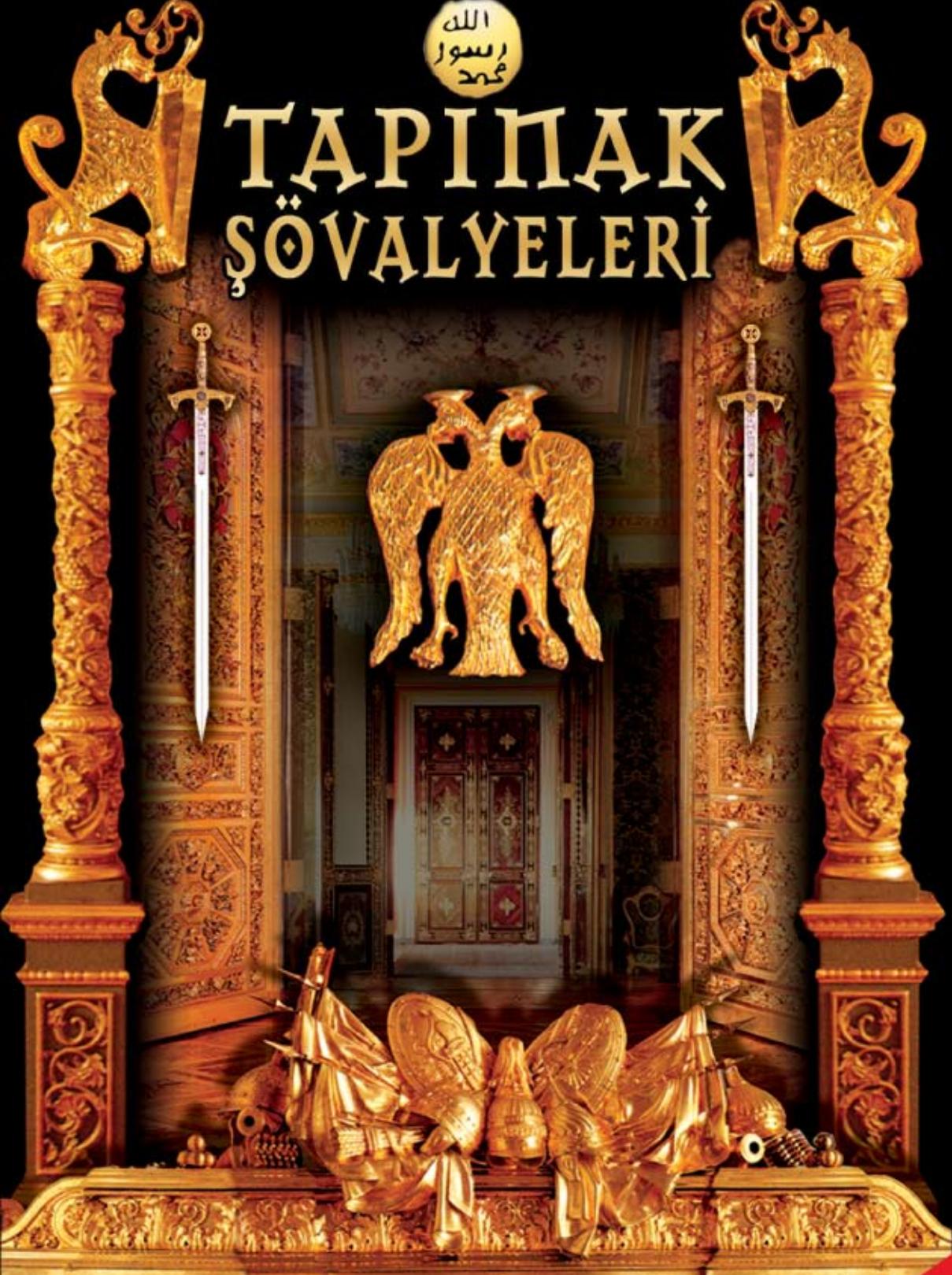

الله
رسور
محمد

TAPINAK ŞÖVALYELERİ

HARUN YAHYA

3. BASKI

Tapınak Şövalyeleri bir Haçlı tarikatı olarak kurulmuş, zamanla hem şapkin bir öğrenci kapıldığı hem de haksız maddi çıkaraya dayalı kapitalist bir düzen kurduğu için Fransa Kralı ve Papanın ortak kararıyla yasaklanmış karanlık bir Ortaçağ örgütüdür.

Bu tarikat, dağıtılmışından sonra varlığını yer altında sürdürmüştür. Kiliseye ve genel olarak İlahi dinlere karşı şiddetli bir aleyleftarlık geliştirmekle yaşamış ve uzun vade içinde "masonluk" olarak bildiğimiz örgüté dönüşmüştür. Masonluk ise, hem Tapınakçı gelenegin başlıca özelliği olan din aleyleftarlığını sürdürmektedir, hem de kimi zaman illegalmafya yöntemlerini de kullanarak uluslararası bir çırak örgütü olarak faaliyet göstermektedir.

Bu kitapta hem Tapınakçı-mason örgütlenmesinin gizli tarihi hem de dünyanın ve Türkiyenin yakın geçmişini üzerindeki bazı etkileri incelenmektedir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllarda bu yana, imanı, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahalarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazann tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kur'an'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birligi ve ahiret gibi temel imanı konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarçı sistemlerin çürüklüğünü ve şapkin uygulamalarını gözler önüne sermektedir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir. Harun Yahya Külliyesi, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanların Kur'an'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

**SİPARİŞ
HATTI**
0.212.4444441

www.globalkitap.com
VİP
M&M
MK
MK

ISBN 978-975-8718-42-9

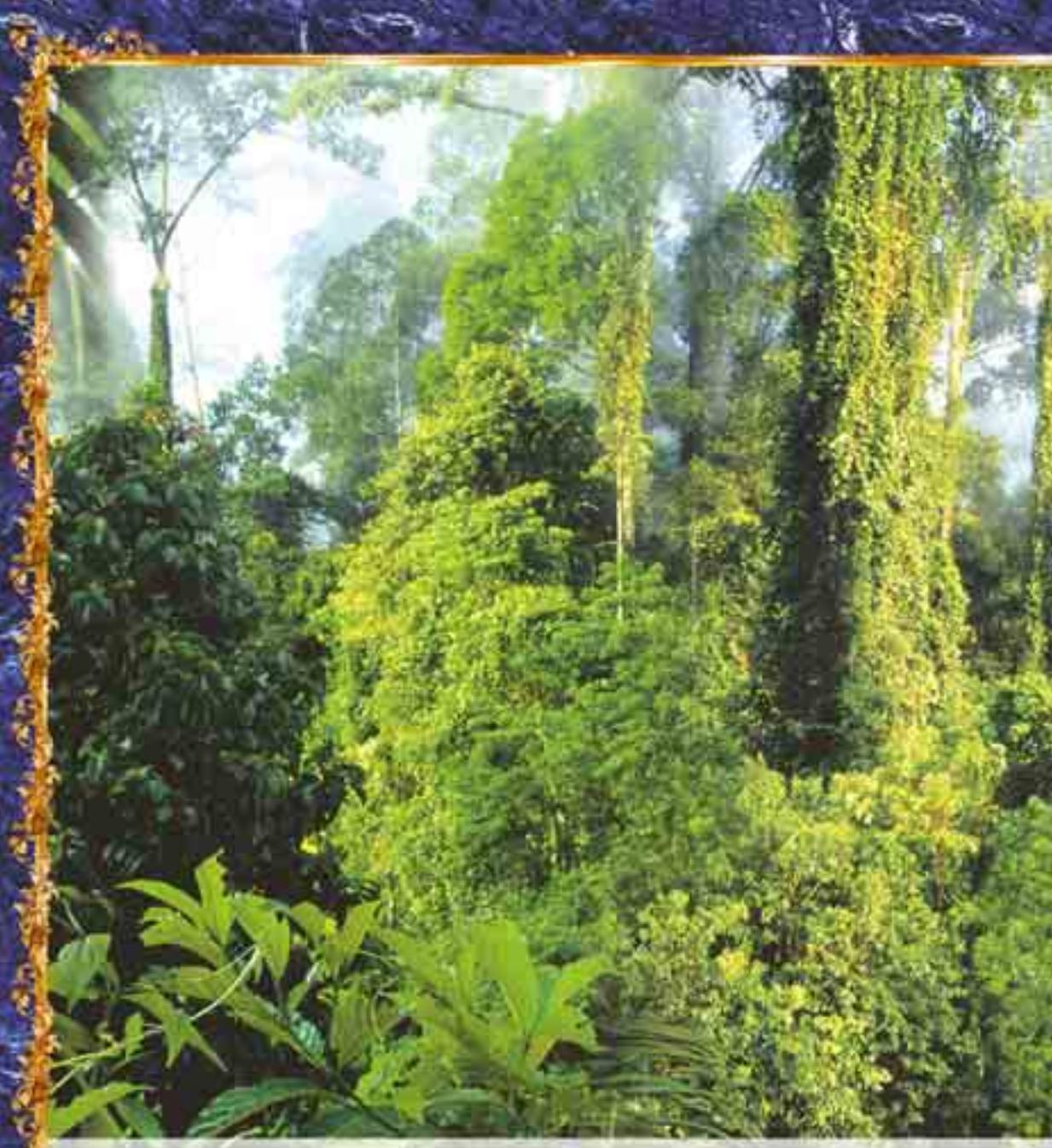
D3

9 78975 6 028049

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُهُ
مُحَمَّدٌ

TAPINAK ŞÖVALYELERİ

Harun Yahya (Adnan Oktar)

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllarda bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarçı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'hın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kur'an-ı Kerim'in Allah'hın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzettmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kur'an'ı ve Resulullah'hın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarçı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylememeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'hın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kur'an'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'hın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarçı sistemlerin çürük temellerini ve sapkınlık uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha çok ülkesinde begeniyy-

le okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çögünün da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılçi ve ilmi yaklaşımın farına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütlümeli özellikler taşılmaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapıkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütmüştür. Çağımızdaki tüm inkarçı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kur'anın hikmet ve anlatım çarpıcılığını kaynaklamaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güclü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktr. Bu konuda kuşkusuna olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kur'an ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samiyyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çekikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kur'an ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istediği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyesi, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kur'an'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmazının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefeyi temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabılır. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazın tüm kitaplarında imanı konular, Kur'an ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işaretü bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı ıslup ise kitapların yediden yetmiş herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuya ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlündür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettığımız özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmanı ve siyasi konularda yaranabileceğiz zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen ısluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Ağustos 2002 / İkinci baskı: Ekim 2004 / Üçüncü baskı: Mart 2009

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacilar Sitesi 4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbul Tel: (0 212) 629 06 15

Tapınak Şövalyeleri

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 10

BÖLÜM I

ΤΑΡΙΠΑΚÇILARIN KARAPLIK TARİHİ 14

Haçlı Barbarlığı	17
Tapınakçıların Kuruluşu	21
Tapınakçıların Amacı	23
Tarikatın Gelişimi	28
Örgütün Yapısı	35
Tarikata Giriş	36
"Hıristiyan Tefeciler"	41
Tapınakçıların Gizemi ve Gotik Mimari	46
Hittin Savaşı	50
Tapınakçıların Geçici Üssü Kıbrıs	55
Ahlaki Dejenerasyonun Açıga Çıkması	56
Tapınakçıların Gerçek Yüzü	57
Tapınakçıların Sapkınlı İnanç ve Uygulamaları	62
Tapınakçılar Yeraltında	68

BÖLÜM II

ΤΑΡΙΠΑΚÇILIKtan MASONLUĞA GEÇİŞ 76

Mason Kaynaklarında Tapınakçı İtirafları	78
İskoç Ritinin Kökeni	85
Farklı Amaçlar için Gül-Haç	86

BÖLÜM III

ΤΑΡΙΠΑΚÇILAR, DEVRİMLER, CİPAYETLER VE MAFYA	96
İluminatinin Devrim Planları	102
Fransız Devrimi ve Jacques de Molay'in Öcü	104
Karındeşen Jack Cinayetlerinin İçyüzü	110
Propaganda Due (P2)	128
P2'nin Gizli Locası ve Garip Ayinleri	130
P2 ve Mossad	134
P2'den Sonrası: P3 mü?	135

BÖLÜM IV

TÜRKİYE'DE MASONLAR (YA DA ΤΑΡΙΠΑΚŞÖVALYELERİ)	142
Tanzimat, Mustafa Reşit Paşa ve August Comte	144
Jön Türkler, İttihat Terakki ve Masonlar	149
Osmanlı Döneminden "Örnek" Bir Mason: Abdullah Cevdet	154
Halkevleri, Köy Enstitüleri ve Masonik Öğretinin Kitlelere Empoze Edilmesi	156
Masonların Dine Karşı Savaşı	162
Türkiye'deki P2'ler: Gizli Localalar	165
Tapınakçıların Gizli Ayinleri Ekranda: Mason Locası Çekimleri	170
Mafya ve Tapınak Şövalyeleri	174
EVRİM YAPILGISI.....	188

GİRİŞ

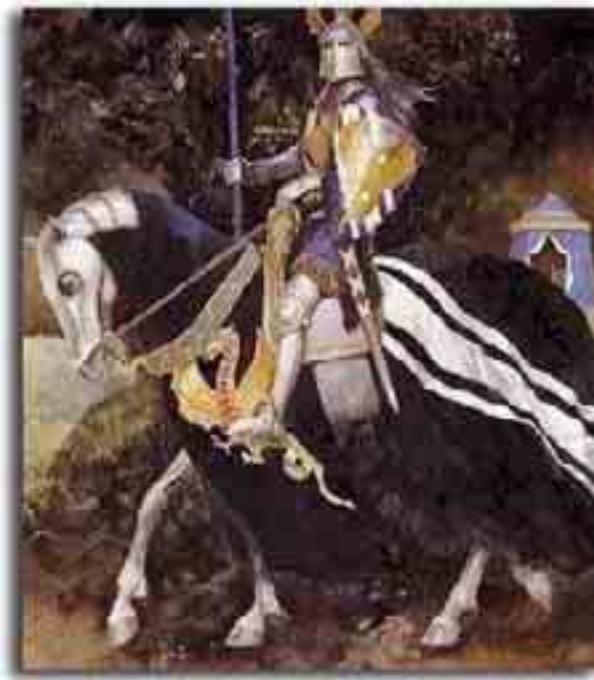

Tapınak Şövalyeleri kimlerdir ve gerçekten bu örgüt günümüzde faal bir güç odağı mıdır? Bu kitapta bu gibi sorulara ışık tutacağız. Tapınakçılar, daha önce Yeni Masonik Düzen (1995) ve Global Masonluk (2002) gibi eserlerimizde de kısmen incelediğimiz gibi, kökeni Haçlı Seferleri'ne dayanan bir örgüttür. Hristiyanlık uğruna savaşmaya and içmiş bir Haçlı tarikatı olarak kurulmuş, ancak zamanla hem sapkin bir öğretiye kapıldığı hem de maddi çıkara dayalı kapitalist bir düzen kurduğu için Kilise ile ters düşmüştür.

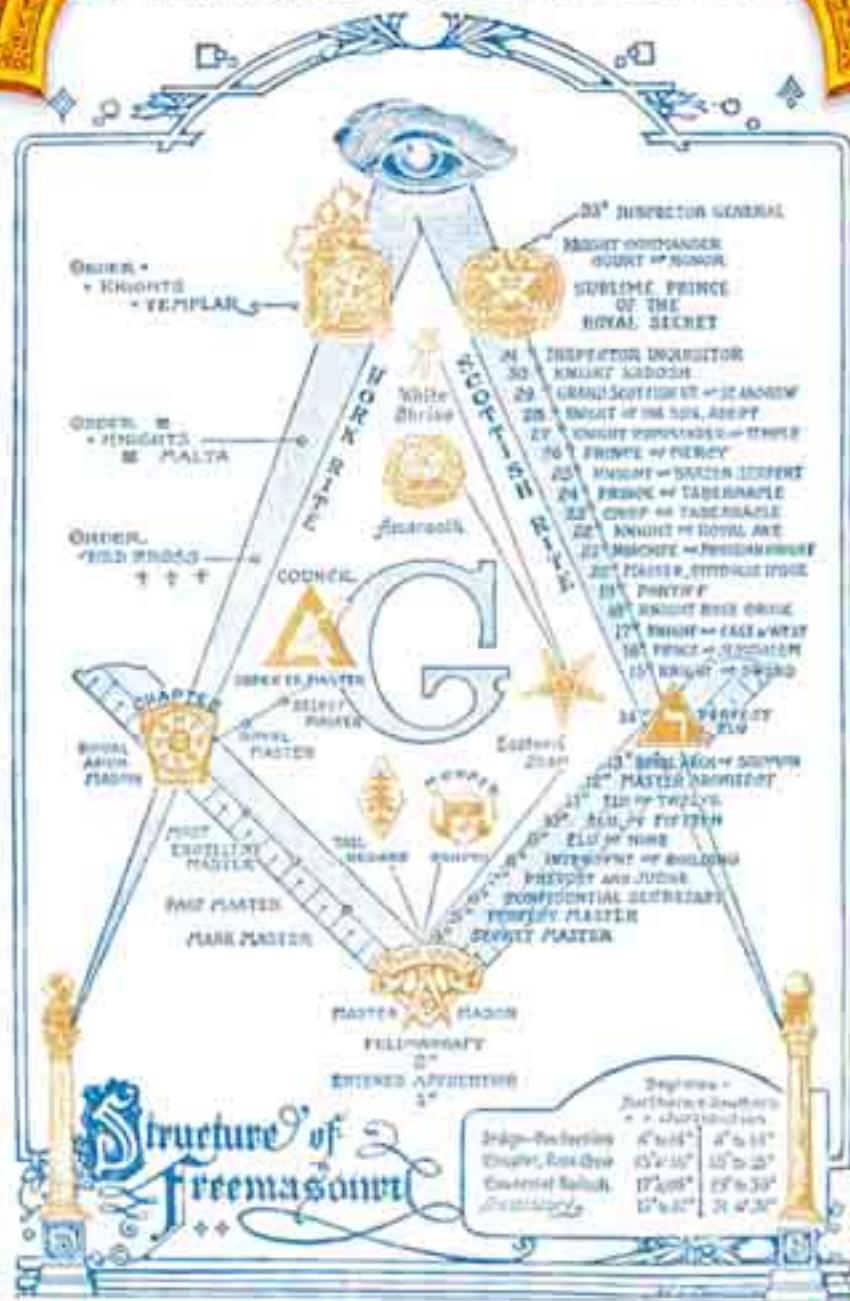
Tapınakçılarlarındaki söylentiler sonucunda tarikat, Fransa Kralı ve Papa'nın ortak kararıyla dağıtılmış ve şövalyeler tutuklanmıştır. Yıllar süren sorgulamalar sonucunda tarikatın gerçekten sapkin bir öğretiye inandığı, bugün satanizm gibi akımlarda gördüğümüze benzer kara büyülü ayinleri yaptığı ortaya çıkmış ve örgüt tamamen yasaklanmıştır. Bazı tarihçiler, Tapınakçıların yargılanması ve dağıtılmasının Ortaçağ'ın en önemli sosyal olaylarından biri olduğunu belirtirler. Çünkü tarikat, yasaklanmadan önce gerçekten büyük bir güçe ulaşmıştır.

Hikayenin asıl ilginç yönü ise, Tapınak Şövalyeleri tarikatının dağıtılmásından sonra başlar. Yaygın kabule göre, tarikat varlığını yer altında sürdürmüştür, Kilise'ye ve genel olarak İlahi dinlere karşı şiddetli bir aleyhtarlık geliştirerek yaşamış ve uzun vade içinde masonluk olarak bildiğimiz orgüte dönüşmüştür. Masonların, din karşıtı felsefelerin, devrimlerin veya siyasi hareketlerin içinde hep aktif olmaları, söz konusu Tapınakçı geleneğin bir sonucudur.

Bunun anlamı şudur: Tapınak Şövalyeleri bugün de yaşamaktadırlar. Ancak "masonluk" ismi altında. Bugün masonluğun en üst derecelerine varanlar "Tapınağın Koruyucusu" gibi şövalye ünvanları alırlar. Amerika'da halen Tapınak Şövalyeleri (Knight Templar) adıyla toplanan localar, masonlukla içiçedir. Masonluk ise, hem Tapınakçı geleneğin başlıca özelliği olan din aleyhtarlığını sürdürmekte, hem de kimi zaman illegal mafya yöntemlerini de kullanarak uluslararası bir çkar örgütü olarak faaliyet göstermektedir. Bu illegal yöntemlerin P2 mason locası ve Karindeşen Jack cinayetleri gibi ilginç örneklerini kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz. Daha-sı Tapınakçı/mason örgütlenmesinin Türkiye'nin yakın tarihi üzerindeki bazı etkile-rini de ele alacağız.

Ve tüm bunlar, bizlere; tarihin ve güncel olayların akışının kimi zaman göründüğünden farklı olduğunu, doğal olarak geliştiği zannedilen sü-reç ve olayların ardından bazen karanlık amaçlar bulunduğu gos-termektedir. Allah'ın Kur'an'da bizlere haber verdiği gibi, "**kö-tüülüyü örgütleyip düzenleyenler**" (Nahl Suresi, 45) var-dır ve bunlar kimi zaman yanımızdadırlar.

Masonluğun en üst derecelerine varan "Üstad"lar, aynı zamanda "Tapınak Şövalyesi" sıfatını da kazanmış olurlar. Masonik dereceleri gösteren üstteki şemada, en üst dereceli masonların "Order Knights Templar" (Tapınak Şövalyeleri Tarikatı)na karşılık geldikleri gösterilmektedir.

BÖLÜM
I

ΤΑΡΙΠΑΚÇILARIΝ KARANLIK ΤARIHİ

Haçlı Seferleri her ne kadar Hıristiyan inancının bir ürünü olarak bilinse de, aslında temeli bütünüyle maddi çıkarlara dayalı olan savaşlardır. Avrupa'nın büyük bir yokşulluk ve sefalet içinde yaşadığı bir devirde, Doğu'nun ve özellikle de Ortadoğu'daki Müslümanların refah ve zenginliği, Avrupalıları özellikle de Kilise'yi cezbedmiştir. Bu cazibenin, Hıristiyanlığın dini öğretileriyle de süslenmesi sonucunda, dini görünüm altında, fakat gerçekte dünyevi amaçlara yönelik bir "Haçlı" zihniyeti ortaya çıkmıştır. Hıristiyanların, daha önceki devirlerde temelde barışçı bir siyaset izlerken, ani bir dönüşle savaşçılığa eğilim göstermelerinin asıl nedeni de budur.

Haçlı Seferleri'nin başlangıç noktası, 1095 yılının Kasım ayında, Papa II. Urban'in başkanlığında ve üç yüz din adamının katılımıyla gerçekleşen Clermont Konseyi oldu. Bu konseyde o zamana kadar Hıristiyan dünyasında hakim olan barışçı doktrin terk edildi ve Haçlı Seferleri'nin temeli atıldı. II. Urban, Clermont Konseyi'nin sonunda, farklıtoplumsal sınıflara mensup bir kalabalık önünde yaptığı konuşma ile bu durumu ilan etti.

Papa II. Urban bu meşhur söylevinde, Hıristiyanlardan kendi aralarındaki çekişme ve savaşları bırakmalarını istedi; zengin, fakir, "asil", "köylü" herkesi tek bir bayrak altında birleşmeye ve "Kutsal Toprakları Müslümanların elinden kurtarmak için" savaşmaya çağırdı. Ona göre bu, "kutsal bir savaş" olacaktı.

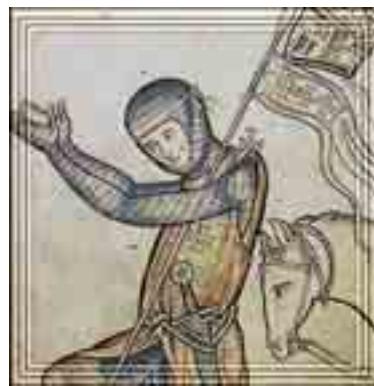
Tarihçilerin iyi bir hatip olarak tanımladığı II. Urban'ın amacı, Hıristiyanları, Müslüman Türk'lere ve Araplara karşı kıskırtmak; bunda da başarılı oldu. Doğu'daki Hıristiyanların zor durumda olduğunu, hacıların taciz edildiğini ve engellendiğini, Hıristiyanlarca kutsal sayılan yerlere saygısızlık edildiğini iddia etti.¹ Elbette bunlar gerçeklere tamamen aykırıyordu.

Zira tarihçilerin de ifade ettikleri gibi, o dönem, Müslümanlar Ehl-i Kitaba büyük bir hoşgörü ve adaletle davranışıyor, her türlü ibadetlerine de izin veriyorlardı. Kutsal Topraklarda yaşayan tüm azınlıklar İslam ahlakının getirdiği bu huzurlu ortamdan faydalanyorlardı. Bununla birlikte dönemin günü müze kıyasla son derece ilkel haberleşme ve iletişim koşullarında, Avruların bu gerçeklerden haberleri yoktu elbette. (Latince yerine Yunancayı kullanan Bizanslılar Ortodoks mezhebi hakkında bile az şey biliyorlardı; İslamiyet ve Müslümanlara dair bilgileri ise bundan daha da azdı, yalan yanlış kulaktan dolma şeylerden ibaretti.) Bu nedenle, Papa, dinleyicilerin duygularını tahrik etmeyi başardı. Dahası önemli bir teşvik olarak, söz konusu seferde görev alanların tüm günahlarının bağışlanacağı vaadinde bulundu. Konuşmanın sonunda büyük bir coşkuya kapılan dinleyiciler, elbiselerine dikmeleri için kendilerine dağıtılan kumaştan yapılmış haçları aldılar ve "kutsal savaş" çağrısını herkese duyurmak için harekete geçtiler.

Tarihin akışına etki edecek bu çağrı "olağanüstü" yankı uyandırdı. Kısa sürede hem profesyonel savaşçıların hem de on binlerce sıradan insanın katıldığı dev bir "Haçlı ordusu" oluştu.

Bazı tarihçiler Doğu'nun zengin kaynaklarını sömürmeyi amaçlayan Hristiyan kralların Papa'ya böyle bir "kutsal savaş" çağrısı için baskı yaptığını ifade ederler. Kimi tarihçiler ise, Papa II. Urban'ın bu girişiminde, kendisine rakip olan bir diğer papa adayını gölgdede bırakabilme isteğinin rol oynadığını düşünürler.

Papa'nın çağrısına heyecanla tabi olan Avrupalı krallar, prensler, aristokratlar veya diğer insanlar da aslında temelde dünyevi niyetlerle bu savaş çağrımasını kabullenmişlerdi. Fransız Şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmemeyi hayal etmiş, çok sayıdaki yoksul insan da, sadece gündelik sıkıntı ve zorluklarından kaçabilmek için bu seferlere katılmıştı.² Nitekim bu aç gözlu kitle, yol boyunca pek çok Müslümanı -ve

11. yüzyıldan bir Haçlı Şövalyesi çizimi.

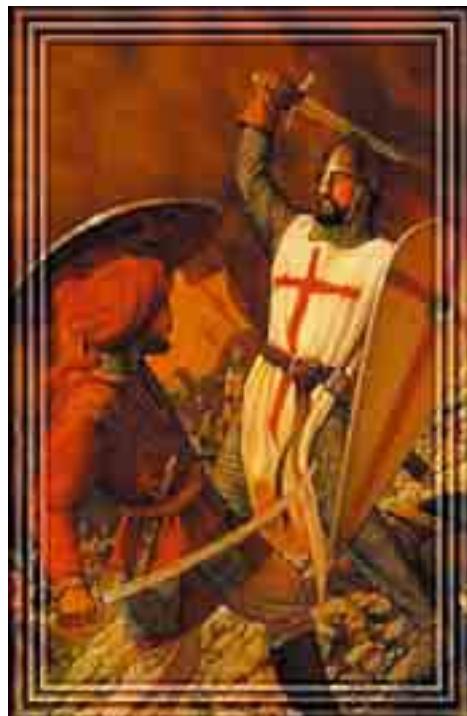
hatta Yahudiyi- sırf "altın ve mücevher bulma" haya-
liyle öldürdü. Hatta Haçlılar, öldürdükleri insanların ka-
rinlarını deşerek, "ölmeden önce yuttuklarına" inandıkları al-
tin ve değerli taşları araştıryorlardı. Haçlıların maddi hırsı o ka-
dar büyütü ki, IV. Haçlı Seferi'nde Hristiyan Konstantinopolis'i (ya-
ni İstanbul'u) dahi yağmalamaktan çekinmemişler, Ayasofya'daki Hristi-
yan fresklerinin altın kaplamalarını sökmüşlerdi.

Haçlı Barbarlığı

İşte kendilerine "Haçlılar" denen bu gü-
ruh, üç büyük grup halinde 1096'nın yaz ay-
larında yola çıktılar; farklı rotaları izleyerek
Konstantinopolis'de biraraya geldiler. Bizans
İmparatoru I. Alexius'un elinden gelen deste-
ği verdiği bu topluluk, yaklaşık 4.000 atlı şö-
valye ve 25.000 yaya askerden oluşmaktadır.³ Ordunun kumandanları, Toulouse Kontu
Raymond, Taranto Dükü Bohemond, Godf-
rey of Bouillon, Vermandois Kontu Hugh ve
Normandiya Dükü Robert'di. Manevi liderli-
ğii ise, II. Urban'in yakın arkadaşı olan Pisko-
pos Adhemar of Le Puy üstlenmişti.⁴

Haçlılar yol boyunca pek çok yeri yakıp-
yıktıktan ve pek çok Müslümanı kılıçtan ge-
çirdikten sonra 1099 yılında Kudüs'e vardı-
lar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşat-
manın ardından şehrin düşmesiyle kente girdiler. Bir tarihçinin ifade-
siyle, "Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya ka-
dın, hepsini katlettiler."⁵

Kudüs'e giren Haçlılar karşılaştıkları herkesi akla

Haçlı Seferleri, barış içinde yaşayan
Ortadoğu Müslümanlara karşı
barbar bir saldırısıydı.

Haçlıların Kudüs'ü işgalini gösteren bir Ortaçağ gravürü.

hayale gelmez işkencelerle öldürdüler, kılıçtan geçir-diler; buldukları herşeyi yağmaladılar. Camilere sıyan masum insanları çoluk çocuk, genç yaşılı demeden katlettiler, Müslümanların ve Yahudilerin kutsal mabetlerini tahrip ettiler. Şehrin sinagogunda saklanan Yahudileri, sinagogu ateşe vermek suretiyle yaktılar. Eşine az rastlanır bu barbarlık, şehirde öldürecek kimse kalmayınca kadar devam etti.⁶

Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" anlatıyordu: "Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları -ki bunlar en merhametliliydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşle atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman'ın Tapınağında yapılanların yanında hafif kalyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman'ın Tapınağında akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu."⁷

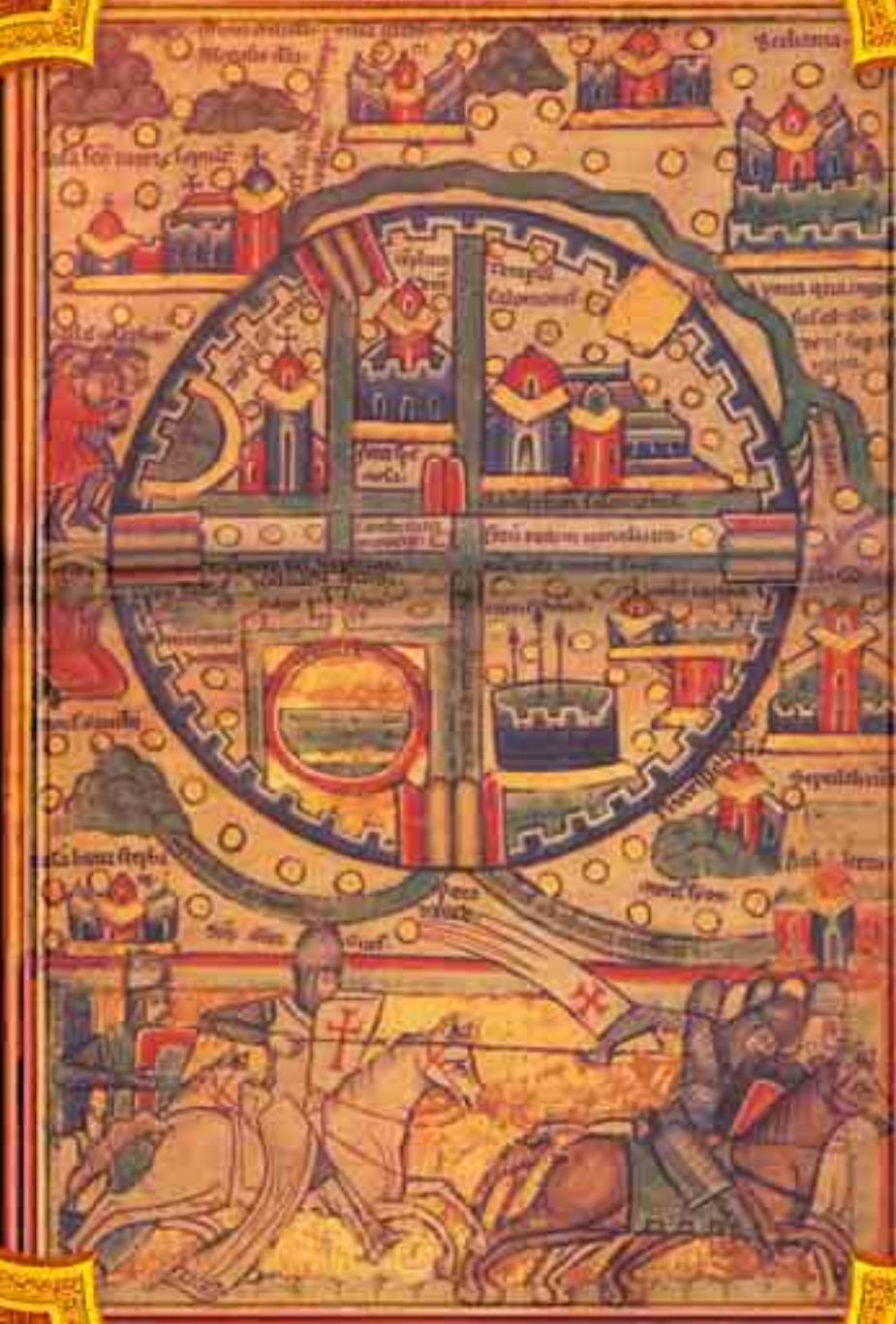
Araştırmacı Desmond Seward ise, *The Monks of War* (Savaşın Rahipleri) isimli kitabında bu vahşeti şu şekilde tasvir ediyordu:

"Temmuz 1099'da Kudüs ele geçirildi. Yağmalamanın vahşiliği, Kilise'nin soydan gelen içgüdüleri Hıristiyanlaştmakta ne kadar az başarılı olduğunu ortaya koyma-yordu. Kutsal kentin tüm nüfusu kılıçtan geçirildi; Yahudiler, Müslümanlar, erkek, kadın ve çocuk toplam 70.000 kişi üç gün süren bir soykırımda katledildiler. Bazı yerlerde askerler ayak bileklerine kadar yükselen kan gölü içinde yürüdüler ve sokaklarda gezen athların üzerine kan sıçradı."⁸

Bir tarihi kaynağı göreysse, Haçlıların vahşice öldürdüğü Müslümanların sayısı yaklaşık 40.000'dir.⁹ Her ne kadar öldürülenlerin sayısına ilişkin rakamlarda farklılıklar olsa da, Haçlıların Kutsal Topraklarda yaptıkları büyük bir barbarlık örneği olarak tarihte yerini almıştır.

Birinci Haçlı Seferi, 1099 yılında Kudüs'ün düşmesi ve yaklaşık 460 yıldır Müslümanların egemenliği altında bulunan toprakların Hıristiyanların eline geçmesiyle sonuçlandı. Haçlılar, Kudüs'ü kendilerine başkent yaptılar ve sınırları

Tapınak Şövalyeleri

Tapınakçıları Kudüs'te tasvir eden bir Ortaçağ çizimi.

Tapınak Şövalyeleri'ni at üzerinde gösteren bir gravür.

Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdular.

Bu tarihten sonra Haçlıların Ortadoğu'da tutunabilme mücadelesi başladı. Kurdukları devleti ayakta tutabilmek için örgütlenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle daha önce benzeri bulunmayan "askeri tarikatlar" kuruldu. Bu tarikatların üyeleri, Avrupa'dan Filistin'e göç edip, burada bir tür manastır hayatı yaşıyor, bir yandan da Müslümanlara karşı savaşmak üzere askeri eğitim görüyorlardı.

İşte bu tarikatlardan biri, diğerlerinden farklı bir yol tuttu. Ve tarihin akışına etki edecek bir değişim yaşadı. Bu tarikat, "Tapınakçılar" tarikatıydı.

Tapınakçıların Kuruluşu

Tapınakçılar, Haçlıların Kudüs'ü ele geçirmelerinden ve bir Latin Krallığı kurmalarından yaklaşık 20 yıl sonra tarih sahnesine çıktılar. 1118 yılında kurulan ve herkesçe tanınan adı "Tapınakçılar" veya "Tapınak Şövalyeleri" (İngilizce'de Templars ya da Knights Templar) olan bu tarikatın tam ismi "İsa'nın ve Süley-

Tapınak Şövalyeleri

Süleyman Tapınağı'nı gösteren bir 14. yüzyıl çizimi

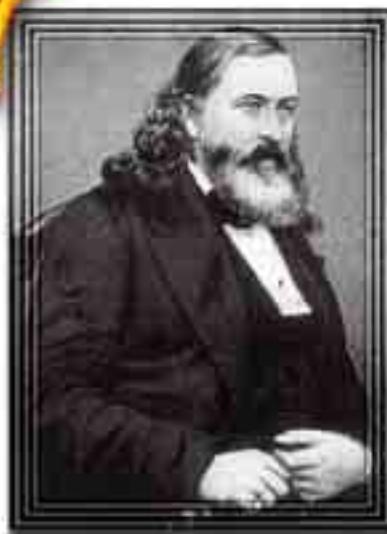
man Tapınağı'nın Yoksul Şövalyeleri" idi. ("Pauperes Commititones Christi Templique Salomonis") Kurucuları ise toplam 9 şövalyeden oluşuyordu: Hugues de Payens, Godfrey de St. Omar, Godfrey Rossal, Gundemar, Godfrey Bisol, Payen de Montdidier, Archibald des St. Aman, Andrew de Montbard ve Provins Kontu. Ortaçağ Avrupasının en güçlü, en etkili ve hakkında en çok konuşulan örgütlerinden biri olacak bu tarikatın kuruluşu Kudüs'te sessiz sedasız gerçekleşti. (Bu tarikatlarındaki bilgilerin önemli bölümü, 12. yüzyılda yaşayan tarihçi Guillaume de Tyre kanalıyla günümüze ulaşmıştır.)

Yukarıda adı geçen kurucular dönemin Kudüs Kralı II. Baldwin'in huzuruna çıktılar ve Birinci Haçlı Seferi'nin ardından Kudüs'e akın eden Hıristiyan hacıların mallarını ve canlarını koruma işine talip oldukları belirttiler. Kral Tapınakçıların ilk "Büyük Üstadı" olan Hugues de Payens'i yakından tanıyordu. Kendilerine büyük destek verdi; aynı zamanda onlara bir zamanlar Süleyman Tapınağı'nın yer aldığı (Mescid-i Aksa'yı da kapsayan) bölgeyi tahsis etti. Büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi'nin Hittin Savaşı'nın ardından Kudüs'ü geri almasına kadar geçen 70 yıl süresince "Tapınak Tepesi", Tapınakçıların merkezi oldu. Kendilerine "Süleyman Tapınağı" ile bağlantılı bir isim verilmesinin nedeni de işte buydu. Özellikle burasını kendilerine üs olarak belirlemeleriye rastgele bir seçim değil, bilinçli bir tercihi. Tapınak, Hz. Süleyman'ın gücünün bir simgesiydi; Tapınak'tan geriye kalanlar ise büyük gizler barındırıyordu.

Kurucu şövalyelere göre, biraraya gelmelerinin, diğer bir deyişle bu tarikati kurmalarının amacı, Kutsal Toprakların ve Hıristiyan hacıların güvenliğini sağlamak. Ancak Tapınakçıların gerçek amacı çok farklıydı.

Tapınakçıların Amacı

O dönemde Kudüs'te Tapınakçılarından başka askeri tarikatlar da vardı. Ancak onlar kuruluş amaçlarına uygun işlerle istigal ediyorlardı. Örneğin Tapınakçılarla aynı dönemde kurulan ve büyük bir teşkilat olan St. John Şövalyeleri ya da diğer

Ünlü mason Üstadı Albert Pike ve
Morals and Dogma isimli kaynak
kitabı.

adlarıyla Hospitaler Şövalyeleri örgütü hayır işleri yapıyor, Kutsal Topraklardaki hastaların ve fakirlerin yardımına koşuyordu. Diğer taraftan, 9 Tapınak Şövalyesinin, ilan ettikleri gibi, Hayfa'dan Kudüs'e kadar olan bir bölgeyi kendi başlarına korumaları fiziksel olarak imkansızdı. Tapınakçıların yardımseverlik değil, aksine ekonomik ve siyasi çıkarlar peşinde oldukları açıktı.

Masonluğun tanınmış isimlerinden biri olan 33. dereceden Büyük Üstad Albert Pike (1809-1891), masonluğun temel eserlerinden biri kabul edilen *Morals and Dogma* (Ahlak ve Dogma) adlı kitabında, Tapınakçıların gerçek amacını şöyle açıklar:

"1118'de, aralarında Geoffroi de Saint-Omar ve Hugues de Payens'in bulunduğu, Doğu'daki dokuz Haçlı şövalyesi kendilerini dine adadılar ve Photius zamanından beri Roma'nın dinsel otoritesine gizli ya da açık daima düşmanlık gösteren bir Piskoposluk olan Constantinople'nin Patriğinin önünde ant içtiler. Tampliyeler'in ilan edilen görevi, kutsal yerleri ziyarete gelen Hristiyanları korumaktı. Gizli amaçları ise, Ezekiel'in haber verdiği modele uygun olarak Süleyman Tapınağını yeniden inşa etmektı... Tapınakçılar, en baştan beri Roma'nın (Papalık) ve onun krallarının egemenliğine karşıydı. Amaçları, zenginlik ve güç elde etmek ve gerekirse savaşarak Kabalistik dogmayı yerleştirmekti."¹⁰

Her ikisi de mason olan İngiliz yazarlar Christop-

her Knight ve Robert Lomas da, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında Tapınakçıların kökeni ve amaçlarına yer vermektedirler. Onlar Pike'in verdiği bilgilere bazı ekler yaparlar. Yazarların tezine göre, Tapınakçılar Kudüs'te bulundukları dönemde gerçekten de büyük bir değişim yaşamışlar, Hristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdir. Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Hz. Süleyman'ın Sarayında "keşfettikleri bir giz" yatar. Zaten Tapınakçıların Kudüs'teki asıl hedefleri, Hz. Süleyman'ın Sarayının harabelerini araştırmak olmuştur. Yazarlar, Tapınakçıların "Filistin'e giden Hristiyan hacıları korumak" şeklindeki görüntüsünün sadece bir kılıf olarak kullanıldığını, tarikatın asıl hedefinin çok daha farklı olduğunu söyle açıklarlar:

"Tapınakçıların kurucularının herhangi bir zaman hacilere koruma sağladıklarına dair hiçbir kanıt yoktur, ama öte yandan Herod Tapınağı'nın (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmiş hali) yıkıntıları altında yoğun araştırma kazıları yaptırımlarına dair son derece ikinci kanıtlar buluyoruz."¹¹

Bu konuda kanıtlar bulan yegane araştırmacılar *The Hiram Key* kitabının yazarları değildir. Fransız tarihçi Gaetan Delaforge şu benzer yorumu yapmaktadır:

Haçlılar döneminden kalma bazı mühür ve haritalar: (Soldan sağa) Kudüs'ün dini merkezlerini gösteren bir kroki; Kral III. Frederick'in mührü; Kudüs'e ait bir başka kroki; Kudüs'teki Haçlı Kralı I. Baldwin'in mührünün ön ve arka yüzü; Sezariye Başpiskoposunun mührünün ön ve arka yüzü.

Haçlıları ve Müslümanları karşı karşıya gösteren bir gravür.

"(Tapınakçılar tarikatını kuran) Dokuz şövalyenin gerçek amacı, Yahudiliğin ve Es-ki Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntılar ve yazıları bulabilmek için bölgede araştırma yapmakta. Bu özel görevi yerine getirdiklerine hiç kuşku yoktur"¹²

19. yüzyılın sonlarında Kudüs'te arkeolojik bir çalışma yürüten İngiliz Kraliyet araştırmacısı Charles Wilson da, Tapınakçıların Kudüs Tapınağı'nın kalıntılarını araştırmak için oraya gittikleri kanısına varmıştır. Wilson, Tapınak'ın temellerinin altında bazı araştırma ve kazı izlerine rastlamış ve incelemeleri sonucunda bunların Tapınakçılara ait araçlar olduğunu belirlemiştir. Söz konusu araçlar halen Tapınakçılar hakkında büyük bir arşive sahip olan İskoçyalı Robert Brydon'un koleksiyonundadır.¹³

The Hiram Key kitabının yazarları, Tapınakçıların bu araştırmalarının sonuçsuz kalmadığını, bu tarikatın gerçekten de Kudüs'te, "dünya görüşlerini değiştiren" önemli bir şeyler bulduklarını yazmaktadır. Pek çok araştırmacı da aynı kanadadır. Tapınakçıların Hristiyan bir dünyada doğmalarına, Hristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve

Haçlıların Filistin'e yaptıkları seferleri gösteren döneme ait bir harita.

felsefeye bağlanmalarına neden olan, onları sapıkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yöneltten bir "kaynak" olmalıdır.

İşte bu kaynak, pek çok tarihçinin ortak görüşüyle, Kabala'dır.

Kabala, kelime anlamıyla "sözlü gelenek" demektir. Ansiklopedilerde veya sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik (batmı) bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'in ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretidir. Ancak konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, karşımıza farklı gerçekler çıkmaktadır. Bu gerçeklerin bizi ulaştırdığı sonuç ise,

Kabala'nın, Yahudiliğin temeli olan Tevrat'tan da önce var olan, Tevrat'ın vahyedilmesinden sonra Yahudiliğin içinde yayılan, "pagan" yani putperest kökenli bir öğreti olduğunu (Bu konuda detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen, ve Global Masonluk*)

Kabala, binlerce yıldır hemen her türlü büyü ri-tüelinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Yahudi olmayan pek çok insan da Kabala'nın gizeminden etkilenmiş, bu öğretiyi kullanarak büyü ile uğraşmıştır. Tapınakçılar da bunalardandır; "büyü gücüne sahip olmak" için Kabala üzerinde çalışmalar yapmışlardır. Dahası gerek Kudüs'te, gerekse Avrupa'da Kabalacılarla ilişkilerini sürdürmüşlerdir. (İlerideki bölümlerde detaylı olarak ele alınacaktır.) Bu görüş, konuyu araştıran pek çok araştırmacı tarafından paylaşılmaktadır.¹⁴

Tarikatın Gelişimi

Tapınakçılar örgütü kısa bir süre sonra yeni katılımlarla hızla büyümeye başladı. 1120'de Foulques d'Angers, 1125 yılında Champagne Kontu Hugo Tarikat Şövalyesi oldular. Tarikatın gizemli havası ve mistik öğretisi pek çok Avrupalı "asil"in ilgisini çekmişti. Bu gelişim, tarikatın 1128 yılındaki Troyes Konseyi'nde Papalık tarafından resmen tanınmasıyla daha da hız kazandı.¹⁵

Tapınakçıların Roma Kilisesi tarafından resmen tanınması Türk masonlarının en büyük yayın organı *Mimar Sinan* dergisinde şöyle anlatılır:

"Bu dinsel onayı gerçekleştirmek üzere, tarikatın önderi Büyük Üstad Hugues de Payens beş şövalyeyle birlikte gider Papa II. Honorius'u ziyaret eder. Kudüs Patriğinin ve Kral II. Baudoin'in mektuplarını sunar; Tampliyeler'in görevlerini, hizmetlerini ve yararlarını anlatır. 13 Ocak 1128'de Troyes'da konunun müzakeresi için konsil toplanır. Konsile çok sayıda yüksek din görevlisinin yanında özellikle Citeaux Başrahibi Etienne Harding ve Clairvaux Başrahibi Saint Bernard da katılır. Büyük Üstad, konsillere Tampliye örgütünü yeniden takdim eder. Tatmin olan Troyes Konsili, İsa'nın Fakir Şövalyeleri adıyla dinsel şövalyelik tarikatının kurulmasına ve tüzüğünün Saint Bernard tarafından hazırlanmasına karar verir. Böylece Tampliye tarikatı resmen kurulur."¹⁶

Tapınakçıların gerek örgütlenmesinde gerekse ilerlemesinde en çok katkısı olan kişi Saint Bernard'dı. Saint Bernard (1090-1153) henüz 25 yaşında Clairvaux Manastırı'nın Başrahibi olmuş, Katolik Kilisesi içerisinde yükselen, Hıristi-

Ortaçağ'daki Yahudi Kabalacılarını gösteren bir çizim

**Şeytanların kimlere inmekte oldukları
size haber vereyim mi?**

**Onlar, 'gerçeği ters yüz eden,' günaha
düşkün olan her yalancıya inerler.**

**Bunlar (şeytanlara) kulak verirler ve
çoğu yalan söylemektedirler.**

(Şuara Suresi, 221-223)

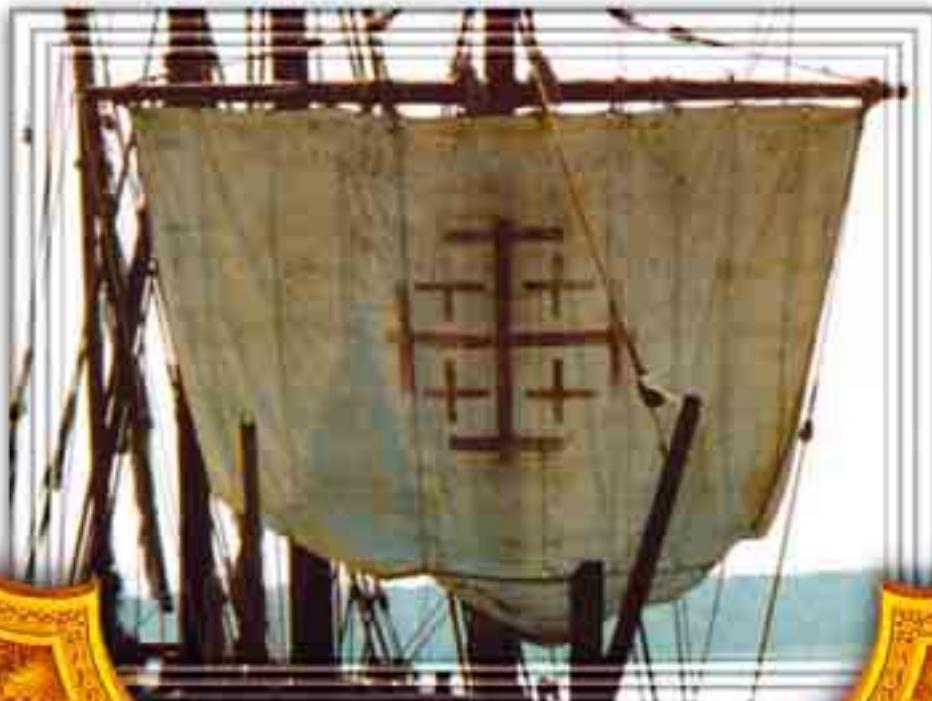
Kabala, Tevrat'tan önce var olan birtakım pagan öğretilerin sonradan Yahudiliğin içine girmesiyle doğmuş mistik bir öğretidir. Asırlardır büyü ile özdeş hale gelmiş olan Kabala, Tapınak Şövalyeleri'nin sapkin inancının oluşmasında önemli bir rol oynamıştır.

Tapınak Şövalyeleri

yan dünyasının sözcüleri arasında yerini almış, hatta Fransa Kralı ile Papa'ya sözü geçer duruma gelmişti. Şunu da eklemek gerekir ki Saint Bernard, Tapınakçılar örgütünün kurucularından Andrew de Montbard'in kuzeniydi. Tapınak Şövalyeleri'nin nizamnamesini, kendi mensubu olduğu Cistercian mezhebinin ilke ve kuralları doğrultusunda kaleme aldı. Diğer bir ifadeyle Tapınakçılar onun belirlediği ilkeleri kendilerine rehber edindiler. Ancak şunu özellikle belirtmek gerekir ki, bunların bir kısmı sadece kağıt üzerinde kaldı, hayatı geçirilmedi. Tapınakçılar Kilise tarafından yasaklanan işleri yapmaktan çekinmediler.

Bernard muhtemelen aldatılmış, bilmeyerek Tapınakçıların pis işlerine alet olmuştu. Nitekim Tapınakçılara destek vermek için yazdığı "De Laude Novae Militiae"de ("Yeni Şövalyeliğe Övgü"), "Büyük Üstad" Hugues de Payens'in kendisinden böyle bir şey yazmasını üç kez istediğini özellikle vurgulamıştı.¹⁷ Yani Tapınakçılar onun iyi niyetinden, Hıristiyan Avrupasındaki güvenilirliği ve itibarından

Tapınakçı sembollerini taşıyan bir gemi.

Ünlü kaşif Vasco de Gama da bir Tapınakçı idi ve dünya denizlerinde yeni ticaret yolları aramak için yelken açmıştı. Üstte, Vasco de Gama'nın, yelkenlerinde Tapınakçı haçları taşıyan gemisi.

yararlanarak büyük çıkışlar sağlamıştı. Zira o sırada Bernard, "Christendom" yani "Hıristiyanya"da Papa'dan sonra en nüfuzlu kişiydi.

Bernard'in desteğinin ne kadar etkili olduğu bir kaynakta şöyle ifade edilmektedir: "Bernard'in belgesi, De Laude Novae Militae (Yeni Şövalyeliğe Şükran), Christendom'un bir ucundan diğer ucuna kasırga gibi geçti, hemen ardından Tapınakçı askerlerin sayısı arttı. Aynı zamanda Avrupa'nın kralları ve baronlarından bağışlar, hediyeler Tapınakçıların kapısına düzenli olarak ulaşıyordu. Şaşırtıcı bir süratle, dokuz şövalyeden oluşan küçük grup, Tapınakçılar Şirketi'ne dönüştü."¹⁸

Kısacası onun sayesinde Tapınakçılar benzeri görülmemiş ayırcılıklara sahip oldular; diğer dini tarikatlara tanınmayan imtiyazlar elde ettiler. Bu konudaki araştırmalarıyla tanınan Alan Butler ve Stephen Dafoe'nin ifadesiyle, "Ortaçağ'in en başarılı askeri, ticari ve mali organizasyonlarından biri" oldular. Kutsal Topraklar-
dan Avrupa'ya kadar her yerde bir "efsane" olarak dilden dile dolaşmaya
başladılar. Örgüt kısa bir zaman diliminde, dokuz şövalyeden iyi eğitimi
timli on binlerce çalışana ve muazzam bir sermayeye sahip dev
bir şirkete dönüştü: "Yeni üyeleri, para ve arazi teklifleri her
yerden akmaya başladı. Kısa zamanda inşa edilen pek

çok kale, çiftlik ve kilise, Tapınak Şövalyeleri ve hizmetçileri tarafından kullanıldı. Tapınakçılar gemileri teçhiz ettiler, hem ticaret hem de savaş gemileri filosu oluşturdu. Zamanla dönemlerinin en tanınmış savaşçıları, seyyahları, bankerleri ve finansörleri oldular.¹⁹

Gerçekten de tarikat tam bir özerklik kazanmıştı. Krallara, imparatorlara ya da piskoposlara karşı sorumlu değildiler. Yalnızca Papa'ya karşı sorumlulukları vardı. Zenginlikleri günden güne artmaya başlamıştı. Kuruldukları günden, Akka'nın düşüşüne kadar Kutsal Topraklarda çok büyük güç kazandılar. Avrupa'dan Filistin'e gelen Hristiyan hacıların ve yüklerin rotası tamamen bu tarikatın kontrolündeydi. Ama bunlar bile Tapınakçıların genel faaliyetlerinin içinde çok küçük bir bölümü oluşturuyordu.

"İsa'nın yoksul askerleri" olma iddiasıyla ortaya çıkmışlardı. Oysa hiçbir şey, gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Tapınakçılar arasında Avrupa'nın en zengin insanlarını, Paris ve Londra'nın onde gelen bankerlerini görmek mümkündü. Champagne Kontu Hugh, Blanche of Castile, Alphonso de Poitiers, Robert of Artois gibi. Aragon Kralı I. James ve Napoli Kralı I. Charles'in maliye bakanları, Fransa Kralı VII. Louis'nin başdanışmanı Tapınakçiydi.²⁰

1147 yılına gelindiğinde sadece Kudüs'te 700 şövalye, 2400 hizmetli ve o dönemde bilinen dünyanın bütün önemli noktalarına yayılmış 3468 adet şato vardı. Hem denizde, hem karada önemli ticaret yolları ve merkezleri oluşturmakla kalmamış, birçok savaşa katılarak ganimetler ve Avrupa devletleri arasında politik güç elde etmişlerdi. Devlet içinde devlet görüntüsü veren Tapınakçılar o kadar güclüydüler ki, anlaşmazlıklarda veya krallar arasındaki çatışmalarda bile hakem olarak görev alıyorlardı.

13. yüzyılda 20 bini şövalye olmak üzere toplam 160 bin Tapınakçı olduğu tahrîm edilmektedir. Elbette o günün şartlarında bu büyük bir rakamdır.

İngiliz yazarlar Baigent, Leigh ve Lincoln'ün *The Temple and the Lodge* (Tapınak ve Loca) adlı kitaplarında da belirtildiği gibi, etkinlik alanları çok genişti; Hristiyan Avrupası'nda karışmadıkları hiçbir iş yok gibiydi. Magna Carta'nın imzalanmasındaki rolleri bu-na bir örnek olarak verilebilir.

Çok büyük bir servet biriktirmeyi başarmışlardı. Batı'nın yalnızca en büyük askeri gücü olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda en etkin bankerleri olarak da göze çarpıyorlardı. Ayrıca katedraller inşa ettiriyorlar, uluslararası ilişkilerde arabuluculuk yapıyorlar, hatta tüm saraylarda mabeyincilik görevlerini üstleniyorlardı.

Örgütün Yapısı

Tapınakçıların en dikkat çekici özelliği, gizliliğe son derece önem vermeleriydi. Kuruluş ile kapanış arasında geçen iki yüzyıl boyunca, bu ilkelerinden asla taviz vermediler. Bu ise akla, mantığa ve sağduyuya ters bir durumdu. Çünkü böyle bir gizlilik için hiçbir neden yoktu. Eğer söyledikleri gibi Katolik Kilisesi'ne bağlılarsa, zaten o dönemlerde Avrupa tamamen Katolik Kilisesi'nin egemenliği altındaydı. Eğer Hıristiyanlığın gereklerini yerine getiriyorlarsa, saklanacak, gizlenecek hiçbir şey yoktu; ketumiyetin hiçbir anlamı yoktu. Yalnızca bu bile Kilise'nin uygulama ve öğretülerine aykırı işler yaptıklarını gösteriyordu. Öyle ya, gizliliği temel ilke edinen hayırsever ve yardımsever bir örgüt düşünülebilir miydi?

Tapınak Şövalyeleri'nin kendi içlerinde uyulması gereken ve başka hiçbir yerde olmayan sıkı disiplin kuralları vardı. Herşeyden önce çok katı bir emir komuta zinciri vardı. "Üstadlar'a ve "Büyük Üstad'a itaat en önemli şartlardandı. Bu, Tampliye Tüzüğü'nde, "*Üstad ya da onun yetkilendirdiği kişi emredersse, sanki Tanrı'dan gelen bir emirmiş gibi hemen yerine getirilmelidir*" şeklinde ifade ediliyordu.

Kıyafetleri de kendilerine özgüydü. Zırhlarının üzerine, kırmızı renkli büyük bir haç işlenmiş, uzun beyaz bir elbise giyerlerdi. Böylece gittikleri her yerde ayırt edilebiliyorlardı. Tapınakçıların sembollerinden olan kırmızı haçı kendilerine veren, Saint Bernard'in yetiştirdiği Papa III. Eugene'di.

Herşey tarikatın maliydi. Bir Tapınakçının kişisel

mal varlığı yoktu. Atlar, gemiler, silahlar, çiftlikler, ürünler, kaleler ve her türlü mal varlığının tamamının sahibi tarikat idi.

Bu tarihi örgütün dikkat çekici diğer bazı kuralları ise şunlardır: Evlenmek, aile sahibi olmak ve akrabalarla iletişim kurmak yasaktı. Kimsenin kendine özel bir hayatı olamazdı.²¹ Yemeklerini topluca yerlerdi. Tapınak Şövalyeleri'nin mühründe, aynı ata binmiş iki kişi olarak tasvir edildiği gibi ikili gruplar halinde dolaşırlardı. Bu iki şövalye herşeyi ortak kullanır, aynı kaptan yemek yerdii. Birbirlerine "kardeşim" şeklinde hitap ederlerdi. Her şövalyenin üç at ve bir hizmetçi bulundurma hakkı vardı. Kuralları çiğneyenler veya ihmali görülenler ağır şekilde cezalandırılırlardı.

Tapınakçılar üç ana sınıfa ayrılrırdı. İlk sınıfta "asil" şövalyeler ve çeşitli rütbeli askerler yer alındı. İkinci sınıf din adamlarından, üçüncüsü ise hizmetkarlardan oluşurdu.

Kişisel bakım ve temizlik yapmayı küçük düşürücü ve utanç verici olarak değerlendirirlerdi. Bu nedenle nadiren yikanır, tozlu ve kirli kıyafetlerle, sıcakın ve zırhın etkisiyle terlemiş, pis bir halde dolaşırlardı.

Tarihi kaynaklara göre Tapınakçılar iyi denizcilerdi. Kutsal Topraklarda kaldıkları süre boyunca Yahudi ve Arap kaynaklarından geometri ve matematik gibi bilimleri öğrenmişler, haritalar elde etmişlerdi. Bu sayede, Avrupa ve Afrika sahillerini dolaşmalarının yanı sıra uzak denizlere de seyahat etme imkanı buldular.

Tarikata Giriş

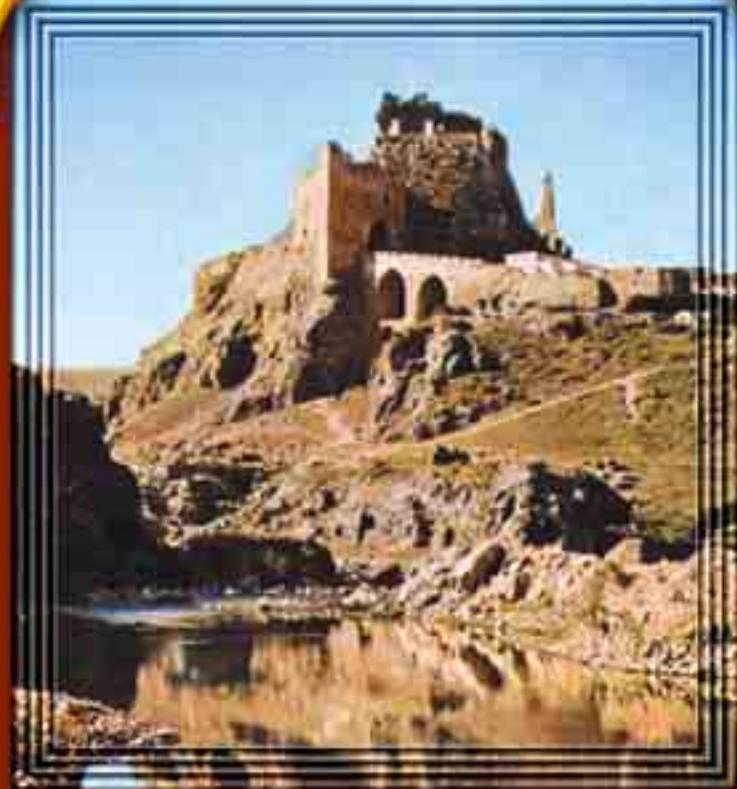
Adayların Tapınakçılar örgütüne kabul edilmeleri için bazı ön koşullar vardı. Bunlar, hasta veya sakat olmamak, bekar olmak, borçlu olmamak, başka bir tarikat ile bağlantı içinde olmamak, her koşul ve durumda mutlaka itaat etmek ve "tarikatın kölesi" olmayı kabul etmektı. Giriş töreni, Kutsal Kabir Kilisesi'ndekine benzer kubbeli bir odada ve büyük bir gizlilik içinde yapılrı.²² Ezoterik ritüeller (aynı masonlukta olduğu gibi) Tapınakçıların ayrılmaz bir parçasıydı.

1128 tarihli tüzüğün tekris töreniyle ilgili bölüm, mason Teoman Bayikoğlu'nun "Tampliyeler ve Hürmasonlar" adlı makalesinde şöyle anlatılmaktadır:

"Üstâd, Mâbet'te toplanan kardeşlere "Aziz kardeşlerim, sizlerden bazı kardeşlerim Bay X adlı haricinin kardeşliğimize kabulünü ekseriyetle teklif etmiştir. Şayet, sizlerden biri bu kişinin aramiza katılmasına bir engel durumunu biliyorsa şimdiden söylesin" diye sorar. Eğer, kardeşlerden itiraz olmazsa, aday Mâbed'in bitişindeki hücreye alınır. Hücredeki adayı, en tecrübeli üç kardeş ziyaret eder ve katılmاسının getireceği zorluklar anlatıldıktan sonra yine de katılma isteyip istemediği sorulur. Cevabı olumluysa, diğer sorulara gelir: evli nişanlı olup olmadığı, başka bir tarikata sözünün olup olmadığı, borçunun olup olmadığı, vücutça sağlıklı olup olmadığı, köle olup olmadığı sorulur. Bu cevaplar da olumluysa, soruşturucu kardeşler Mâbed'e döner ve "Kendisine bütün zorluklar ve şartlarımız bildirildi. Tarikatımızın kölesi olmakta ısrar etmektedir." diller. Aday içeri alınmadan, aynı soru kendisine tekrar sorulur. Fikrini değiştirmemişse Mâbed'e alınır, diz çöktürülür ve aday kabulünü rica eder. Üstâd, adaya cevap olarak, "Kardeşim, sen bizden çok şey istiyorsun. Halbuki tarikatlarımızın sadece dış kabuğunu görmektesin. Güzel atlara, iyi koşumlara, iyi yemeğe ve güzel elbiselere sahip olmak istiyorsun. Fakat, bizim şartlarımızın ne kadar ağır olduğunu bilebiliyor musun?" der ve zorluklarını sıralar. Sonra konuşmasını "Mabedimize intisabını ne zenginlik, ne deasalet için istememelisin." diye sürdürür. Aday olumlu cevap verirse, yine dışarı çıkarılır.

Üstâd, kardeşlere, aday hakkında söyleyecek bir sözlerinin olup olmadığını sorar. Aleyhte bir söz söylemenemezse, aday içeri alınıp diz çöktürülür. Eline İncil verilir. Kendisine evli veya nişanlı olup olmadığı sorulur. Olumsuz cevap alınırsa, en yaşlı ve tecrübeli kardeşe, hariciye sorulması unutulan bir sorunun olup olmadığı sorulur. Cevap olumluysa hariciye, "Bütün kardeşlerine ve tarikata ölünceye kadar sadık kalacağına ve Mâbed'de yapılan konuşmaları hiçbir şekilde dışarıya ifşa etmeyeceğine" dair yemin ettirilir. Üstâd, yemini takiben yeni kardeşi dudaklarından (diğer bir iddiaya göre de ensesinden ve göbeğinden) öper. Kendisine bir şövalye elbisesi ve hiçbir şekilde çıkarmaması tembih edilen ipten örülülmüş bir kemер verilir."²³

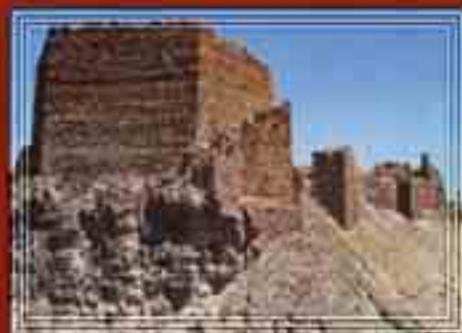
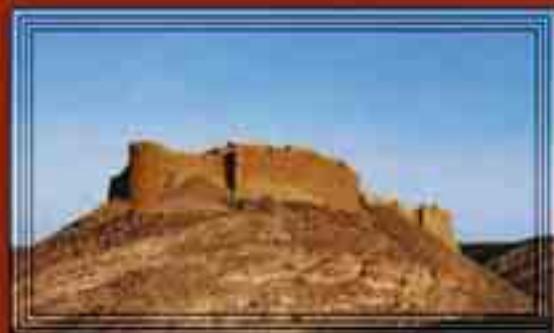
Tapınak Şövalyeleri

Tapınak Şövalyeleri'nin Filistin ve Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde inşa ettikleri kale ve şatolardan günümüze ulaşan kalıntılar.

Harun Yahya (Adnan Oktar)

Tapınak Şövalyeleri

İlk bankerlik sisteminin kurucusu olan Tapınak Şövalyeleri'nin bastırduğu çeşitli para ve madalyonlar.

"Hıristiyan Tefeciler"

Alan Butler ve Stephen Dafoe örgütün bu yönünü şöyle anlatırlar: *"Tapınakçılar o dönemde Avrupa'da bilinmeyen ticaret tekniklerini kullanan uzman bankerlerdi. Bu yeteneklerinin çoğunu Yahudi kaynaklarından öğrenmişlerdi. Bununla birlikte mali imparatorluklarını büyütmek için, o zamanın her Yahudi bankerinin kıskanacağı, çok büyük bir özgürlüğe sahiplerdi."*²⁴

Tefecilik kesinlikle yasak olmasına rağmen faizle ödünç para vermekten çekinmeyordular. Öyle bir güç ve zenginlik sahibi olmuşlardı ki, hiç kimse sesini çıkaramıyor, bir önlem alamıyordu.²⁵ Sonunda iyice şımarıp azgınlaştılar, tamamen kontrolden çıktılar. Papa'ya ve krallara itaatsizlik etmeye, dahası onlara kafa tutmaya başladılar. Örnek olarak, kapatılmadan hemen önceki yıllarda, Fransız Kralı IV. Philip gerek 1303'te yardım istediğiinde, gerekse 1306'da Hospitaler Şövalyeleri ile birleşmelerini istediğiinde reddettiler.²⁶

Seyahat etmek 12. yüzyılda oldukça tehlikeli bir işlemdi. Herhangi bir yolculuk sırasında hemen her an haydutlarla karşılaşma olasılığı söz konusuydu. Ticaret için gerekli olan para ve değerli madenlerin transferi de bu yüzden tehdit altındaydı. Tapınakçılar işte bu konjektürden faydalananarak büyük paralar kazandılar. Keşfettikleri sistem söyle işliyordu: Londra'dan Paris'e gitmek isteyen bir tüccar, öncelikle bu örgütün Londra'daki merkezine başvuruyor, parasını yatırıyor, karşılığında da şifreli bir not alıyordu. Paris'e vardığında ise, Tapınakçıların buradaki merkezine gidiyor ve belirli bir faiz bedeli ödedikten sonra parasını çekiyordu.

Tüccarların yanı sıra bu sistemi en çok kullananlar Hıristiyan hacılardı. Filistin'e gitmek için yola çıkan zengin hacıların değerli eşyalarını Avrupa'da devralıp karşılığında çekler veriyorlardı. Filistin'e ulaşan yolcular orada bu çekleri paraya çevirebiliyorlardı ama Tapınakçılara yüklü bir faiz geliri bırakarak. Çek hesabını, Floransalı bankerlerden önce onlar icad etmişlerdi. Başıollarla, silahlı fetihlerle, parasal işlemlerden elde ettikleri yüzdelerle adeta birçok-ulusal şirket

Tapınak Şövalyeleri'nin Yahudilikten aldığı tek etki, Kabala gibi mistik öğretiler değildir. Gerçek dinde makbul görülmeyen, ancak bazı dejenere Yahudilerin benimsediği mal biriktirme ve tefecilik gibi faaliyetler, Tapınak Şövalyeleri tarafından aynen uygulanmıştır. Allah Kur'an'da "altın ve gümüşü biriktiren" haris kişiler hakkında şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, gerçek şu ki, (Yahudi) bilginlerinden ve (Hıristiyan) rahiplerinden çoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanlar... Onlara acı bir azabı müjdele. Bunların üzerlerinin cehennem ateşinde kızdırılacağı gün, onların alımları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak (ve:) "İşte bu, kendiniz için yiğip-sakladıklarınızdır; yiğip-sakladıklarınızı tadın" (denilecek)."

(Tevbe Suresi, 34-35)

Tapınak Şövalyeleri

Yahudilere ait bazı dini süslemeler

haline geldiler. İlk önemli kapitalizm uygulamalarının Amsterdamlı yahudilerce uygulandığını biliyoruz. Ama görülen o ki, Tapınakçılar da faiz kullanarak bankerlik yapıp bir tür Ortaçağ kapitalizmi yaratmışlardır. Para yatırıp çekiyorlar, faizi işletiyorlar, büyük bir özel banka gibi işlem yapıyorlardı.

Tapınakçıların ekonomik boyutu, Michael Baigent ve Richard Leigh'in birlikte yazdıkları *The Temple and the Lodge* (Tapınak ve Loca) adlı kitapta da vurgulanıyor. Yazarlar, "modern bankacılığın kökeninin Tapınakçılar olduğunu", % 60'a varan faiz oranlarıyla borç veren örgütün "Avrupa'daki servetin büyük bir bölümünü elinde bulundurduğunu", Fransız ve İngiliz saraylarının örgüté büyük miktarlarda borçlandıklarını bildiriyorlar.²⁷ Kitapta örgütün ekonomik rolü ile ilgili olarak şöyle deniyor: "*Hiçbir Ortaçağ kurumu kapitalizmin yükselişine Tapınakçılar kadar katkıda bulunmamıştır.*"²⁸

Böylelikle o derece zenginleştiler ki Avrupa'nın kralları borç para bulmak umuduyla kapılarını çalıyordu. Bunun neticesinde de krallıklar büyük oranlarda borçlu duruma düştüler. Diğer bir ifadeyle Avrupa ekonomisi bu örgüté bağımlı hale gelmişti. Bir dönem, İngiliz Krallığının mali işleri Tapınakçıların Londra'daki merkezinden, Fransız Krallığı'nın mali işleri ise yine bu örgütün Paris'teki merkezinden yönetiliyordu. Söz konusu durum, onlara krallar ve alınan kararlar üzerinde söz sahibi olma, hatta istedikleri gibi kralları yönlendirme imkanı verdi.

Tapınakçıların Gizemi ve Gotik Mimari

Adaylığı St. Bernard tarafından desteklenmiş olan, II. Innocent, Papa seçilince, Tampliyeler'e verdiği ilk ayrıcalık kendi kiliselerini inşa etme hakkıydı. Böyle bir ayrıcalık Kilise'nin tarihinde ilk defa görülmüyordu. Bu ayrıcalık, bugün için çok fazla bir anlamı olmasa da, Kilise'nin hüküm sürdüğü ve en yetkin güç olduğu o dönemde çok fazla anlam içeriyordu. Tapınak şövalyeleri sadece Papa'ya karşı sorumlu olduklarından, diğer yetkililere -ki bunların arasında krallar da vardı- kontrolünden kurtuluyorlardı. Elde ettikleri bu hakla Papa'ya olan so-

rumluluklarını da asgariye indirmiş oluyorlardı.

Kendi kiliselerini inşa etmek demek; aynı zamanda kendi vergilerini toplamak ve kendi mahkemelerini oluşturuları demekti. En önemlisi de kendilerine has dünya görüşlerini de kilisenin hiçbir baskısı olmadan buralarda gerçekleştireceklerdi.

Bu amaçla kendilerine özgü bir mimari anlayış oluşturdu. Bu mimari anlayışa "Gotik" adı verildi. Graham Hancock, *The Sign and the Seal* (İşaret ve Mühür) adlı kitabında gotik mimarinin 1134 yılında Chartres Katedrali'nin kuzey kulesinin yapım çalışmaları sırasında doğduğunu belirtiyordu. Bu çalışmaların arkasındaki kişi de gene Tapınakçıların ruhani lideri St. Bernard'dı. St. Bernard kabalistik anlayış ve Tapınakçıların çok önem verdiği gizemlerin bu mimari şeklinde bulunmasına çok önem veriyordu. Aynı eser bu konuyu şöyle anlatıyordu:

"Tampliyeler'in dinsel önderi St. Bernard, gotik mimarinin erken döneminde, bu stilin yaygınlaşması ve gelişmesinde yapıcılık bir rol oynamıştır. 1134 yılında, Chartres Katedrali'nin kuzey kulesinin inşası sırasında St. Bernard gücünün doruklarındadır ve bu harika yapının inşasında, ama özellikle kuzey kulesinin yapımında kullanılan kutsal geometri ilkelerini sürekli olarak eserlerinde vurgulamıştır."

Tüm Chartres Katedrali, büyük bir dikkatle, derin dinsel gizemlerin bir anahtarı olarak, özellikle dizayn edilmiştir. Örnek olarak; mimarlar ve duvarçı ustaları, yapının birçok farklı yerinde, taşlar üzerine kararlı anıtlar taşıyan törensel sözleri kazırken "gematria" (alfabedeki harfler yerine sayıların kullanıldığı eski bir İbrani şifre sistemi) kullanmışlardır. Aynı şekilde, süslemeciler ve heykeltraşlar da, rattiği binlerce farklı bezeme ve figürlerde, insan doğası, geçmiş olaylar ve İncil'in anlamı hakkında karmaşık mesajları dikkatlice gizlemişlerdir. Bir diğer örnek, kuzey kapısı üzerinde yer alan bir sahnede, bir öküz arabasına yerleştirilmiş olan Ahit Sandığı'nın bilinmeyen bir yönü doğru taşınması temsil edilmektedir.

Tapınakçıların ruhani lideri St. Bernard

Tapınakçılar devrinde Kudüs'ün yapısını gösteren bir Ortaçağ gravürü.

Gotik mimarinin en belirgin örnekleri, Avrupa'nın çeşitli kentlerindeki katedrallerdir.

Silinmiş ve yıpranmış yazıtta "Hic Amicitur Archa Cederis" (Ahit Sandığı burada gizlidir) sözleri bulunmaktadır."

"Tampliyeler'in mimari ustalıkları neredeyse doğaüstü bir gelişmişlikte olup, özellikle kavisler ve sivri çatılarla dikkat çekmektedir... Sivri çatılar ve kavisler, aynı zamanda gotik mimari döneminin ayırt edici özelliği olup, 12. yüzyılda inşa edilen Chartres ve diğer fransız katedrallerinde belirgindir. Bu yapıları, bilimsel anlamda, o dönemin mimari bilgilerinin izin verdiğiinden çok daha üstün olarak değerlendiren uzmanlar vardır."²⁹

Hittin Savaşı

1186 yılında Filistin'deki Latin Kralı Baldwin'in ölümüyle yerine Tapınakçılara olan yakınlığıyla tanınan Lusignan'lı Guy geçmişti. Yeni Kralın en büyük yardımcısı ise Fransa Kralı Louis'nin arkasından İkinci Haçlı Savaşına katılan

Antioch (Antakya) prensi Reynald de Chatillon'du. Haçlılar yurtlarına döndükleri zaman, Reynald geride kalmış, Tapınakçılarla sıkı bir dostluk bağı kurmuştu. Aynı zamanda Reynald'ın zalimliği Kutsal Topraklarda oldukça iyi biliniyordu. 4 Temmuz 1187 tarihinde Haçlıların yaptığı en kanlı savaş olan Hittin Savaşı gerçekleşti. Haçlı donanması 20.000 piyade ve yalnızca 1000 şövalyeden (atlı) oluşuyordu. Bu gücün toplanması ve oluşturulması çevredeki sınırı oluşturan şehirlerin gücünün tükenmesine, bununla birlikte ordusuz ve saldırıyla açık şehirlerin oluşmasına neden olmuştu. Savaşın sonu Haçlı ordusu için tam anlamıyla bir hezimet olmuştu. Ordunun büyük kısmı hayatını kaybetmiş, sağ kalanların tamamı esir olarak alınmıştı. Kral da dahil olmak üzere ordunun ön-de gelenleri de ele geçirilenler arasındaydı. Haçlı orduları Filistin'de bulundukları 100 sene boyunca bölgedeki Müslümanlara çok eziyet etmiş olmalarına rağmen, bu savaşın mağlubu olarak kendilerine hiçbir kötü davranışta bulunulmamıştı.

Özellikle Tapınak Şövalyeleri'nin kendi kaynaklarından elde edilen bilgilere göre, Müslüman ordusunun sultani Selahaddin hiçbirinin arasında ayrıllık gözetmemiştir. Tapınak Şövalyeleri'nin Büyük Üstadı ve Reynald de Chatillon hariç. Bu ikili o zamana kadar yaptıkları zaliliklerin karşılığında idam edildiler. Kral Guy ise bir yıl sonra Nablus' ta tutulduğu hapishaneden bırakıldı. Tapınakçılar o döneme kadar Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı saldırılarının ve katliamlarının da baş sorumlularındandır. Nitekim bu nedenle, Selahaddin Eyyubi, Hıristiyanların büyük bölümünü bağışlamasına rağmen, Tapınakçıları işledikleri katliamlara bir karşılık olmak üzere idam ettirmiştir.

Büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi, Haçlı ordularını yendiği Hittin Savaşı'nın ardından Filistin içindeki ilerlemesine devam etmiş ve ardından Kudüs'ü kurtarmıştı. Kudüs'ü kaybetmelerine ve pek çok kayıp vermelerine rağmen Tapınakçılar varlıklarını sürdürdüler. Filistin'deki Hıristiyan varlığının giderek küçülmesine rağmen, Avrupa'daki güçlerini artırarak başta Fransa olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde "devlet içinde devlet" oldular.

1291 tarihinde Haçlıların son kalesi olan Akka Müslümanlarca ele geçirildi. Kutsal Toprakların tamamen yitirilmesiyle Tapınakçıların göstermelik var olma sebepleri de or-

Tapınak Şövalyeleri

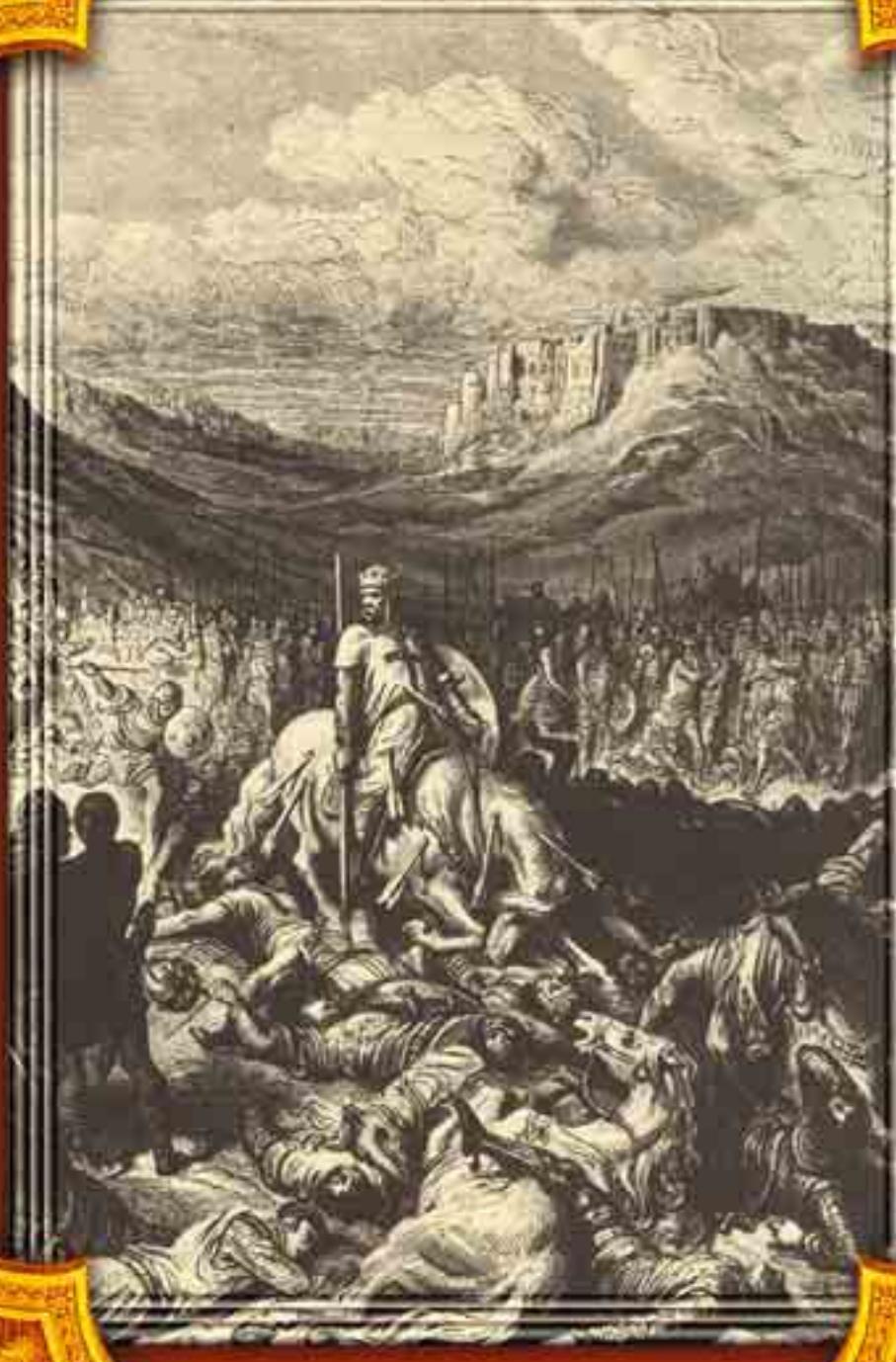

Tapınak Şövalyeleri'ne ait
altın ve gümüş kılıçlar.

Harun Yahya (Adnan Oktar)

Tapınak Şövalyeleri

Tapınak Şövalyeleri'nin Hittin Savaşı'ndaki
hezimetini tasvir eden bir çizim.

tadan kalkmış oluyordu. Artık tüm dikkatlerini Avrupa'ya verebilirlerdi. Ama kısa bir geçiş süresine ihtiyaçları vardı. Bunun için Avrupa hanedanları içindeki dostlarından faydalandılar. Bunların arasında en ünlülerden birisi de Aslanyürekli lakabıyla tanınan, dönemin İngiltere Kralı Richard idi.

"Gerçekten Richard, Tampliyeler'le o kadar iyi ilişkiler içindeydi ki, ken disi genellikle bir tür Onursal Tampliye sayılıyordu."³⁰

Dahası Richard, tarikata Kıbrıs adasını satmış, ve ada Tampliyeler'in merkezlerinden biri olmuştu.

Bir yandan Avrupa'daki durumlarını sağlamlaştırmak, öte yandan da Filistin'deki durumun kötüye gitmesiyle geçici olarak kullanabilecekleri bir yer arıyordu. Bu yer Kıbrıs adası olacaktı.

Tapınakçıların Geçici Üssü Kıbrıs

Tapınakçılar ve Kıbrıs adası arasındaki bağlantıyı anlayabilmek için III. Haçlı Seferini başlatan olayları gözden geçirmek gereklidir. 4 Temmuz 1187'de Guy Lusignan yakalanmış ve Kudüs Selahaddin tarafından ele geçirilmiştir. Sonra Guy bir daha saldırida bulunmayacağına yemin ederek serbest bırakıldı.

Kudüs'e tekrar girilme kararı Almanya, Fransa ve İngiltere tarafından verilmiş ve Hıristiyan dünyası için ilk önce liman şehri olan bir alanın ele geçirilmesi gerektiği düşünülmüştü. Bu alan Akka olacaktı. Bu amaçla Fransa Kralı Philip ve İngiltere Kralı Aslan Yürekli Richard denizden yol almaya başladılar. Richard, donanmasına Kıbrıs'ın alınması emrini verdi.

Richard'in Kıbrıs'ı ele geçirmesinin ardından Tapınakçıların Üstadı olan Robert de Sable sahneye girdi ve Richard'a adayı kendisinden satın almayı önerdi.

Richard adayı 100.000 bezant (Bizans'ın altın para birimi) gibi büyük bir bedele satmayı hemen kabul etti. Tapınakçıların Üstadı De Sable'in Hittin kaybindan sonra çok hızlı bir şekilde 40.000 bezant gibi bir parayı peşin ödemesi ne kadar büyük bir servetleri olduğunu göstermektedir.

1291'de Akka'nın düşmesi ve Filistin'deki Hıris-
tiyan varlığının tamamen bitmesiyle, Akka'dan ayrılan
Tapınak Şövalyeleri'nin bir kısmı Kıbrıs adasına yerleştii. Kib-
ris adası Tapınakçılar için bir merkez haline geldi. Ne var ki, Kib-
ris sadece geçici bir üstü. Tapınakçıların uzun süredir Töton Şövalye-
leri'nin Avrupa'nın yukarı kısımlarında sahip oldukları benzeri bir
prenslik istediklerini herkes biliyordu. Onların istediği bu yer ise tam Avru-
pa'nın ortasında, muhtemelen Fransa toprakları içindeydi.

Tapınakçıların geri kalan bölümü Fransa'daki Üstadlarının başkanlığında Avru-
pa'da faaliyet göstermeye devam ettiler. Sınırsız bir serbestliğe sahiptiler. Büyük Üs-
tadları Krala yakın haklara sahipti. Sınırlarının en geniş döneminde kuzeyde Dan-
marka'dan güneyde İtalya'ya kadar her bölgede toprakları vardı. Çok büyük ve sa-
vaçlı bir orduları vardı. Bu büyük askeri ve siyasi güç, kuşkusuz Avrupa'daki kral-
ları rahatsız ediyor ve gelecekleri açısından bir tehlike olarak görülmüyordu. Dahası
ekonomik olarak o kadar güçlüydu ki; Avrupa'daki hanedanlıklar arasında
Tapınakçılara borçlu olmayan yoktu.

"Gerçekte İngiliz tahtı müzmin bir şekilde Tampliyeler'e borçluydu. Kral John ve
1260-1266 yılları arasındaki askeri seferlerde hazinesi tükenen 3. Henry sürekli ola-
rak Tapınakçılardan borç almıştı."³¹

"...Fransa'daki Paris binası aynı zamanda hem devletin hem de tarikatın zengin-
liğini barındıran en önemli kraliyet haznesiydi ve şövalyelerin haznedarı aynı za-
manda Kralın da haznedarıydı. Fransa Krallığının tüm finansmanı böylece Tampli-
yeler'in boyunduruğu altına girmiş ve Tampliyeler'e bağlıydı..."³²

Ahlaki Dejenerasyonun Açığ'a Çıkması

Hızla artan, yalnızca Tapınakçıların maddi imkanları ve sayıları de-
ğildi. Bunlara parel olarak ihtaraları, açgözlükleri, kibirleri ve
zalimlikleri de arttı. Tapınak Şövalyeleri, Katolik Kilisesi'nin
inanç esasları, uygulamaları ve öğretilerinden tamamen
uzaklaşmışlardı. Öyle ki haklarında tek bir iyi şey dahi

söylenmez oldu. Avrupalılar'ın genel düşüncesi bu doğrultuyaydı. Örneğin, halk arasında "Tapınakçı gibi içmek" yaygın olarak kullanılan bir deyimdi. Almanya'da "Tempelhaus" kelimesi, genelev ile eş anlamlı olarak söyleniyordu. Büyüüklenen bir kişi için "bir Tapınakçı kadar kibirli" deniyordu.³³

16 Haziran 1291 yılında, Kutsal Topraklardaki Hıristiyan varlığı sona erince, buralarda yerleşmiş olan Tapınakçılar da Avrupa'ya dönmemek zorunda kalmış, başta Fransa olmak üzere çeşitli merkezlere yerleşmişlerdi. Asıl görevleri sona ermiş olmasına rağmen siyasi güçlerini korumakla kalmamış servetlerini ve üyelerini artırmaya devam etmişlerdi.

Ancak bu tarihten itibaren, olaylar Tapınakçıların aleyhine dönmeye başladı; girişikleri politik oyunlar ve karanlık amaçlar, başta Fransa olmak üzere ilgili krallıkların öfkesine sebep oldu. Halk ise, bu garip tarikatı yakından tanıma fırsatı bulmuş ve Tapınakçıların hiç de zannettikleri gibi samimi dindar şövalyelerden kurulmadığını anlamaya başlamıştı.

Sonunda 1307 yılında, Fransa Kralı Philip ya da diğer ünlü adıyla "Adaletli Philip"³⁴, Tapınakçıların Hıristiyan Avrupa'nın siyasi ve dini yapısını kökünden değiştirmeye çalıştığını fark etti. Ve Papa V. Clement ile birlikte, 1307 yılının Ekim ayında bu sakin ve kokuşmuş teşkilatı tamamıyla ortadan kaldırılmak için harekete geçti.

Tapınakçıların Gerçek Yüzü

Tapınakçılar, misyoner bir Hıristiyan tarikatı görünümünde, cahil halkın gözünü boyayarak büyük ve haksız bir üne kavuşmuşlardır. Halk için onlar, Hıristiyanlığın koruyucusu, fakirlerin yardımcısı, üstün ahlaki değerlere sahip birer aziz ve bir tür destan kahramanıdır. Bu sahte imaj o kadar güçlüdür ki,

"ASLANYÜREKLİ" RICHARD'IN KORKUNÇ VAHŞETİ

Tapınakçılarla çok büyük bir işbirliği içinde olan İngiltere Kralı Richard, tarihte geçen "Aslan-yürekli" sıfatına rağmen, gerçekte çok zalm ve acımasız bir hükümdardı.

Richard'in komutasındaki Haçlı ordusu Filistin'e ulaştığında, Filistin'de kalan son Haçlı ordusu tarafından iki yıldır kuşatma altında tutulan Akra kentine geldi. Akra Kalesi'nin içinde 3 bin civarında Müslüman, onların çevresinde Haçlı ordusu, Haçlı ordusunun daha ötesinde ise, tüm çabalara rağmen kuşatmayı yarıp Akra'ya yardım ulaştıramayan Selahaddin Eyyubi'nin orduları vardı. Richard'in da geliş ile birlikte Akra direnişi iyice zayıfladı. Sonunda, 12 Temmuz 1191 günü Akra düştü. Haçlılar, Hittin Savaşı'nda uğradıkları hezimetten sonra ilk kez askeri bir başarı kazanmışlardır.

Kente, yarısından fazlası kadın ve çocuklardan oluşan 3 bin Müslüman yaşıyordu. Richard, esir aldığı bu 3 bin insanın canını bağışlamak için Selahaddin'e bir ulak yollayarak çok yüklü bir fidye istedi. Selahaddin kabul etti, fakat bu kadar büyük bir miktarı ancak belirli bir zaman dilimi içinde ödeyebilirdi. Fidye taksitlere bağlı. Bir kısmı ödendi ama Richard Akra'da oturup beklemekten sıkılmaya başlamıştı. Taksitlerin biri biraz gecikince de, 20 Ağustos günü, elindeki tüm esirleri öldürmeye karar verdi. 3 bin Müslüman, çoğu kadın ve çocuk, büyük bir vahşetin kurbanı oldular. Haçlı askerleri, kalenin en öndeği surlarının üstüne kurulan dev bir sehpanın üzerine bu 3 bin insanı tek tek getirdiler ve sırasıyla tümünün boynunu vurdular. Hepsinin bir bir öldürülmesi, üç gün sürdü. Yanda, bu vahşetin Hıristiyan gözüyle tasviri yer almaktır.

Tapınak Şövalyeleri

Tapınakçılar, hiç rahatsız edilmeden, Hıristiyanlıkla taban tabana zıt bir hayatı sürdürmeyi başarmışlar, ticaret, yağma, bankerlik gibi faaliyetlerle elde ettikleri fahiş kazançların yanı sıra, yapılan bağışlarla da, servetlerine servet katmışlardır. Bu durumu az çok fark eden kişiler ise, bu güçlü örgüte karşı gelmeye cesaret edememişlerdir. Fransa Kralı IV. Philippe ise doğru yoldan çıkışlı Tapınakçıların elde ettikleri maddi gücün ortaya çıkarabileceği tehlikelerden korkmaktadır.

Tapınakçıların gerçek yüzünü ortaya çıkartmanın vakti gelmiştir. 18. yüzyıldan kalma, masonik bir belgede şu yorum yapılmaktadır:

"Birçok savaşçının yorgunluğu, kayıplara ve de felaketlere rağmen inançlarını ispatladığı bu savaş, Tapınakçılar için ganime etme ve ün kazanmak için bir fırsat oldu. Birkaç göz alıcı eylemle kendilerini gösterdiyseler de, müttefikleri bile yağmalarak elde ettikleri ganimeyle kendilerini zenginleştirmeleriyle, ihtişam ve azmet konusunda sultanat sahibi bir prensle rekabet edecek kadar kibarlı olmalarıyla..., son olarak, Dağların Yaşı Adamı Haşhaşilerin kralı adındaki, korkunç ve kan dökücü Kralla işbirliği yapmalarıyla birlikte, amaçları şüphe olmaktan çıktı."

Tapınakçılar, kitleler üzerinde yarattıkları sahte olumlu imajı güvenerek, gizli öğretilerini yaymak ve uygulamak konusunda gitgide daha rahat ve pervasız davranışmaya başlamışlar; bu da sapkınlıklarına şahit olan ve dile getiren kişilerin sayısını arttırmıştır.

Tapınakçıların, gizli törenler için kapandıkları özel şatolarda yaşananlar, hem yel- rel halkın hem üst düzey Kilise yöneticilerinin hem de Krallığın merakına sebep olmuştur. Papalık, özel izniyle hareket eden, ancak üzerinde hiçbir kontrol kuramadığı bu grubun, din dışı bir hayat yaşadığından neredeyse emindir.

Tapınakçılar hakkında çok sayıda şikayet ve söylenti yayılmaya başlamıştır. Dindar bir tarikatın büyük bir gizlilik içinde hareket etmesi, yanlış ve yasak bir şey yaptıkları iddiasını güçlendirmiştir. Şövalyelerin açgözlülüüğü, vicdanlılığı, servet tutkuları ve hırsları yaygın olarak bilinmektedir. Ayrıca şatolarda düzenlenen gizli törenler, şeytana tapma ayinleri, ahlak dışı ilişkiler halkın diline düşmüştür.

Bütün bu gerçekler, şatolarda hizmet eden ya da

şatolara yakın yerlerde yaşayan halkın korkunç gözlemleriyle birleşince Papalık çok zor bir durumda kalmış, ne yapacağını şaşırmasıdır. Özellikle 1305 yılında Papa olan ve konuya birinci dereceden ilgilenen V. Clement, Tapınakçılar yüzünden Hıristiyanlığın, dolayısıyla Vatikan'ın uğrayacağı zararı hesap etmekte ve bu olayı en hafif şekilde atlatmanın yollarını aramaktadır. Fransa Kralı ve yerel dini teşkilatlardan gelen baskıları da durdurmak zorundadır. Aynı yıl, Tapınakçıların lideri olan Jacques de Molay, Kıbrıs'ta savaş hazırlıkları içinde olmasına rağmen Fransa'ya geri çağrılmış ve Papa tarafından, bu suçlamaları araştırması için görevlendirilmiştir.

Fransa Kralı için bu kabul edilebilecek bir durum değildir, bu yüzden hemen harekete geçmiş ve bir kanun çıkartarak 13 Ekim 1309 yılında, ülkesindeki bütün Tapınakçıları tutuklamıştır. Fransa'da Tapınakçıları yargılayan mahkemede, yöneliktilen suçlamalar şunlardır:

1. Tarikata giriş töreninde, adaylardan Hz. İsa'yı, Allah'ı ve kutsal şeyleri inkar etmesi istenmektedir.
2. Tarikat üyeleri törenler sırasında Hıristiyanlıkça kutsal sayılan haç, kutsal figürler gibi şeylere tükürmek, idrarını yapmak gibi iğrenç yöntemlere başvurmuşlardır.
3. Vücutun çeşitli bölgelerine uygulanan ve "The Osulum Infame" ya da "Utanç Öpücüğü" adı verilen tören uygulanmaktadır.

4. Kutsama töreni yapılmamakta ve buna inanılmamaktadır.
5. Biraderler bir kedi veya kafa figürüne tapınmaktadır.
6. Tarikat üyeleri homoseksüelliği teşvik etmekte ve uygulamaktadırlar.
7. Büyük Üstad tarikat üyelerinin günahlarını affetmekte, onları sözde günahtan kurtarmaktadır.
8. Tarikat üyeleri kabul törenlerini ve sapkınlı uygulamalarını geceleri, gizlice yapmaktadır.
9. Tapınakçılar, varlık elde etmek ve zenginliklerini artırmak için kanun dışı yollara başvurmuş ve Kilise kurallarının dışına çıkmışlardır.

Tapınakçıların Sapkınlı İnanç ve Uygulamaları

Eldeki belgeler ve yapılan suçlamalar Tapınakçılığın sıradan bir şövalye tarikatı olmadığını ortaya koymaktaydı. Bu iddialar birleştirildiğinde ortaya kimsenin beklemediği karanlık bir tablo çıktı. Karşımızda farklı sapkınlı inançlarıyla, korkunç yöntemleriyle, kurnaz stratejileriyle, geniş çaplı ve ileriye dönük planlarıyla, büyük bir hazırlık içinde olan, o güne kadar eşine rastlanmamış tehlikeli bir örgüt vardı.

Tapınakçıların, Ortadoğu'da bulundukları dönemde çeşitli inançlara bağlı akımlarla, mistik tarikatlarla, gizemciler ve büyütülerle bağlantı kurdukları bilinmektedir. Örneğin Tapınakçılar o dönemde Ortadoğu'da fazlaıyla etkin olan ve Müslümanlar tarafından da sapkınlı olarak bilinen Haşhaşilerle yakın bağlantı içinde olmuş, onlardan bazı mistik öğretileri, tarikat örgütlenmesini, vahşi yöntemleri öğrenmişlerdir. Ayrıca sonraki bölgelerde de göreceğimiz gibi Yahudi Kabalasına bağlı mistik öğretiler, Bogomillerin etkisi, satanizm gibi sapkınlı eğilimler,

Tapınakçıların inanç ve yöntemlerine temel oluşturmıştır. Bu çerçevede tarikatın özellikle üst kademesi Hıristiyanlığı terk etmiş, satanizmi ve Kabala mistisizmini temel alan bir anlayışa yönelmiştir. Tapınakçılara göre Hz. İsa başka bir dünyada

hüküm süren ve bu dünyada fazla gücü olmayan bir tanrıdır, bu yüzden onun yerini, maddi dünyanın efendisi olan şeytan almalıdır.

Tarikata kabul töreni sırasında yeni adayların kurallara göre Allah'ı, Hz. İsa'yı ve azizleri reddetmeleri, Hz. İsa ve kutsal değerler üzerine birçok saygısızlık yapmaları, haça tükürmeleri ve idrarlarını yapmaları, daha eski olan Tapınak Şövalyeleri tarafından ağızlarından, göbeklerinden ve kalçalarından, "*Osculum Infame*" ya da "*Utanç öpücügü*" adı verilen yöntemle öpülmeleri, homoseksüelliğin ve cinsel sapıklıkların serbest bırakılması, Büyük Üstadın her türlü yetkiye sahip olması, Kabala sembolizmine ve büyülü törenlerine baş vurmaları tarikatın, Hristiyanlıktan çıkararak, bütünüyle sapıkın bir tarikatta dönüşmüş olduğunun açık delilleriydi. Cinsel sapıklıklarının yanı sıra Tapınakçıların diğer gizli bir yönü daha ortaya çıkmıştır. Sorgudan geçirilen bazı Tapınakçılar kendi aralarında yapıkları törenler sırasında bir tür idole tapındıklarını itiraf etmişler, bunun ne olduğu ilk başta anlaşılmamış olsa da, sorgulamalar devam ettikçe Tapınak Şövalyeleri'nin açık açık şeytana taptıkları ortaya çıkmıştır. Tapınakçıların taptıkları put, daha sonra Şeytan Kilesesi'nin de sembolü olacak olan Bafomet adlı keçi başlı şeytanın sembolik figürüdür. Peter Underwood tarafından yazılan "Ökült ve Doğaüstü" sözlüğünde Bafomet terimi şu şekilde açıklanmaktadır:

"Bafomet, Tapınak Şövalyeleri'nin tapındığı tanriydi ve kara büyünde kötülüklerin kaynağı ve yaratıcısıydı; Sabbath cadalarının satanik keçisiydi..."

**Tapınakçıların tapındıkları ve
şeytanı sembolize ettiği düşünülen
Bafomet isimli put.**

Tapınak Şövalyeleri

Tapınakçılara borçlanan Avrupalı krallar arasında İngiltere
Kralı Henry de yer alıyordu.

Tapınakçıların hemen hepsi, soru sırasında Bafomet'ten bahsetmiş ve ona taptıklarını itiraf etmişlerdir. Bu putu, uzun bir sakal ve parlak gözlere sahip korkutucu bir insan başı olarak tarif etmişler, bunun yanı sıra kedi ve kurukafa putlarından da bahsetmişlerdir. Ortak görüş ise bu putların genel olarak şeytan ve şeytana tapınmayı temsil ettiği yönündedir. Tapınak Şövalyeleri'nin taptıkları Bafomet isimli şeytan, o tarihten bugüne kadar şeytana tapmanın sembolü haline gelmiştir. Günümüze Bafomet ile ilgili en ayrıntılı bilgi ise 19. yüzyılın önemli okülist ve kabballistlerinden olan Eliphas Levi' den gelmiştir. Levi, Bafomet ile ilgili yaptığı çizim ve tasvirlerde onu genelde iki suratlı, insan vücudunun üstünde bir keçi kafasıyla ve kanatlarla göstermiştir. Bafomet'in insan vücudunun üst kısmı bir kadına, altı ise bir erkeğe aittir.

Bütün bu itiraflar ve ortaya çıkan gerçekler sonucunda Tapınakçıların çoğu hapse mahkum edilmiş, Tapınakçıların gerçek yüzü de daha açık bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştır. Mahkemeye yapılan itiraflarda tarikat üyelerinin Hz. İsa'ya inanmayıp onu 'sahte peygamber' olarak gördükleri, örgüte giriş töreni sırasında ve daha sonraki aşamalarda homoseksüel uygulamalar yaptıkları, belirli bir puta taptıkları, satanizm yöntemlerini uyguladıkları kayıtlara geçmiştir. Tapınakçıların homoseksüel ilişkileri hakkında çok şey söylenmiş, tarikatın armasında, bir atın üzerinde oturmuş iki savaşçı resminin de bunun göstergesi olduğu belirtilmiştir. Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı romanında, tarikatın bu yönünü vurgulamıştır.

Bu ciddi itiraflar sonucunda Papa 72 Tapınakçayı kendi huzurunda yeniden sorgulamıştır. Bu sorguda doğruluğu söylemek için yemin eden Tapınakçılar, önceki itiraflarının doğru olduğunu tasdik etmişlerdir. Yani Tapınakçılar Hz. İsa'yı reddettiklerini, tarikata kabul edilirken haça tükürdüklerini, ve diğer Kilise kayıtlarındaki ifadeye göre 'korkunç ve iğrenç' şeyleri yaptıklarını itiraf edip onaylamışlardır. Daha sonra da diz çöküp, ağlayarak af dilemişlerdir.

Sorgular sonucunda ortaya çıkan gerçekler, bu sapıkın tarikatın yakalanmasına ve Büyük Üstad Jacques de Molay'in 1314'de hac üzerrinde yakılarak idam edilmesine yol açmış, farklı ülkelere kaçmayı başarmış olan Tapınakçılar dahi takibata uğramışlardır. Fransa dışında, İtalya, Almanya, İngiltere gibi ülke-

ABOLITION DE L'ORDRE DES TEMPLIERS.

Année 1312.

L'Ordre Militaire des Templiers n'eut d'autre origine que celle de l'assassinat de tout ordre chrétien formant à l'époque qui vit leur déclin à la défection dans l'ordre des Pères, un peu plus tard de chevalier et d'obéissance adopté une règle et pris pour habet une robe blanche avec la croix rouge sur le devant. Les riches Bénéfices qu'ils avaient dans tous les Etats, chevrons comprenaient leurs meurs et les remplirent d'orgueil et de prétendue indépendance. Dans plusieurs qui avaient atteint l'absolu, se révélèrent des luxuries, des vices et des abomination qui se commettent dans leurs assemblées secrètes, leur ville de concubinage. Philippe le Bel les fit arrêter, brûler, pour faire fuir les forces de sa domination et faire de l'Empereur Clément V échapper des Juifs. Un grand nombre pour administrer aux franchises de la question, appartenant les hommes dont on les chargeait et renoncèrent à l'Ordre. Pendant ce temps, il fut pris quel assassinat malve au bas et bâton qui devint aussi les trois premiers et les derniers de l'ordre et l'ordre, ainsi brûlés à Rouen par Thomas de Poulet, qui évidemment l'affection de ces combattants sans le savoir de l'ordre. Il fut pour ce faire démantelé et vaincu lequel combattit lors de l'assassinat de l'ordre de Saint Jean, son nom de cette forme de leur assassinat. Comme il fut également en rapport.

Tapınak Şövalyeleri tarikatının lağvedilmesini anlatan
bir tarihi belge

Tapınakçıların
itirafları arasında, sapıkın
cinsel ilişkiler de yer alıyordu:
Şövalyeler arasında
eşcinsellik yaygınlaşmıştı.

Tapınakçıların
yandaki resmi mühürlerinin
bu sapkınlığı sembolize
ettiği söylenir.

lerde de Tapınakçılar sorgulanmış, bazı ülkeler ise çeşitli sebeplerle onları korumaktan vazgeçmemişlerdir. Özellikle İngiltere'de Kral II. Edward 10 Kasım 1307de Papa'ya yazdığı mektupla, Tapınakçıları korumuş ve onlara karşı bir şey yapmayacağı belirtmiştir. Ancak iki yıl sonra, V. Clement'in yaptığı soru ve Papalık beyannamesinde geçen ifadeler sonucunda Tapınakçıları yargılamayı kabul etmiştir. Papalık tarafından yayınlanan belgeye göre Tapınakçılar 'bilinen sapkınlığa ait söylemeyeyecek günahlar ve nefret uyandırıcı suçlar' işlemiştirlerdir ve bu durum, herkes tarafından bilinmektedir.

Sonuçta, 1312'de toplanan Viyana Konsülü'nün kararıyla Tapınakçılık tüm Avrupa'da yasaklanmış, yakalanan üyeleri cezalandırılmıştır. Papa V. Clement'in 22 Mart 1312'de yayınladığı ve tarihe "**Vox in excelso**" adıyla geçen fermanıyla tarikat dağıtılmış ve -kağıt üzerinde- resmi olarak tarihten silindiği kabul edilmiştir:

"... Dinle! Hiddetlenmeye zorlanmış peygamber: Şehrin halkından bir ses! Tapınaktaki bir ses! Değersizlikleri kötülüklerinden dolayı görülmektedir.

Onları evinden dışarı at, köklerinin kurumasına izin ver, onların meyva vermelerine izin verme ve bu evin, acının tökezleyen sütnları olmasına, ya da can yakan bir diken olmasına izin verme.

Tapınak Şövalyeleri

Yakın geçmişte, başpiskopos seçimleri zamanında, Lyon'daki taç giydirme töreninden önce ve sonra Tapınak Şövalyeleri'nin öğretmenleri, yönetimi ve kardeşleri tarafından gizli tehditler aldı.

Roman Kilisesi bu adamları onurlandırdı, Tapınak Şövalyeleri'ni Hristiyanların düşmanlarına karşı silahlandırdı ve onları özel bir şekilde destekledi. Bunlara en yüksek düzeyde vergiler verildi. Ancak Hristiyanların düşmanlarına karşı oldukları zannedilen bu grubun karşısında aslında Hz İsa bulunmaktadır. İnançları değiştiren bu kafirler (Tapınak Şövalyeleri) günahtına içine düşmüştü, çok kötü bir alışkanlıklar olan putperestlikleri, ölümcül sonuçlara yol açan homoseksüellikleri ve diğerleri..."

Tapınakçılar Yeraltında

Tapınakçıları ortadan kaldırmak o kadar kolay değildi. Büyük Üstad De Molay ve bir kısım şövalye ortadan kaldırılmış olsa bile, bütün Avrupa'yı ve Ortadoğu'yu sarmış olan Tapınakçılar gizli de olsa varlıklarını devam ettirmişlerdir. Sadece Fransa'da şövalyelere ait 9000 temsilcilik ve çeşitli ülkelere yayılmış binlerce şato ve Tapınakçı merkezi vardır. Bu merkezler, hem Tapınakçıların organize oldukları, tören yaptıkları evler hem de o dönemin para trafigini kontrol ettikleri yerler haline gelmişlerdir. Dönemin kaynaklarına göre Fransa'da yaklaşık 2000 şövalyeden sadece 620 tanesi engizisyon tarafından cezalandırılmıştır. Tahminlere göre, o dönemde en az 20 bin şövalye ve şövalye başına 7-8 kişilik kadro faaliyet halindedir. Yaklaşık 8 kişilik olan bu kadrolar, denizcilikten, ticarete kadar, tarikat mensuplarının her türlü işlerini organize etmekteydi. Yani basit bir hesap yapıldığında, Tapınakçılar takıtaba uğradıkları dönemde en az 160 bin kişilik bir güçe sahiptirler. Bir ağ gibi bütün Avrupa'yı ve Akdeniz kıylarını ören bu kadro, aynı zamanda dönemin en büyük lojistik gücünü de meydana getirmektedir. Bütün bu merkezlere dağılmış mal varlığını ele geçirmek, ne Fransa Kralı ne de Papa için mümkün olmamıştır. Krallarla yarışan bu mal varlığı, Tapınakçılara her türlü korumayı ve güvenceyi sağlamaya yetmiştir. Yani Kilise'nin resmen ortadan kalktığını öne sürdüğü tarikatçılar, bütün Avrupa'da, özellikle de İngiltere gibi Kuzey ülkelerinde yeraltında faaliyetlerine devam etmiştir:

Tapınakçılar, dünya görüşü ve yaşam felsefesi bakımından Yahudi mistik öğretisi olan Kabala'dan etkilenmişlerdir. Üstte, Ortaçağ'a ait bir Kabala metni.

16. yüzyıldan
kalma Kabalistik
bir yazma.

"Kutsal Toprakların kaybını izleyen yıllarda, Tapınakçılar, kendi devletlerini kurma konusunda gittikçe artan bir arzu göstermişlerdir. Bu, ne Yeni Dünya'da (Amerika) bir Eldorado (Altın Ükesi), ne de karanlık Afrika'da, Prester John benzeri gizli bir krallıktır. Nitekim Tapınakçılar kesinlikle Avrupa'da olup biten herşeyin merkezinde oldular, ve dahası bugünkü bildiğimiz şekliyle Batı dünyasının oluşumunda kısmen aracı oldular. Tapınakçıların devleti İsviçre idi, halen de öyledir."³⁵

Üstteki kaynakta da belirtildiği gibi, Fransa'dan kaçan Tapınak Şövalyeleri'nin yeniden yapılmak ve faaliyetlerini güvenli bir şekilde devam ettirebilmek için seçtiği yerlerden biri bugün İsviçre olarak bilinen bölgedir. İsviçre'nin geleneksel yapısının oluşmasındaki Tapınakçı etkisi bugün bile kolaylıkla

görülebilmektedir. Kendisi de mason olan ve Tapınak Şövalyeleri konusunda uzman olan *The Warriors And The Bankers* (Savaşçılar ve Bankacılar) kitabının yazarı Alan Butler, 1999 yılında yaptığı bir söyleşide bu konuyu şöyle delilendiftermektedir:

"Bu konunun önemli birkaç nedeni var,örneğin;

1. İsviçre'nin kuruluşu Tapınakçıların Fransa'da zulme uğratıldığı ana denk getiyordu.
2. İsviçre, Fransa'nın sadece doğusunda olduğundan, Tapınakçı kardeşlerin tüm bölgeden topluca kaçması daha kolaydı.
3. İlk İsviçre kantonları tarihinde bazı dedikodular vardı bunlar da beyaz giysili şövalyelerin gizlice ortaya çıktıkları ve yerli halkın yabancıların egemenliğine karşı özgürlüklerini kazanmalarına yardım ettikleri idi.
4. Tapınakçılar bankacılıkta, tarımda ve mühendislikte gelişmişlerdi. Bu benzer bakış açısından düşmanlarında da görülmüyordu ve bu bölgelein birbirinden ayrılması, nihayet İsviçre'ye gelmesinin ilk basamağıydı.
5. Ünlü Tapınak haçı, çoğu İsviçre kantonunun bayrağında bulunuyor ve Tapınak Şövalyeleri için önemli olan diğer amblemler de, anahtarlar ve lambalar gibi..."

Tapınak Şövalyeleri hakkındaki tutuklama kararını veren Fransa Kralı Philippe.

Kaçak Tapınakçıların önemli bir bölümü de, 14. yüzyıl Avrupası'nda Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan yegane Krallığa, yani İskoçya'ya sığındılar. İskoç Kralı Robert Bruce'un himayesi altında yeniden örgütlenenler. Bir süre sonra da, varlıklarını sürdürmek için iyi bir kamuflaj yöntemi buldu: Ortaçağda Britanya Adasında ki en önemli "sivil toplum örgütü" olan duvarcı lonca-

larına sızdılar ve bir süre sonra da bu londaları tamamen ele geçirdiler. Birer mesleki örgüt olan londalar böylece felsefi ve siyasi bir amaç kazandı ve mason localarına döndüştü. (Masonların "operatif masonluktan spekülatif masonluğa geçiş" dedikleri süreç de budur.)

Fransa'daki takibattan kurtulan yaklaşık 30-40 bin kadar Tapınakçının yeraltında devam eden faaliyetleri masonik bir kaynakta şu şekilde anlatılır:

"Bazı Tampliyeleri mason kılığına girer ve masonların arasına karışarak hayatlarını kurtarır. Bazları, ülke dışına kaçabilmek için masonlara verdikleri Laissez Passer'leri kullanır. Bir kısmı Tampliye, İspanya'ya geçerek, Caltrava, Alcantara, Saint Jacques de l'Epee tarikatlarına katılır, diğer bir kısmı da, Portekiz'e geçip Ordre du Christ örgütüne dönüsür. Başka bir grup Roma-Germen İmparatorluğuna geçip Toton şövalyelerine katılır. Oldukça büyük bir grup Hospitaliyeler'e iltihak eder. İngiltere'deki Tampliyeler bu olay sırasında önce tutuklanarak soruya çekilir. Ancak hemen serbest bırakılır. Hattâ bazı ülkelerde haklarında hiçbir işlem yapılmaz.

Tampliyeler, 1804 yılına kadar, yani Bernard-Raymond Fabre Palabrat de Spolete bu tarikatın yeniden Büyük Üstadı oluncaya kadar, tarih sahnesinden çekilmiş görünür. Bu kişinin 1814'de yaptığı tesadüfi keşif çok ilginçtir. Spolete, 1814 yılında Paris'te Seine nehri kıyısındaki sahafların tezgâhlarında bir elyazmasına rastlar. Grekçe elyazmasında Yuhanna İncili'nin bir tefsiri yer almaktadır. İncil'in son iki kısmı yoktur. Onun yerine üçgenlerle ayrılmış bazı açıklamalar bulunmaktadır.

YAN SAYFA:

Tapınakçılar, Kabala'dan ve Tevrat'a (Eski Ahit'e) sonradan girmiş bazı pagan unsurlardan etkilenmişlerdir. Günümüzdeki "Eski Ahit", her ne kadar gerçek Tevrat'ın bazı önemli hak kısımlarını içерse de, birtakım sapıkın öğretiler ve hurafelerle karışmış, tahrif olmuş bir kitaptır. Asırlar boyu nesilden nesile aktarılırken bazı kötü niyetli Yahudi liderlerce tahrif edilmiştir. Bir

Kuran ayetinde Allah bunu şöyle haber verir:

"Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah Katindandır" diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarılarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına."

(Bakara Suresi, 79)

Bu kısımları dikkatle tetkik ettiğinde, bunun Tampliyelerin 5. Büyük Üstadı Bertrand de Blanchefort (1154)'den başlamak üzere 22. Büyük Üstadı Jacques de Molay'a ve devamla 23. Büyük Üstadı Larmenius de Jerusalem (1314)'den Claude-Mathieu Radix de Chevillon (1792)'a kadar uzanan bütün Tampliye Büyük Üstâdlarını kapsayan bir liste olduğunu anlar. Bu belgeden, Jacques de Molay'in Büyük Üstâdlık görevini Larmenius de Jerusalem'e vasiyet ettiği varsayılar. Bu da Tampliyeler'in hiçbir zaman ortadan kalkmamış olduğunun kanıtı sayılır. Nitekim, günümüzdeki Tampliyeler aynı zamanda birer Hürmason'dur."

Umberto Eco'nun kitabında aktarılan bir bilgi de bu açıdan ilginçtir:

"Beaujeu'den sonra, tarikat, varlığını bir an bile ara vermemesizin sürdürdü. Aumont'dan günümüze dek, tarikatın kesintisiz bir dizi Büyük Üstadını biliyoruz. Bugün tarikati yöneten, ünün yüce görevlerini yürüten gerçek Büyük Üstadın ve gerçek Üstlerin adları ve oturdukları yer bir giz, yalnızca gerçek aydınlanılmışlarca bilinen erişilmez bir giz olarak kalmışsa, bunun nedeni, tarikatın saatinin henüz gelmemesi, vaktin henüz dolmamasıdır..."

Konuya ilgili çoğu kaynak tarafından, Büyük Üstad Jacques de Molay'in ölümüyle birlikte, hayatı kalan Tapınakçılar tarafından bir komplot tasarlandığı öne sürüldür. Buna göre, Tapınakçıların amacı, kendilerini yasaklayıp Üstadlarını öldüren Papalık'ın ve bazı Avrupa krallıklarının yıkılmasıdır. Bu amacın nesiller boyunca aktarıldığını ve Tapınakçılığın devamı olan İlluminati ve masonluk gibi örgütlerce sürdürülüğü söylenir. Masonluğun etkisiyle gelişen ve Fransız tahtının yokolmasını sağlayan Fransız Devrimi de bunun bir sonucu olarak yorumlanır...

Hatta, yaygın bir söyletiye göre, Fransız Devrimi sırasında Kral XVI. Louis'un giyotinle kafasının kesildiği gün, bilinmeyen biri sekiye çıkar ve '**Jacques de Molay, öcün alındı!**' diye bağırrı.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu konuyu daha detaylı olarak inceleyeceğiz.

YAN SAYFA:

Gerçek Tevrat bugün kayıptır. Dindar Yahudiler tarafından asırlarca "ahit sandığı" içinde taşınarak korunan bu mübarek kitap, asırlar önce kaybolmuştur ve Tevrat'ın tekrar bulunması dünya tarihini değiştirecek büyük bir dönüm noktası olacaktır.

BÖLÜM
II

**ΤΑΡΙΠΑΚÇILIĞI İZİ
MASONLUĞA
GEÇİŞ**

Tapınakçıların tarihi incelendiğinde, zaman içinde büyük bir değişim gösterdikleri hemen fark edilir. İlk başta Hıristiyan bir kimlikle ortaya çıkan Şövalyeler aradan uzun bir süre geçmeden, sapkin felsefe ve öğretilerle, karanlık bir dünyanın içine girmişlerdir. Ne var ki bu geçiş birdenbire olmamış, birçok olay bu değişimi şekillendirmiştir.

Tapınakçıların bu büyük değişiminde iki unsur belirleyici olmuştur. Bunlardan birincisi, tarikat üyelerinin Kutsal Topraklarda bulundukları süre boyunca başta Kaba olmak üzere, çeşitli Yahudi mistik öğreti ve inançlarını öğrenmeleridir. Bu öğretilelere, Haşhaşilerin sapkin anlayışı da eklenmiş, böylece Tapınakçıların Hıristiyanlık inançları kaybolmuş, yerini okültist (kara büyü ve gizliliğe dayalı) bir inanç almıştır. Yeni inançla birlikte, Tapınakçıların idealleri ve amaçları da değişmiş, tarikat çalışmaları yeni bir hedefe yönelmiştir.

Tarikatın değişiminde rol oynayan ikinci unsur ise, fakir şövalyelerin kısa süre içinde çok büyük maddi imkanlara kavuşmalarıdır. Bu iki unsur, yani dünyayı ele geçirip kontrol etmeye imkan sağlayacağına inanılan yeni karanlık inanç ve bunu destekleyen maddi imkanlar, tarikat mensuplarının gözlerini daha yüksek hedeflere dikmelerine sebep olmuştur.

Mistik ve gizemci inançlar, özellikle Tapınakçıların yaşadıkları dönemde büyük bir öneme sahiptir. Çok sayıda insan, büyük güçler veya maddi imkanlar elde etmek için, büyülere, karanlık güçlere ihtiyaç olduğuna inanmaktadır. Bu karanlık güçlerle bağlantı kurmak, onları kontrol altına almak, çeşitli sayılarla büyülü şifreler hazırlamak, etkili zehirler, ölümsüzlük veren ilaçlar üretmek, çeşitli madenleri altın çevirirmek, o günlerin en bilimsel çalışmalarıdır. Tapınakçılar da dün-yaya hakim olmak için böyle karanlık güçlerin peşin-

de olmuşlar ve kendileri de karanlık güçlere sahip olmak için şeytandan yardım istemekten, ona tapınmakтан çekinmemişlerdir.

Bu karanlık dünyaya ait semboller, törenler, ritüeller, bu iş için özel olarak inşa edilmiş şatolarda, tarikat tarafından bir sistem altına toparlanmış ve sonraki bütün gizli akımların rehberi olmuştur. İşte, uzun yıllar süren mahkemeler sonucunda bu gerçekler ortaya çıkmış, Tapınakçıların, bir Hristiyan tarikatı olmadığı, bu maske altında, dünyada başka bir ideali yaymak için çalışıkları belgelenmiştir.

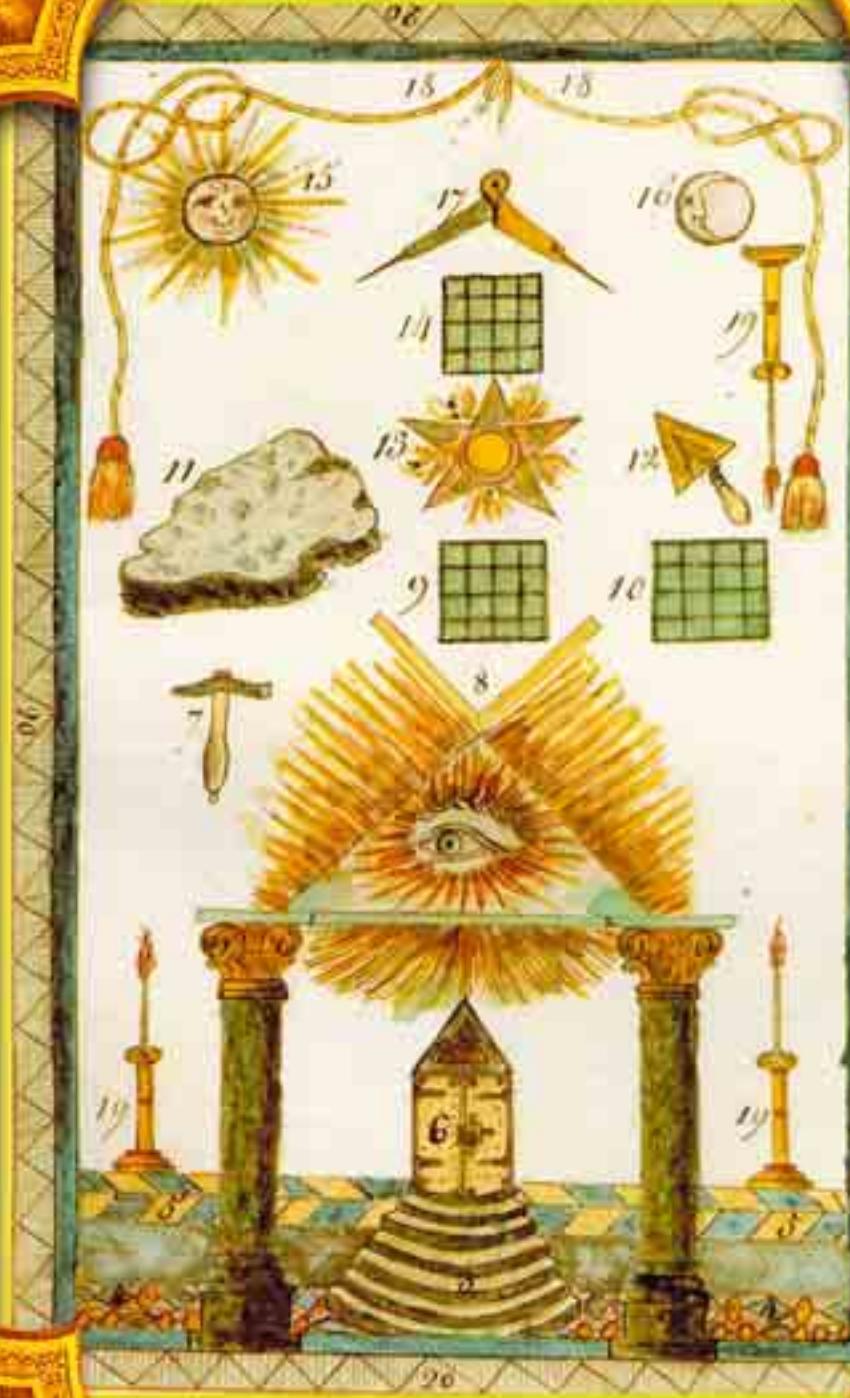
Mason Kaynaklarında Tapınakçı İtirafları

Önceki bölümde de gördüğümüz gibi Tapınakçılar engizisyon'a yakalanmamak için kendilerini gizlemiş bunun için çeşitli tarikatlara ve örgütlerde sızmışlardır. Tarikat mensupları bu amaca en uygun yol olarak masonluğa sızmış, ele geçirmiş, kendi felsefe, inanç ve ritüellerini masonluğa kabul ettirmişlerdir. Aslında Tapınakçılar aynı zamanda birer mason yani duvar ustası olarak yıllar boyunca eğitim görmüş, gotik sanatın en önemli örneklerinden olan, büyük şatolar ve kiliseler inşa etmişlerdir. Bu yüzden zaten pratik olarak inşaat işi için örgütlenmiş olan mason localarına sızmak veya onları kontrol etmek, Tapınakçılar için hiç zor olmamıştır. Masonlar tarafından kaleme alınan temel eserlerde bu tarihsel birlikteliğin sembolik özelliklerine daha çok yer verilirken, masonluğun Tapınakçılardan miras aldığı karanlık özellikler daha geri planda tutulmaktadır. Bir kaynaka şöyle geçmektedir:

"Tampliyeler ile masonluk arasındaki somut ilişkiye güclendiren bir kanıt da, Büyük Üstadın Abacus adı verilen asasıdır. Bu asa, Hz. Harun'un canlı asasının sembolüdür. Asanın topuzu Mabed şeklinde; gövdesinde, belirli uzunluk ölçülerleri işaretlenmiştir. Asa, inşaatçılık, daha doğrusu tümüyle masonluk simgesidir.

Tampliyeler ve masonlar, gerek Kudüs ve gerekse

Masonik sembollerle dolu , 18. yüzyıldan kalma masonik bir şema

Altın kaplı
masonik sembol.

Bu gümüş kaplı masonik sembolde,
Tapınak Şövalyeleri'nin çıkış noktası olan
Süleyman Tapınağı'na ait semboller
dikkat çekiyor.

Fransa'da içiçe yaşamışlardır. Bundan dolayı ezoterik yönden birbirlerini etkilemiş olmalıdır. Kudüs'ün Haçlılar tarafından alınmasından sonra ortaya çıkan mimari üslup incelendiğinde, Avrupa'daki ilk plânlı kîlise inşaatlarının bu tarihlerden sonra başladığı ve Gotik tarzına geçildiği anlaşılmaktadır.

Tampliye Büyük Üstadının aynı zamanda mason Büyük Üstadi olmasıyla birlikte, operatif masonluk tarzından spekülatif masonluğa doğru da bir tedricî geçiş başlamıştır. Zaten inşaat işlerinin planlanması gibi işlerle uğraşan Cistercien rahiplerinin de mason locası üyesi olmaları, din adamı- veya keşîş-mason tipinin örneğidir, bunun yanında, Paris'te diğer mesleklerin birer merkezi olmasına karşın, masonların ayrı bir merkezinin olmayışi ve masonların merkez olarak Tampliyelerle aynı mekânları kullanmaları, iki kurum arasındaki yakınlığı açıklaması bakımından dikkat çekicidir. Papa'nın fermanıyla 1312 yılında ilga edilen Tampliye tarikatı ile birlikte masonların serbest dolaşım hakları da kaldırılmıştır. Bu nedenle Fransa'daki masonların Almanya'ya kaçmasıyla bu ülkedeki Gotik mimari üslubu bir denbire zirveye çıkmıştır. Fransa'dan kaçabilen Tampliye Şövalyeleri'nin sığndıklarını operatif mason locaları da zamanla spekülatif masonik tarza dönüşmüştür. Nitelikim, 1390 yılında yazıldığı kabul edilen ilk masonik elyazması Regius'un nazım tarzındaki dili yanında, loca toplantılarında Lordlardan Leydilerden bahsedilmesi, daha o tarihlerde bile masonluğun spekülatif bir nitelik kazandığını göstermektedir. Aslında, insanlık tarihi kadar eski olan masonluğun 1390 tarihli Regius'dan daha önceye ait bir tüzüğünün bulunmaması da dikkat çekicidir. Ancak, mimarının ve inşaatçılığın bazı ileri bilgilere ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Bu üst düzey bilgilerin ehil olmayanların eline geçmesini önlemek isteyen meslek erbâbi, kuralları hiçbir zaman yazıya dökmek istememişlerdir. Bu yöntem teknik olarak bir açıklama olabilir. Ancak, kendi kurallarının bile yazılı olmamasının sebebi, yine kendileri gibi sırlayan bir tarikatın içinde yaşamaları olabilir. Masonlar, bu tarikatın içinde, ilga edilene kadar, sırlarıyla birlikte güven içinde kalmışlardır. Ancak, tarikat ilga edildikten sonra bazı sırlar yavaş yavaş su üstüne çıkmaya başlamıştır. **Tampliyeler'in kuralları aynı zamanda masonların da kurallarıdır...** Yukarıda öztle açıklamaya çalışıldığı gibi, iki yüz yıl birarada ve içiçe yaşayan Tampliye tarikatı ve masonluk kurumu birbirlerini belirgin ölçüde etkilemişlerdir. Hattâ, korporasyonların ritüelleri adetâ

Tapınakçılar zaman içinde masonlara dönüştüler. Mason locaları, tarikatın yeni merkeziyi artık. Bu nedenle localar tarikatın çıkış noktası olan Süleyman Mabedi'ne benzetilerek tasarlandı.

Tampliyeler'den kopya edilmiş denilecek kadar benzerdir. Bu itibarla, masonların kendilerini büyük ölçüde Tampliyeler'le özdeşleştirdikleri ve aslında özgün gibi görünen masonik ezoterizm içinde önemli boyutlarda Tampliyeler mirası olduğu belirtilebilir. Özet olarak, araştırmanın başlığında belirtildiği gibi, masonik kralı sanat ve inisiyatik-ezoterik çizginin başlangıç noktası Tampliyeler'in, son noktası da Hürmasonların olarak kabul edilebilir"

Masonlara ait başka bir belgede Tapınakçı-mason bağlantısı değişik açılardan vurgulanmaktadır:

"Le Forestier, meseleyi yakından takip etmiştir ve verdiği sonuçlar, bugün için, münakaşa götürmez gibi görünmektedir. **Mabetçileri masonluğunecdadı durumuna** getiren ilk vesika, 1760 tarihli bir Strasbourg el yazması olup, ledün ilmine temayüllerini hiç de gizlememektedir. Bu vesika efsanenin esasını tesis etmekte, yani, tarikat sırlarının Jacques de Molay'dan muasır masonluğa kadar intikal edişini tespit etmektedir. Le Forestier'ye göre, Alman Rose-Croix'larının tesiri şüphesizdir, fakat "bunların, masonik an'aneye ve sırra, bir gizlilik ve bilhassa bir kapalılık atfetmek suretiyle, yeni bir tefsir biçimi bulmaktan başka bir gayeleri olmamıştır". Buna mukabil, mabetsel teselsül, devrin ekosizmene belirli bir mantık getiriyordu: "Bu teselsül, aynı zamanda.. onda eksik olan tarihi silsileyi ve o zamana kadar onda mevcut olmayan murtabit düzeni getiriyordu."

Bu örneklerden de anlaşılacağı gibi, Tapınakçılar, ortadan kalkmamış, bilakis, atıl ve gücsüz mason localarına girmiş, Gül-Haç örgütünü kurmuş, örgütlemiş, güç kazandırmış, kendi amaçlarına hizmet eden korkunç bir silah haline getirmiştir. Tapınakçılar, masonluğun bir parçası veya bir yönü değildir, ayrıca masonların iddi etiği gibi, "masonluk biraz da Tapınakçılıktan etkilenmiş" de değildir. Masonluk, sembollerle, tarihiyle, amaçlarıyla, farklı ada sahip bir Tapınakçı yuvası olmuştur. Masonluk tarihinin Hz. Süleyman Tapınağı'na bağlanması, temel sembol olan Hiram Usta ve duvarcılık mesleği, Kabala'ya dayalı mistik sembolllerin kullanımı, şövalye örgütlenmesinin aynen adaptasyonu, tören, yemin, kıyafet, derecelendirme kurallarının Tapınakçıların ni-zamnamesine göre hazırlanması, ve daha sayısız delil, Tapınakçı-mason özdeşliğini kanıtlamaktadır.

Günümüzün masonik kaynaklarında Tapınak Şövalyelerine yönelik çok dikkat çekici bir vurgu yer almaktadır. Amerikalı masonlar tarafından yayınlanan "Pennsylvania Masonluğu" isimli derginin kapağında yer alan "De Molay ve Masonluk" adlı makale, Tapınakçıların en son Büyük Üstadı olan Jacques de Molay'ın günümüz masonları için halen neden önemli olduğunu anlatmaktadır.

Tarikat üyeleri, daha önce de belirttiğimiz gibi, dönemin işçi lonicalarına sızmak konusunda hiç sıkıntı yaşamamışlardır. Hatta İngiltere, Portekiz, Almanya gibi ülkelerde, kısa sürede bu kuruluşları ele geçirerek farklı bir şekilde sokmuşlar, hem mükemmel bir kamuflaja hem de kendi amaçları doğrultusunda yönlendirmeye müsa- it yeni, güçlü bir örgüté sahip olmuşlardır.

İskoç Ritinin Kökeni

Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti, bu amaçla devreye sokulan mason localarının ilki olarak, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya siyanan Tapınakçılar tarafından kurulmuş ve diğer localara örnek teşkil etmiştir. Nitekim İskoç Riti'nin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen unvanlardır. Bu gelenek günümüzde de devam etmektedir. Onsekizinci yüzyılın en önemli masonlarından Baron Karl von Hund, İskoç Riti ve Tapınak Şövalyeleri ile ilgili detaylı bir çalışma yapmış ve İskoç ritini, Tapınakçıların "restorasyonu" olarak adlandırmıştır. Hund'un anlattıklarına göre Tapınakçıların önde gelen 8

Tapınak Şövalyeleri

şövalyesi önce İrlanda'ya, sonra da İskoçya'ya kaçmış ve orada tekrar örgütlenmişlerdir. Diğer birçok ülkede de faaliyet göstermelerine rağmen, Tapınakçıların asıl merkezi burası olmuştur:

"... İskoç Riti'nin mirasını üstlenen akımlar arasında en önemlisi, von Hund tarafından biçimlendirilen "Strict Observance" (Kesin İtaat) riti oldu. En yüksek derecesinin adı "Tampliye Şövalyesi" olan Strict Observance Riti kısa süre içinde tüm Avrupa'ya yayılmayı başardı."

Tapınakçılık-masonluk, sonraki yüzyıllarda, büyük bir güç olarak bütün dünyaya yayılmış, çeşitli kollara ve isimlere ayrılmış ancak temel felsefede, Tapınakçılık idealine bağlı kalmıştır:

"1717 yılında operatif mason localarında çalışmakta olan "Kabul Edilmiş Masonlar" 18. yüzyılın dini, siyasi ve fikri ortamı içersinde ve kendilerine tolerans ve fikir hürriyeti serbestisi temin edecek bir teşekkül kurmayı kararlaştırmışlardır. Bu teşekkülün adetlerini, işaretlerini, merasimlerini zamanın gizli teşekküllerini olan masonluk, Roskuruva, Tampiliye gibi kuruluşlardan ve tefekkür felsefesini de 17 ile 18. yüzyıl İngiltere'de fizilzenmeye ve yayılmaya başlayan hür düşünce fikrinden ilham almışlardır."³⁶

İleri bölgelerde göreceğimiz gibi asıl hedefi, başta Hıristiyanlık ve İslam olmak üzere, dine, dini kurumlara karşı din karşıtı, materyalist bir dünya düzeni kurmak olan masonluk örgütü bu amacına ulaşmak için her türlü yönteme başvurmuştur.

Farklı Amaçlar için Gül-Haç

Gül-Haç, Tapınakçılar tarafından kurulan, masonlukla kardeş ama masonluktan farklı amaçları olan, daha gizli ve daha karanlık bir örgüttür. Bugün bile Gül-Haç'ın ne zaman, nerede kurulduğu hakkında fazla bir bilgi mevcut değildir. Bu konuda çeşitli efsaneler ve sahte belgeler üretilmiştir ancak bunların büyük bir kısmı gerçeği yansıtmadır. Gül-Haç'la ilgili ilk belgeler 1614-15 yıllarında Almanya'da ortaya çıkmıştır. 'Fama Fraternitatis' ve 'Confessio Rosae Crucis' adlı belgeler, Gül-Haç hakkında önemli bazı bilgiler vermektedirler. Bu belgeler ve daha sonra ortaya çıkan bilgilerden anlaşıldığı kadariyla, Gül-Haç, kökleri Mısır Hermetizmi, gnostisizm ve Kabala'ya dayanan, ezo-terik-gizemci bir tarikattır. Almanya'da basılan belgelere

Ünlü mason Baron Karl von Hund'a göre İskoç Riti Tapınakçılarının "restorasyonu" (yeniden inşası) olarak tanımlanabilirdi.

Tapınak Şövalyeleri

göre derneğin kurucusu Christian Rosencreutz adlı bir Alman şövalyesidir. Konuya ilgili uzmanların bazılısı bu ismin sahte veya sembolik olduğunu savunmuşlardır. Aslında Gül-Haç tarikatı Tapınakçıların, mason localarına kıyasla daha rahat hareket ettikleri bir yerdir. Mason localarına Tapınakçı olmayan kişileri de kabul ederek, politik güçlerini artıran Tapınakçılar, bu localarda büyümeye, simya gibi karanlık faaliyetlerde bulunmamış, bu faaliyetleri Gül-Haç örgütüne kaydirmışlardır.

Bu açıdan bakıldığından, Gül-Haç, Tapınakçıların istedikleri büyük değişimi gerçekleştirmek için kullanacakları doğaüstü güçlerin araştırma merkezi haline gelmiştir. Olayın bir başka dikkat çekici yönü de, her ikisi de Tapınakçı geleneğin devamı olan masonluk ve Gül-Haç örgütleri arasında çok yakın bir ilişki olmasıdır. Bu ilişkinin en basit göstergelerinden biri olarak, İskoç ritinin 18. derecesinin "Gül-Haç Şövalyesi" olması gösterilebilir:

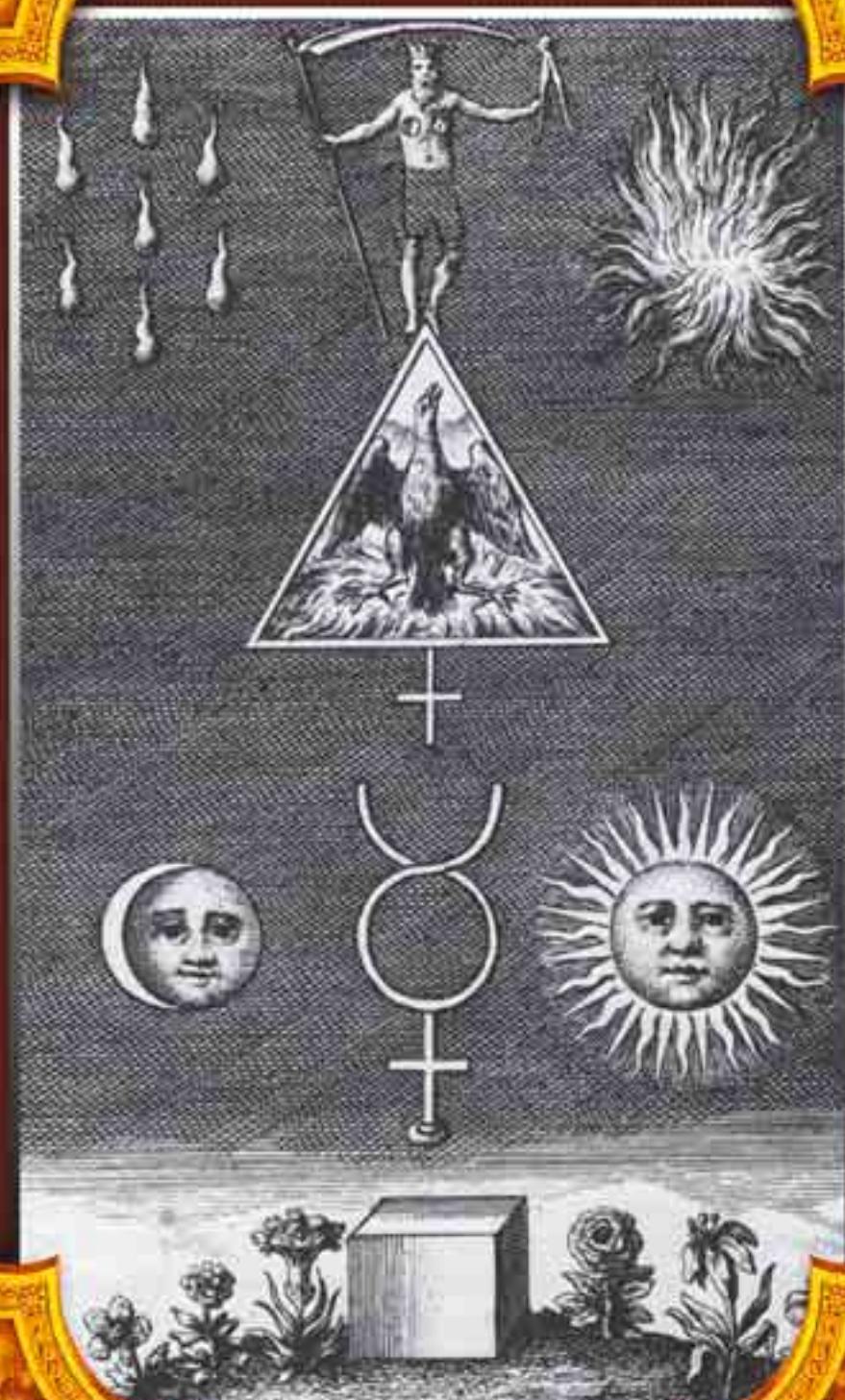
"Basit bir açıklamaya göre Gül-Haç, Tapınakçıların Kızıl Haçından kaynaklanmaktadır. Hem mason hem de Illuminatus (Aydınlanmış) olan Mirabeau, ülkede kaldığı süre boyunca, Almanya'daki gizli dernekler hakkında birçok şeyi keşfedecek bir pozisyonda olmuştur ve kesinlikle belirtmektedir ki "17.yüzyılın Gül-Haç masonları, aslında gizlice devam eden eski Tapınakçı tarikatydılar" "³⁷

Konunun uzmanı olan Lecouteulx de Canteleu ise durumu daha açık bir şekilde belirtmektedir:

"Fransa'da tarikattan ayrılan şövalyeler, bundan böyle gizlice, 15. yüzyılda Bohemya ve Silezya'da yayılan Flaming Star ve Gül-Haç tarikatlarını kurmuşlardır. Bu tarikatların yüksek rütbeli subayları bütün hayatları boyunca kızıl haç giyinmek ve her gün St. Bernard duasını yapmak zorundaydılar."³⁸

Gül-Haç örgütünün amaçlarını pratiğe geçirmeye çalışan kişiler arasında en önemlisi ve en tanınmışı Sir Francis Bacon'dur. 1561 yılında doğan Bacon İngiltere tarihinde önemli bir yere sahiptir. Yaptığı hizmetler sebebiyle 1. Verulam Baronu ve Saint Albans Vikontu ilan edilmiştir. Yaptığı felsefi-bilimsel çalışmalar, tarihte Bacon'a pozitif bilimin babası unvanını kazandırmıştır. Ancak bütün bu sıfatlar Bacon'un gerçek kimliğini açıklamamaktadır. Çünkü Bacon aslında İngiliz Tapınakçılarının Büyük Üstadıdır. Gül-Haç Üstadı olarak, gizli ilimler, özellikle de Kabala, büyümeye ve simya konularında dönemin en bilgili şahsiyetidir. Bilimsel adı verilen ve aslında bilimle ilgisi olmayan çalışmalarının

Gül-Haçlara ait bir 17. yüzyıl çizimi. Masonlukla ortak olan üçgen, Ay, Güneş gibi semboller dikkat çekiyor.

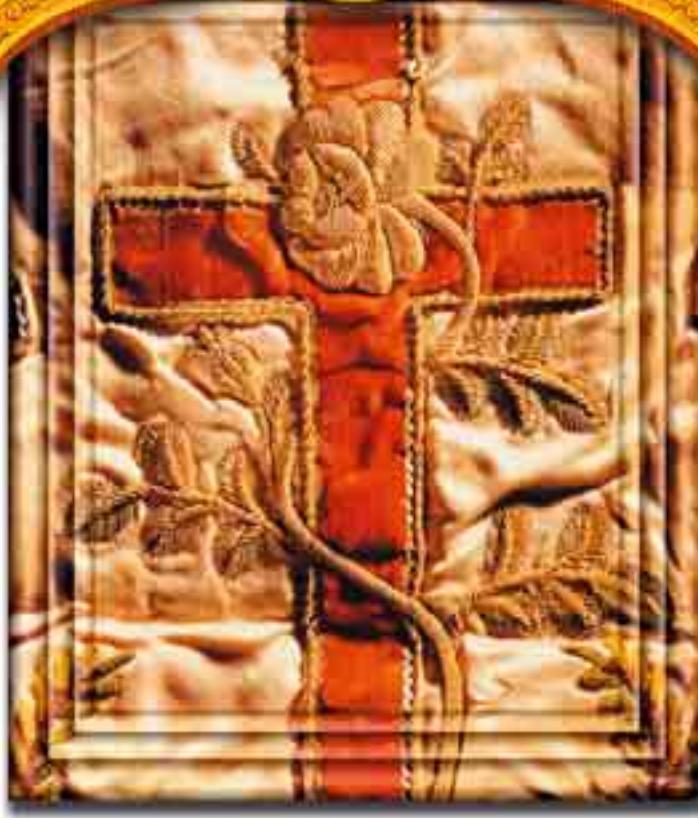

Gül-Haç ve masonluk aynı felsefeye ve amaçlara sahip iki gizli örgüttür. Bu benzerlik, sembolizme de yansımıştır: Masonik gönye içinde gül ve haç kompozisyonu.

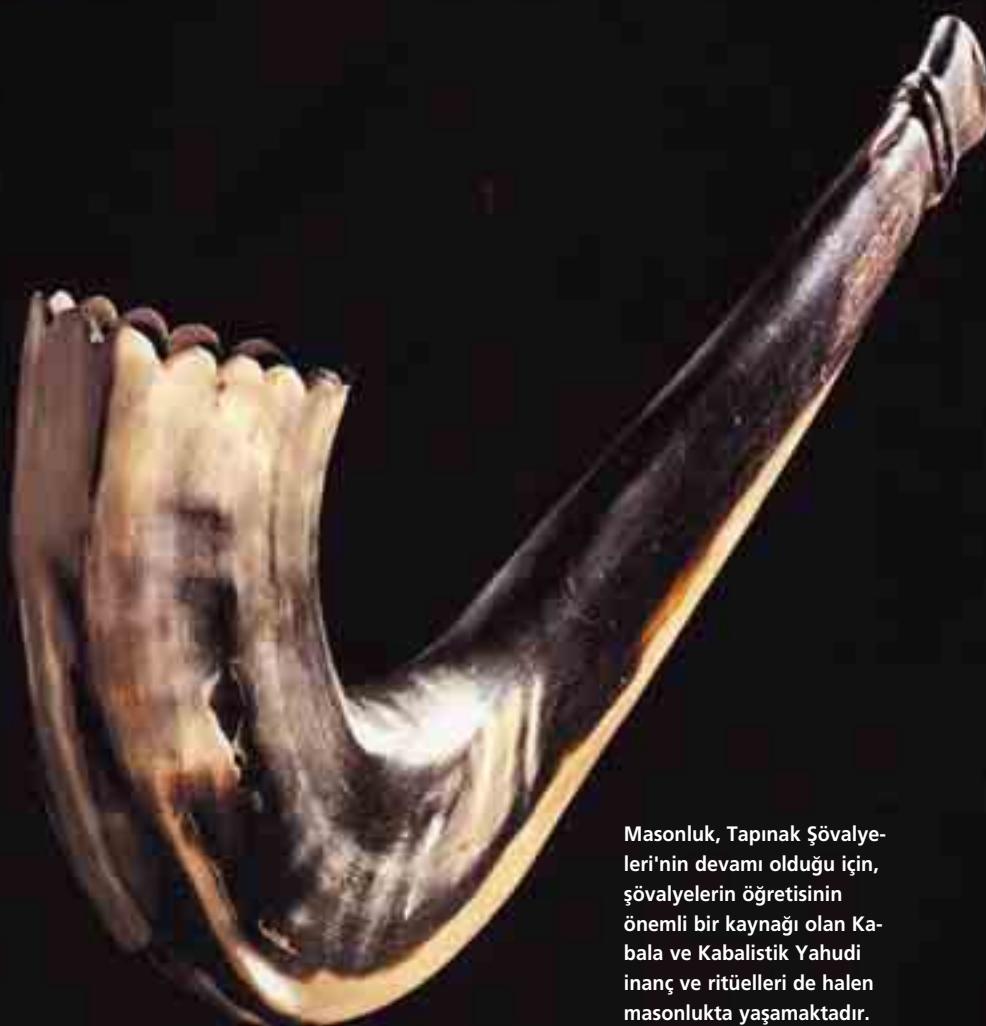
Tapınakçıların vazgeçilmez bir
ögesi ve simbolü olan kılıç,
mason localarının da en temel
aksesuarlarından biridir.

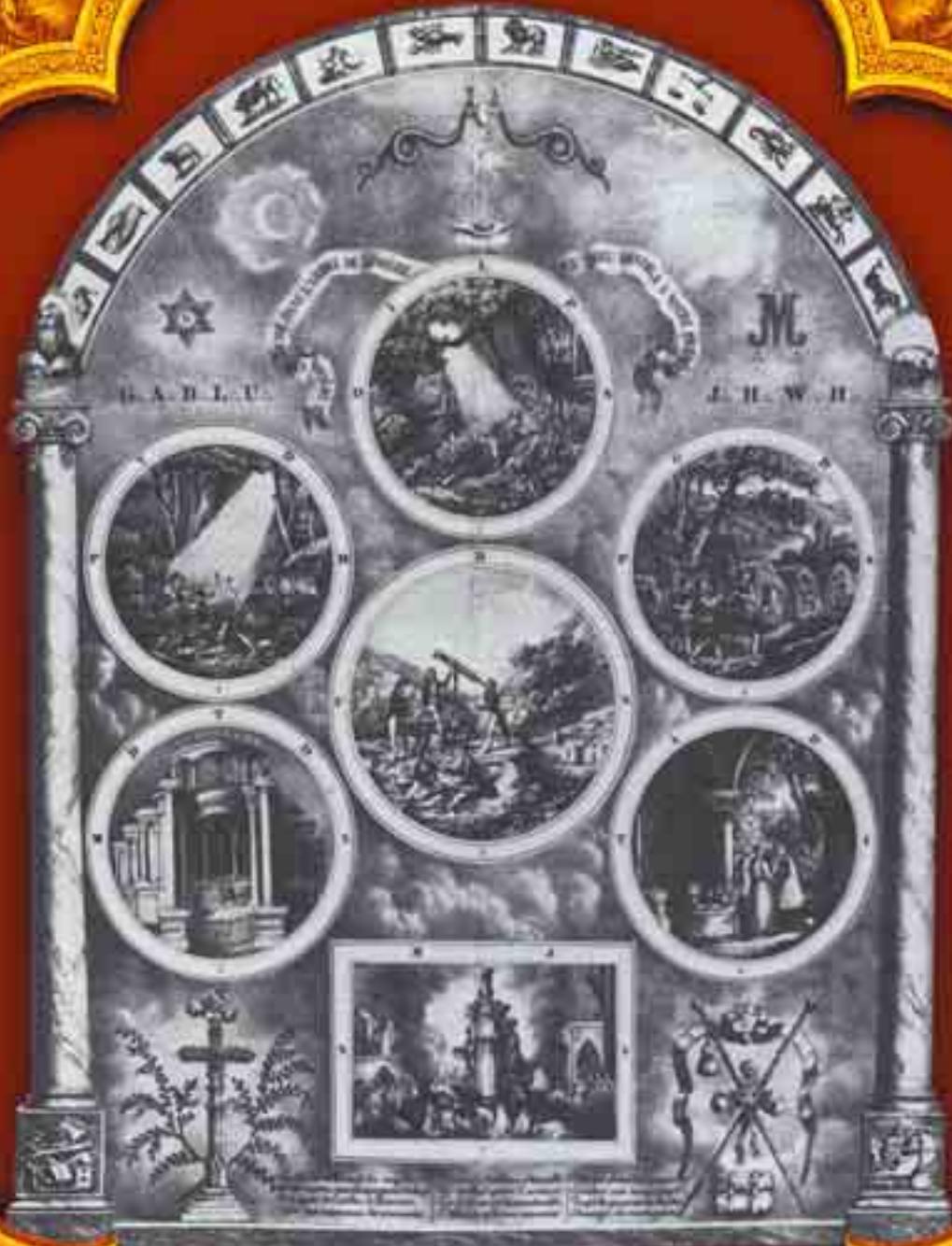
esas amacı, mistik-doğaüstü güçleri kullanarak doğaya hakim olmaktır. Bacon, Tapınakçıların hayalindeki devlet yapısını anlattığı Yeni Atlantis adlı eserinde tam bir yeryüzü cenneti modeli sunar. Bacon, bu ütopik hikayesinde Bensalem (Yeni Kudüs anlamına gelir) adlı hayali bir adada yaşayan hayali insanların öyküsünü anlatır. En belirgin özellik, adanın tam bir bilim dünyası olmasıdır; çok sayıda bilimsel icad vardır ve bunlar sayesinde de ada sakinleri "rüzgarı kontrol etmek" gibi olağanüstü güçler elde etmişlerdir. Adadaki tüm bu bilimsel çalışmaları denetleyen bir de "bilim evi" vardır: Solomon's House (Süleyman'ın Evi) adı verilen bu ev aslında Tapınakçıların başlangıç ve hedef noktasıdır.

Sonuç olarak, farklı isimler altında aynı amaç için faaliyet yürüten üç kardeş örgüt, yani Tapınakçılar, masonlar ve Gül-Haç, sonraki bölümlerde de inceleyeceğimiz gibi, güçlerini ve etkilerini artırmaya devam etmiş, dünyanın çehresini kendi ideallerine göre değiştirmeye, yönleştirmeye çalışmışlardır. Bu gizli süreç boyunca her türlü yönetime kullanmış ve halen de kullanmaya devam etmekte dirler.

Masonluk, Tapınak Şövalyelerinin devamı olduğu için, şövalyelerin öğretisinin önemli bir kaynağı olan Kabala ve Kabalistik Yahudi inanç ve ritüelleri de halen masonlukta yaşamaktadır. Örneğin Yahudiler tarafından kullanılan "şofar" isimli çağrı borusu, mason lokalarında da kullanılır.

Tapınak Şövalyeleri

Tapınak Şövalyeleri, Masonluk ve Güll-Haç sembollerini birarada sergileyen masonik bir çizim. En alttaki kutuda Jacques de Molay'ın idamının tasvir edilmesi dikkat çekici.

Harun Yahya (Adnan Oktar)

Masonik sembollerini topluca gösteren bir illüstrasyon.

BÖLÜM III

ΤΑΡΙΧΑΚÇILAR, DEVRİMLER, CİNAHETLER VE MAFYA

Tapınak Şövalyeleri'nin gizli tarihini ve bu örgütün ma-sonluğa nasıl dönüştüğünü önceki bölümlerde inceledik. Kuşku-suz, Tapınak Şövalyeleri ile masonluk birebir aynı teşkilatlar de-gildir ancak sahip oldukları felsefe aynıdır. Bu felsefe, Hıristiyan-lık (veya İslam) gibi İlahi dinlerin yerine pagan bir inancı ve dünya görüşünü yerleştirmeyi amaçlayan, bu hedef uğruna her türlü dini inancı ve kurumu hedef alan, mistisizm ve okültizm boyasına batmış bir materyalizme dayanan, sapkınlık bir öğretidir.

Tapınakçılardan miras kalan bu öğreti, masonluğun özünü oluşturmaktadır. Ma-sonluk, bu pagan öğretiyi en yüksek derecelerde tam olarak açıklar, daha alt derece-lere ise kademe kademe açıklar. Masonların global stratejisi ise söz konusu öğretiyi, olabilecek en cazip şekilde, geniş kitlelere empoze etmek ve bu öğretinin karşısında duran güçleri ortadan kaldırılmaktır.

18. yüzyıldan bu yana Batı dünyasında gelişen bazı fikri akımların ve siyasi ha-reketlerin perde arkasında, işte masonluğun bu global stratejisi yatmaktadır.

İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* (Okült Komplosu) adlı ki-tabında, Tapınakçı gelenekten gelen masonluk, Gül-Haç, İluminati gibi okült (gizli) derneklerin, Batı medeniyetini Hıristiyanlık öncesindeki pagan kültüre geri dön-dürmek için yürüttükleri uzun mücadeleyi anlatmaktadır. Kitabın girişinde konu şöyle açıklanır:

Gizli derneklerin ve okült gruplarının -ki bunlar antik esoterik öğ-retilerin koruyucusudurlar- milletlerin tarihi üzerinde binlerce yıldır oldukça güçlü ve çoğu zaman da hayatı rol oynadık-ları çok az bilinen bir gerektir. Masonlar, Tapınak

Şövalyeleri veya Gül-Haçlar olarak, bu gizli dernekler Fransız ve Amerikan devrimlerinin akışını ve bir o kadar da Ortaçağ döneminin yıkılışını etkilemişlerdir...

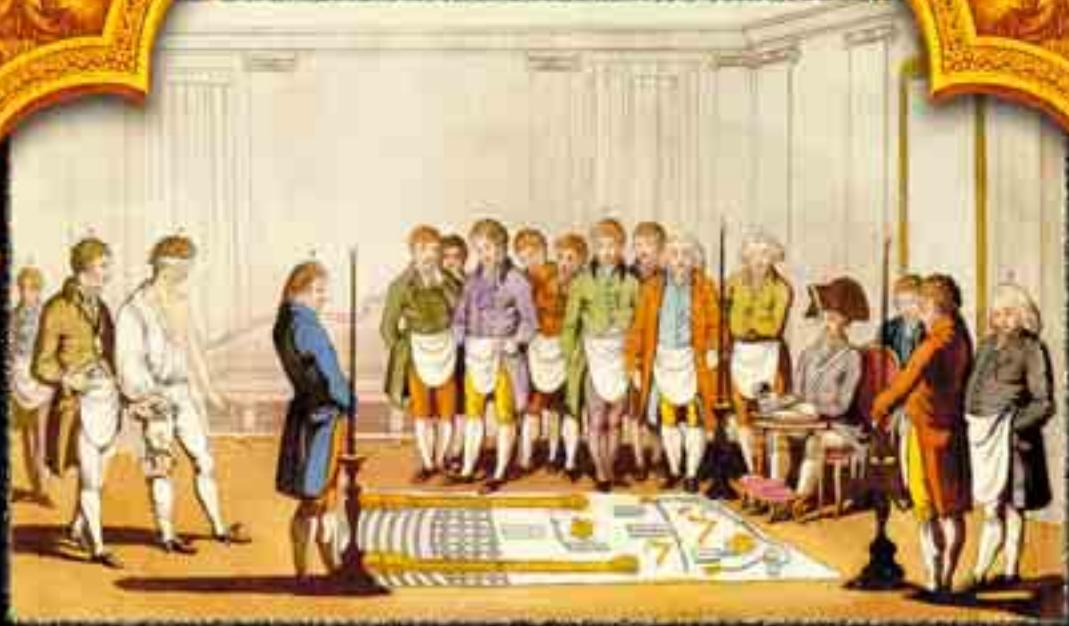
Naziler, İngiliz güvenlik güçleri, Amerika'nın kurucuları ve hatta Vatikan, tüm bunlar şu veya bu şekilde okült komplosunda rol oynamış durumdadırlar.

Howard'ın da belirttiği gibi, söz konusu mücadele tek bir kalıp içinde değildir. Neo-pagan gelenekten doğan felsefi veya siyasi akımlar; Fransız Devrim'i hazırlayan "Aydınlanmacılar"dan tüm Avrupa'da sosyalist bir devrim yapmak isteyen Bavyera İluminatilerine, Nazi partisinin temellerini atan Alman ırkçılarından İtalyan milli birliğine öncülük eden Carbonari örgütüne kadar geniş bir yelpaze de uzanmaktadır. Bu akımlar arasında önemli farklılar bulunmasına rağmen hemen hepsi, dinin toplum hayatından dışlanması, dini inançların yerine materyalist ve doğalist felsefenin benimsenmesi ve dini kurumların baskısı altına alınması gibi temel bazı noktalarda ittifak etmektedir. İşte masonluk, bu temel ittifak noktası üzerinde 18. yüzyıldan bu yana farklı şekillere girmiştir, kendi bünyesine farklı siyasi veya felsefi akımlardan insanlar katmıştır. (Hatta, yukarıdaki alıntıda da belirtildiği gibi, masonluk Vatikan'a da sizmiş ve bu kurumu kendi felsefesine göre yönlendirmeye çalışmıştır.)

Masonluğun bir diğer kayda değer yönü ise, üyeleri için önemli bir menfaat aracı oluşturmasıdır. Bu örgüt pagan (ve dolayısıyla seküler) olduğuna göre, üyelerinin idealist hedeflerden çok dünyevi kazançlar peşinde olması doğaldır. Bu nedenle masonluk bir taraftan felsefi gibi görünen bir mücadele yürütürken, bir yandan da siyasi ve ekonomik bir çıkar odağı olmuştur. Aynen Tapınakçıların bir yandan pagan bir öğretisinin takipçiliğini yaparken bir yandan da Avrupa'nın en

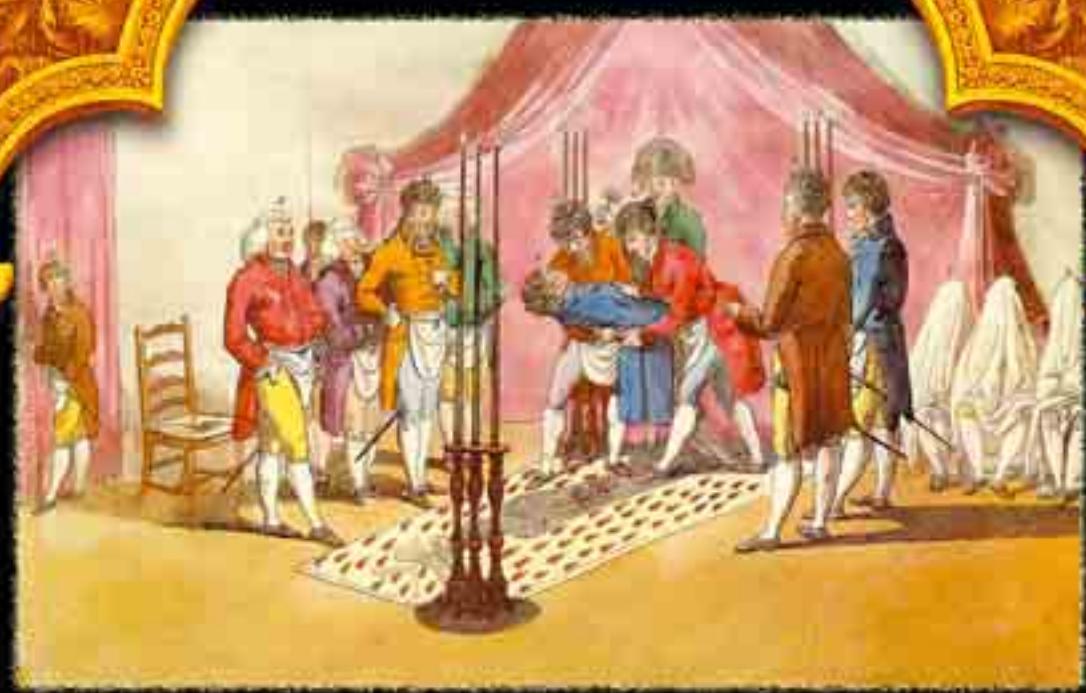

Tarihçi Howard, "Okült Komplosu" adlı kitabında, Tapınak Şövalyeleri'nden gelen mirasın Avrupa'yi Hıristiyanlıktan nasıl uzaklaştırdığını anlatmaktadır.

18. yüzyıl masonlarının loca içi ritüellerini gösteren bazı çizimler.
Dikkat edilirse ritüellerde kılıç ögesi önemli bir yer tutmaktadır. Bu,
masonların Tapınakçı geleneğini sürdürdüklerini simgeler.

Tapınak Şövalyeleri

18. yüzyıl mason localarındaki ritüelleri gösteren diğer sahneler:
Yeni üye yapılan bir masonun teknis töreni.

Harun Yahya (Adnan Oktar)

Aynı locada yeni üyeye kılıç tehdidi ile yaptırılan
"sırları açıklamama" yemini.

zengin bankerleri haline gelmeleri gibi. Masonluğun ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz "mafya bağlantısi"nin temelinde, örgütün bu özelliği yatmaktadır.

Masonluk doğası gereği gizli bir örgüt olduğu için, örgütün tarihteki tüm faaliyetlerini tek tek ortaya dökmek mümkün değildir.

Tek çözüm, buzdağının görünen kısımlarını bulmak ve buradan yola bırakarak buzdağının tümünü tahmin etmeye çalışmaktır. Bu bölümde, işte bu manit içinde, masonluğun son iki yüzyılın tarihinde bıraktığı bazı izleri inceleyeceğiz.

İluminatinin Devrim Planları

Tapınakçı geleneğin masonluğa dönüşümü içinde, birtakım yan ürünler de ortaya çıktı. Gül-Haçlar bunların biriydi. Bir diğeri ise, okültizm tarihinin en tartışmalı örgütlerinden biri olan İluminati (Aydınlanmışlar) Derneği'ydı. Almanya'nın güneyindeki Bavyera bölgesinde kurulduğu için "Bavyera Aydınlanmışları" olarak da bilinen dernek, masonik ideallere uygun bir siyasi düzeni devrim yoluyla kurmak amacını taşıyordu. Monarşilere ve Kilise'ye şiddetle düşman olan İluminati, Adam Weishaupt adlı bir hukuk profesörü tarafından kurulmuştu. Adam Weishaupt, örgütün amaçlarını şu şekilde sıralamıştı:

- 1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi,
- 2- Şahsi mülkiyet ve verasetin feshedilmesi,
- 3- Aile hayatı ve evlilik kurumunun feshedilmesi ve çocuklar için komünal bir eğitim sisteminin kurulması,
- 4- Bütün dinlerin feshedilmesi.³⁹

The Encyclopedia of Occult'ün bildirdiğine göre, Almanya içinde gittikçe güçlenen İluminati hareketi, bütün masonik ritüelleri uygulamakla beraber, geleneksel mason localarından ayrı bir yapıdaydı. Weishaupt, örgütü katılan yüzlerce entelektüel üzerinde büyük bir otorite kurmuştu.

Örgüt üyelerinin yalnızca çok az bir bölümü, "Büyük Üstad"la, yani Weishaupt'la yüzüze görüşebiliyordu.

Harun Yahya (Adnan Oktar)

ADAMWEISHAVPT.

Dine karşı "patolojik bir nefret" duyan Weishaupt,
masonik İlluminati örgütünün kurucusuydu.

İllumine kökenli sosyalist,
François N. Babeuf.

1780'de Alman mason localarının Üstadlarından olan Baron Von Knigge'nin katılımıyla, örgütün gücü iyice arttı. Weishaupt ve Knigge, Almanya'da, din ve monarşi

karşılık bir devrim yapma hazırlığına giriştiler. Fakat hükümetin durumdan haberdar olması üzerine, İlluminati Üstadları Weishaupt ve Knigge, örgütü dağıtip normal mason localarına katılmaya karar verdiler. Birleşme, 1784'te gerçekleşti.

Okült tarihçilere kabul edildiğine göre, Fransız Devrimi'nde rol oynayacak olan bazı devrimcilerin arasında, Babeuf gibi Illumine kökenliler de önemli bir yer tutuyordu.⁴⁰

İlluminati, özellikle din düşmanlığı ile ön plana çıkan bir örgütü. İngiliz tarihçi Michael Howard'ın ifadesiyle, örgütün Büyük Üstadi olan Weishaupt, kurulu dine karşı "patalojik bir nefret" duyuyordu.⁴¹ Bu nefreti, siyasi bir devrimle uygulamaya geçirmeye çalışılar. Başarılı olamadılar, ancak hedefledikleri devrim, Fransa'daki "biraderleri" tarafından hazırlandı ve hayatı geçirildi. Bu, ünlü Fransız Devrimi'ydi.

Fransız Devrimi ve Jacques de Molay'in Öcü

Hatırlanacağı gibi, Tapınak Şövalyeleri Fransa Kralı ve Katolik Kilisesi'nin ortaklaşa düzenledikleri bir baskınla yakalanmış, yargılanmış ve sonra da lağvedilmişlerdi. Hiç kuşku yok ki, bu iki kurumu zayıflatmak ve mümkünse ortadan kaldırmak, Tapınakçı geleneğin ve bunun temsilcisi olan masonluğun en öncelikli hedeflerinden biri oldu. Bu hedefin gerçekleşmesinin en büyük aşaması olan Fransız Devrimi'nde masonluğun rol oynaması, bu nedenle oldukça anlamlıdır.

İngiliz tarihçi Michael Howard, *The Occult Conspiracy* adlı kitabında locaların, devrimin hazırlanmasındaki rolüne dikkat çeker.

Howard'ın bildirdiğine göre, devrimin hazırlanmasında en etkili localardan biri, Büyük Üstadlardan Savalette de

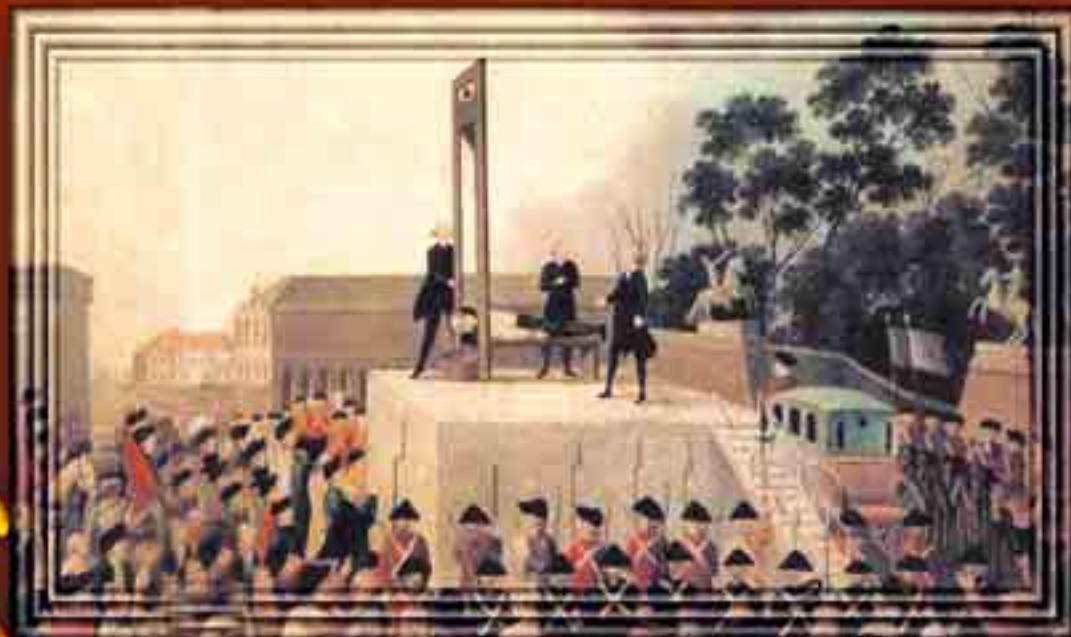
Lage tarafından kurulan "Gerçeğin Dostları" adlı gizli örgütü. Bu locanın politik felsefesi, devrimi doğuran sosyal reformun ana hatlarını çiziyordu. Savalette de Lage ile ilişkili içinde olan bir diğer önemli loca, *Neuf Soeurs* (Dokuz Kızkardeşler) locasıydı. Üyeleri arasında Voltaire, Benjamin Franklin, Paul Jones gibi isimlerin yer aldığı loca, özellikle Kilise'nin dini eğitim sisteme karşı seküler bir alternatif geliştirmeye çalışmıştı. Tarih, edebiyat, kimya ve tip konularında Kilise öğretisinin tümüyle dışında ve tümüyle seküler teoriler geliştirildi. Bu loca tarafından kurulan Apollo Koleji, devrim sırasında *Lycée Républican* adını aldı.

Masonluğun, devrimde büyük rolü olduğu, devrimin hemen arkasından kaleme alınan çeşitli kitaplarda dile getirilmiştir. Yaygın bir iddiaya göre, Fransız Devrimi'ni ateşleyen ayaklanmanın planı, 1782 yılında Wilhelmsbad'da toplanan Büyük Masonik Konvansiyon'da yapılmıştı. Konvansiyon'a katılanlar arasında devrimin önemli liderlerinden Comte de Mirabeau da vardı. Mirabeau, Fransa'ya döner dönmez Konvansiyon kararlarının detaylarını Fransız locaları içinde organize etmişti.⁴²

Devrimin perde arkasında önemli rol oynayan kişilerin başında ise Comte Cagliostro geliyordu. Asıl adı Joseph Balsamo olan Sicilya doğumlu Cagliostro, Almanya'da hem klasik mason localarına hem de İlluminati locasına üye olmuştu. Bir süre sonra devrimin altyapısını hazırlayacak ajanlardan biri olarak seçildi. Görevi, tüm Avrupa'yı dolaşarak radikal ve devrimci düşünceleri yaymaktı. Sonunda Fransa'ya giderek Jakobiner'e katıldı. 1785'teki Büyük Masonik Kongre'de devrimin hazırlığı ile ilgili yeni direktifler aldı. Aynı yıl patlak veren ünlü Kraliçe Gerdanlığı skandalının merkezinde Cagli-

Masonluk, 18 ve 19. yüzyıldaki din aleyhtar sosyalist akımların da perde arkasında önemli bir rol oynadı. Üstteki masonik çizim, bu ilişkiye sembolize ediyor.

Fransız Devrimi korkunç bir teröre sahne oldu. On binlerce insan giyotine gönderildi. Masonluğun "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganının ardında, büyük bir barbarlık yatıyordu.

Binlerce insanı guyotine gönderen Robespierre, sonunda ölüm makinasına kendi başını verdi.

ostro vardi. Skandal, Kraliçe ile Kardinal arasında bir aşk macerası yaşandığı izlenimi vermek için düzenlenmiş bir komploydu ve halk arasında hem Kraliyet'in hem Kilise'nin itibarını büyük ölçüde zayıflatı. Skandalın masonların bir ürünü olduğunu Fransız romancı Alexandre Dumas da doğrular.⁴³

Loca tarafından "ajan-provokatör" olarak görevlendirilen Cagliostro, Kraliçe Gerdanlığı skandalının ve devrime zemin hazırlayan daha pek çok gelişmenin merkezindeydi. 1787 yılında Londra'da bulunduğu sırada Paris'teki dostlarına yazdığı bir mektupta, yaklaşan devrimden söz etmiş, Bastille hapishanesinin basilacağını,

Monarşinin ve Kilise'nin yıkılacağını ve akıl prensipleri üzerinde yeni bir din kurulacağını haber vermiştir.⁴⁴

Bu, kuşkusuz Cagliostro'nun inanılmaz ileri görüşlülüğünden değil, loca içindeki üstlerinden aldığı istihbarattan kaynaklanıyordu. Çünkü Michael Howard'ın ifadesiyle, "1785-1789 yılları arasında Fransa'da yer alan çok sayıda loca, monarşiyi

ve kurulu düzeni yıkmak için full-time çalışıyordu".⁴⁵

Devrim gerçekten de büyük ölçüde bir mason ese-
riydi. Masonlar devrimi hem kurmak istedikleri sosyal dü-
zen için büyük bir aşama, hem de Tapınakçılara karşı Fransa Kra-
linin yaptıklarının bir intikamı olarak görüyorlardı. Kışkırtılmış yi-
ğınlar Bastille hapishanesine doğru yürüdüklerinde Mirabeau, "Monarşî,
Tapınakçılar Örgütünün torunlarından öldürücü bir darbe aldı" demişti.⁴⁶

Bu arada, içindeki tutuklu sayısının iki elin parmaklarını geçmediği ve hiçbir stra-
tejik önemi olmayan Bastille hapishanesinin bu denli büyük bir simbol haline geti-
rilmesinin de bir anlamı vardı: Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay 1314
yılında idam edilmeden önce, uzun süre Bastille'de tutuklu kalmıştı!... Devrimle
birlikte madem De Molay'in intikamı alınıyordu, o halde öncelikle Bastille hedef
alınmamalıydı.⁴⁷

Devrimin içinde masonluğun, daha doğrusu yeni-Tapınakçıların oynadığı rol,
Cagliostro tarafından daha 1789 yılında itiraf edildi. Cagliostro Engizisyon tarafın-
dan tutuklanmıştı ve canını kurtarmak için bildiği herşeyi bir bir anlattı. Anlattıklar-
ının başında, Tapınakçı geleneği koruyan masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir
devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Tapınakçıların ya-
rım bıraktığı işi bitirerek Papalığı yok etmek olduğunu, ya da Papalığın ele geçiril-
mesinin hedeflendiğini de itiraf etmişti.

Masonların ve İluminati kökenli devrimcilerin Fransız Devrimi'ni körklemek
için kullandıkları yöntemler ise son derece acımasızdı. William T. Still'in, *New World
Order* (Yeni Dünya Düzeni) adlı kitabında anlattığına göre;

1789 yılının ilkbahar ve yaz aylarında İluminatilerin tahlî piyasasında gerçekleştir-
dikleri manipülasyonlar sonucunda yapay bir buğday darlığı yaratıldı. Bu durum o
denli geniş bir açlığa yol açtı ki, tüm ülke kısa zamanda ayaklandı. Olayların ba-
şını çeken kişi, Fransa Büyük Doğu (Grand Orient) Locasının Büyük Üstadı
Orleans Dükü idi. İluminatiler, halkın çektığı acıları bir araç olarak kul-
lanarak yarattıkları huzursuz ortamın devrimci eylemlerine yararlı
olacağını planlamışlardı. Gerçekten de, besin stoklarını bloke-
derek ve Ulusal Meclis'te tüm reform girişimlerini engel-
leyerek durumu iyice kötüleştirdiler ve halkı tam anla-
mıyla açlığa mahkum ettiler...

Öncelikle tüm ülkede eşzamanlı bir panik duygusu yaratıldı. Köyden köye, kentten kente giden atilar, yurtaşlara "haydutların!" yaklaşmakta olduğunu ve kendilerini korumak istiyorlarsa silâha sarılmaları gerektiğini bildirdiler. Ayrıca, yurtaşlara tüm bu olayların sorumlularının malikânelerde ve şatolarda gizlendikleri, bizzat Kralın buraları ateşe vermelerini buyurduğu söylendi. Fransa Kralına bağlı olan halk bu emirlerre uydu. Artık alevlerin denetlenmesi olanaksızdı, yağma ve yıkım sürerken, anarşî gittikçe yaygınlaşıyordu.

Fransız Devrimi'yle birlikte çoğunuğu mason olan Jakobenler büyük bir terör dönemi başlattılar. Başta din adamları ve monarşi yanlıları olmak üzere onbinlerce insan giyotine gönderildi ve Fransa tam bir kan gölüne dönüştü. Bu vahşetin bazı detayları ve bu detaylarda yer alan masonik mesajlar oldukça düşündürücüydü:

Paris sokakları teröre teslim olmuştu... 1793 Kasım'nda tüm Fransa'da rahiplerin öldürülmeye başlanması, dine karşı bir kampanyanın yürürlüğe girdiğini ortaya koyuyordu. Tüm mezarlıklara, İluminatların ünlü sloganı olan "Ölüm Sonsuz bir Uykudur" sözlerini içeren yazılar asılmaya başlandı. Paris'teki kiliselerde "Akıl Bayramları" adı altında eğlentiler düzenleniyor, fahişeler tanrıça gibi tahta çıkarılıyorlardı. Bu törenlerin bir adı da "Exoterion"du ve Weishaupt'un kaleme aldığı "Aşk Tanrıçasının Kutsanması" adlı bir şiiri örnek alıyorlardı...

1793 yılının sonlarına doğru, yeni devrim yönetimi, sayıları yüz binlere ulaşan işsizlerle yüz yüze kaldı. Devrimin önderleri, sonradan bütün diktatörlerin taklit edecek yeni bir "terör" projesini uygulamaya geçirdiler: "nüfus azaltılması." Amaç, Fransa'nın 25 milyona ulaşan nüfusunu 16 milyona indirmekti. Robespierre, nüfusun azaltılmasını kaçınılmaz buluyordu...

Nüfusun azaltılması ile görevli devrim komitesi üyeleri, gece gündüz harita başında her kentte kaç kellenin kopartılması gerektiğini hesaplıyorlardı. Devrim mahkemeleri kimlerin ölmesi gerektiğine karar veriyor ve sonu gelmez bir

Comte Cagliostro, Fransız Devrimi'nin altyapısını hazırlamak için mason locaları tarafından görevlendirilen provokatörlerden biriydi.

kurban sürüsü giyotinin yolunu tutuyordu. Yalnızca Nantes'de, bir gece içinde 500 kimsesiz çocuk kent mezbahasında öldürülüyordu, 144 yoksul kadın nehre fırlatılıyordu.⁴⁸

Bu vahşet, başta belirttiğimiz gibi, Tapınakçı geleneğin ve bunun temsilcisi olan mason dernekleri ve İlluminati üyelerinin dine ve monarşiye olan nefretlerinin bir ürünüydü.

1796 yılında Fransa'da *The Tomb of Jacques de Molay* (Jacques de Molay'in Mezarı) adlı bir kitap yayınlandı. İçinde, Fransız Devrimi'nin, kökenleri Tapınakçılara uzanan masonlar tarafından yapıldığı anlatılıyor. Bir yıl sonra Cizvit rahibi Father Samuel, *Memoires pour servir de l'histoire du Jacobinisme* (Jakobenizm Tarihinden Hatalar) adlı bir kitap yazdı. İçinde Tapınakçaların mason görüntüsü altında halen var oldukları ve devrimi de onların yaptığı anlatılıyordu. Rahip, İngiliz İç Savaşı'nın da bir Tapınakçı tezgahı olduğunu yazmıştı.⁴⁹

1808 yılında Paris'teki St. Paul Kilisesi'nde Jacques de Molay'in anısına bir anma töreni düzenlendi. Tören'e katılan masonlar, aynı Ortaçağ Tapınakçıları gibi giyinmişlerdi. De Molay'in kemikleri ve bazı şahsi eşyaları üzerinde ritüeller yapıldı. Masonlar daha sonra töreni dışarı taşıarak Tapınakçı bayrakları ile Paris caddelerinde yürüyüş yaptılar.⁵⁰ 5 yüzyıl önce Kral ve Kilise tarafından Paris'te idam edilmiş olan Jacques de Molay bu kez yine Paris'te törenle anılıyordu.

Kilise de Kral da artık yoktu çunkü. Ve ortalık kan gölüydü.

Karındeşen Jack Cinayetlerinin İçyüzü

Masonların siyasi faaliyetlerini ve özellikle de illegal yönlerini araştırırken karımıza çıkan önemli bir konu da, ünlü "Karındeşen Jack" cinayetleridir.

Bu seri cinayetler, 1888 yılında Londra'da gerçekleştirılmıştır. 9 haftalık bir süre içinde tam 5 ayrı hayat kadını, gövdeleri yarılıp parçalanarak vahşi şekilde öldürülmüştür. Katilin kim olduğu hiçbir zaman bulunamamış ve bir sır olarak kalmıştır. Katili tanımlamak için kullanılan "Karındeşen Jack" sözü, cinayetlerin hemen

ardından bu isimle polise gönderilen bazı mektuplardan kaynaklanmaktadır. "Karindeşen Jack" denen kişinin (veya kişilerin) gerçek kimliği meçhuldur.

Ama konuyu inceleyen bazı araştırmacıları, bunun siyasi amaçlara yönelik bir komplot olduğu ve komplonun kaynağının da masonluk olduğu kanısına yöneltlen bazı önemli bulgular vardır. Bunları birlikte inceleyelim.

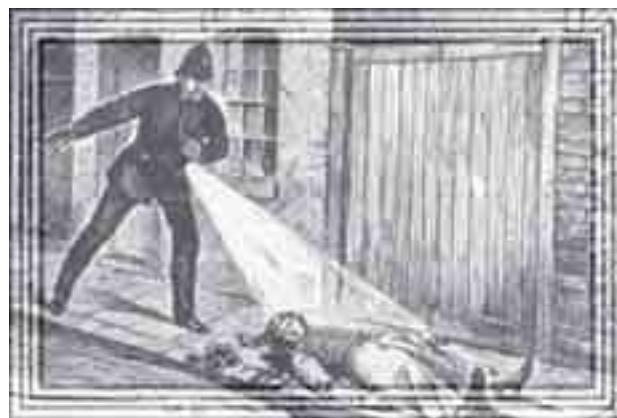
Karindeşen Jack cinayetlerinin gerçekleştiği sıralar, İngiliz monarsisi büyük bir skandalın eşiğine gelmiştir.

Kraliçe Victoria'nın oğlu olan King Edward VII, 1888 yılında İngiltere'de masonların Büyük Üstadı idi. Onun oğlu Eddy ise, eğer büyükanne ve babası ondan önce öürse, Kral olabilirdi. Ancak Eddy'nin saray disiplinine uymayan bir özel yaşamı vardı. 1888'de Londra'daki Walter Sickert ismindeki ressama ve arkadaşlarına gizlice ziyaretler yapıyordu. Eddy; bu çevrede Annie isminde Katolik ve alt tabakadan gelen bir tezgahtar kız ile tanıştı ve ilişki kurdu. Bir süre sonra bir bebekleri oldu ve gizlice evlendiler. Sickert; Eddy ve Annie'nin kızları için bir dadi tuttu. Mary (veya Marie) isimli dadi ve Sickert onların bu gizli düğünlerinde şahit oldular.

O sırada, İngiltere büyük bir politik karışıklık içerisindeydi ve eğer halk kral olmaya bu denli yakın birisinin Annie gibi bir kadın ile evlendiğini öğrenirse, bu durum monarşinin sona ermesine neden olabilirdi. (Katolik birisiyle evlenmek, İngiliz Kraliyet ailesinin kurallarına aykırıydı, ayrıca Annie'nin alt tabakadan olması da bir sorundu). Böyle bir skandal, aynı şekilde İngiliz politik ve sosyal sisteminden çıkarı olanların özellikle de masonların sonu olabilirdi.

Bütün bunlar Kraliçe Victoria'nın kulağına gidince, Kraliçe, Marquess of Salisbury isimli Başbakanını bu olayı temizlemek ile görevlendirdi. Salisbury ünlü bir masondu. Bu skandalı kapatmak için, Annie'yi akıl hastanesine yerleştirdi, ve tam 32 yıl sonra da Annie orada öldü. Kızları da daha sonra Sickert'in metresi haline geldi ve ondan bir oğlu oldu. Skandal düğünün şahidi olan

Marie Kelly ise alkollik bir hayat kadını oldu ve bildiklerini diğer 3 hayat kadını arkadaşı ile paylaştı. Onlar ise onu, Prens Eddy'nin yaptıklarını desifre etmekle tehdit ettiler. Bu-

Karindeşen Jack cinayetlerinden birinde, kurbanın polis tarafından bulunmasını gösteren döneme ait bir gazete çizimi.

nu öğrenen Başbakan Salisbury bu tehditin sona ermesi gerektiğine karar verdi ve Kraliçe'nin doktoru olan ve aynı zamanda Annie'ye akıl hastası raporunu veren yüksek dereceli mason biraderi Sir William Gull'dan bu konuda yardım istedi.

Gull, Marie'nin ve diğer hayat kadınlarının varlığını İngiliz monarşisi ve masonluk için bir tehdit olarak kabul etti ve masonik ritlere dayanarak bu kadınları tek tek öldürmeye karar verdi. İşte tüm İngiltere'yi dehşete düşüren Karindeşen Jack cinayetleri böyle başladı. Gull, kurbanlarını aynen masonik ritüellerde yazılı olduğu gibi, büyük bir vahşetle öldürüyordu. **Başbakan Salisbury, hükümetteki diğer masonlar ve polis teşkilatı Gull'un suçlarını gizlediler.** Çünkü mason olarak onlardan beklenen, bu sırrı saklamaları ve Gull'un yaptığını takdir etmeleriydi. Gull, özel arabasının sürücüsü olan Netley ile ressam Sickert'i o 4 hayat kadınına tanımmasına yardımcı olmaları için ikna etti. Ardından kadınları arabalarına aldılar, öldürdüler ve mason ritlerine göre kesip parçaladıktan sonra seçilen yerlere vücutlarının parçalarını attılar.

Gull, kurbanlarını şu şekilde öldürmüştü:

- 31 Ağustos 1888'de Mary Ann (Polly) Nichols'un boğazı, kulağından başlayıp tüm boğazını saracak şekilde derin bir şekilde kesilmiş, karnı yarılmış ve açık bir şekilde bırakılmıştı.
- 8 Eylül 1888'de Annie Chapman'in boğazı vahşi

bir şekilde kesilmiş, dili dışarı fırlamış ve kalanını yutmuştu. Karnı tamamen yarılmış, bağırsakları çıkarılmış, bir ucu omuzunda diğer ucu vücutum bağlı bir şekildeydi. Midesinin bir kısmı çıkarılmış ve sol omuzunun üst tarafına konmuştu, kadının rahmi ve vajinasının bir kısmı ile mesanesinin büyük bir bölümü çıkarılmıştı. Mücevherleri ve demir paraları çıkarılmış ve pırıncıtan yapılmış 2 adet yüzük ayağına takılmıştı.

c) 30 Eylül 1888'de Elizabeth (Liz) Stride'in boğazı çenesinin bir yanından diğer yanına dek kesilmişti.

d) 30 Eylül 1888'de Gull, en son ve en önemli kurbanını, yani Marie Kelly'i öldürmek üzere olduğunu düşünüyordu. Ancak yanlışlıkla Catherine (Kate) Eddowes'u öldürdü. (Bu kadın, Kenny isimli bir adamlı yaşıyordu ve Mary Ann Kelly ismini kullanıyordu.) Eddowes'un boğazı bir kulağından diğerine dek kesilmişti, burnu tamamıyla yerinden çıkarılmıştı, sağ kulağının bir kısmı kesilmişti, yüzünün diğer bölgelerinde üçgen şeklinde derin kesikler vardı, karnı tamamen açılmış, bağırsakları dışarıya çıkarılmış ve sağ omuzunun üzerine yerleştirilmişti. Ayağın iki parçası koparılmış ve vücutu ile sol kolunun arasına dikkatle yerleştirilmiştir. Sol böhreği ile rahminin bir kısmı kesilip atılmıştı.

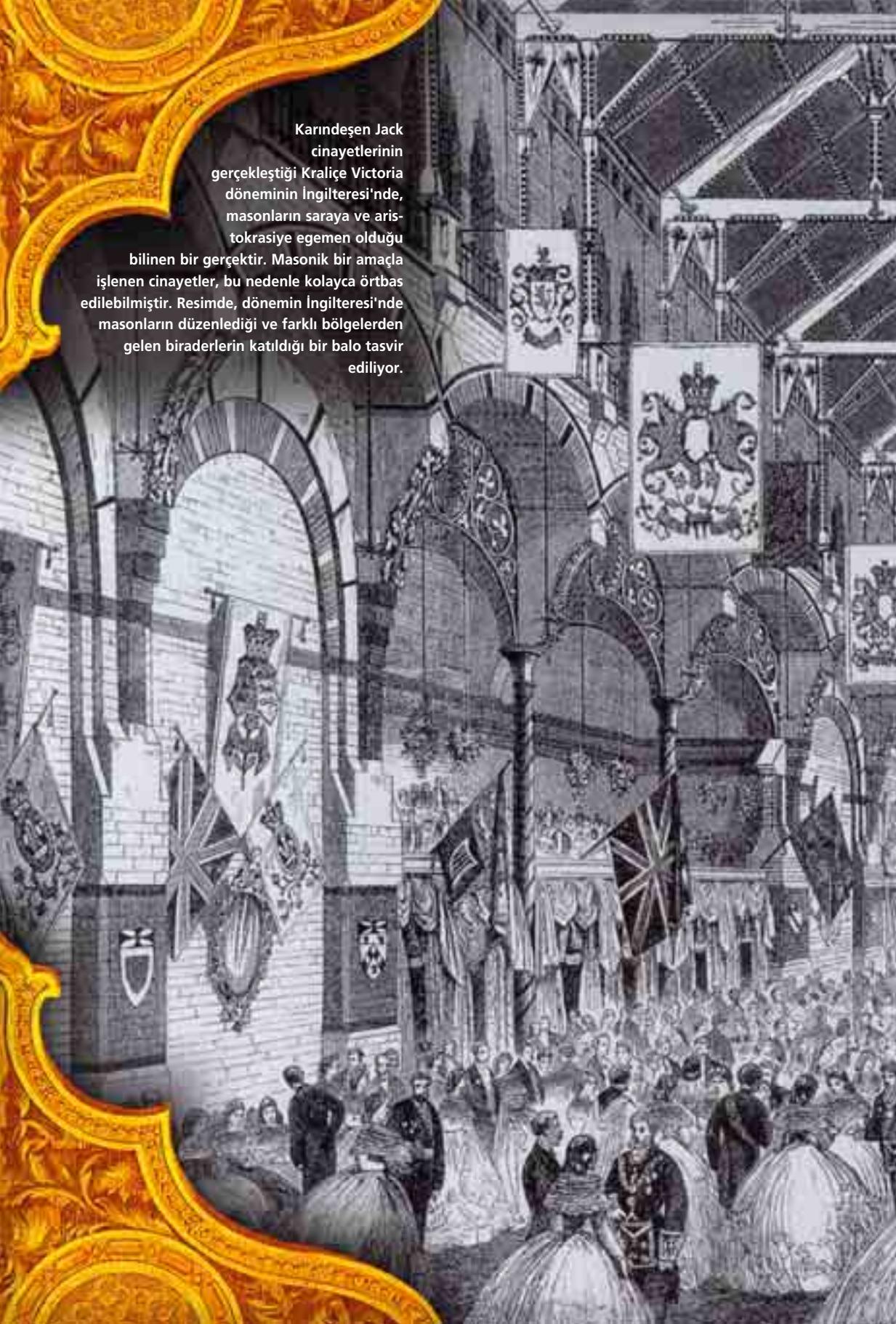
Polis; kadının yanında önlüğünden kesilmiş ve kandan sırlısklam olmuş bir parça buldu. Bu parça, kadının hala üzerinde yer alan bir parçaya tam olarak uyuyordu. Bunun yukarısındaki siyah duvarda ise beyaz bir tebeşirle yazılmış olan şu yazı duruyordu. **"Juwes'ler hiçbir şeyle suçlanmayacak olan insanlardır."**

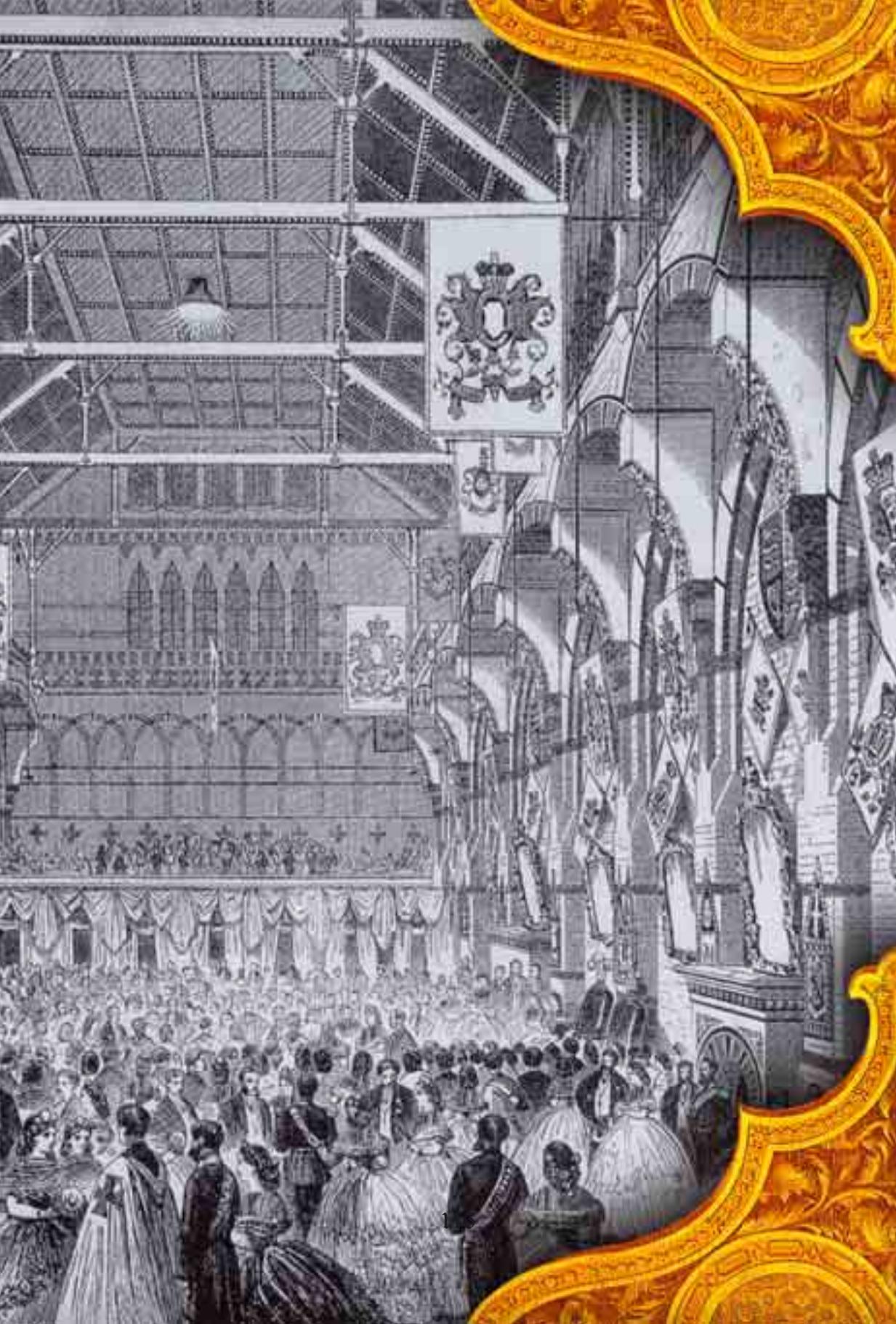
e) Eddowes hakkında yaptığı yanlışlığı 9 Kasım 1888'de anlayan Gull ve müttefikleri, Mary Kelly'yi apartman dairesinde öldürdüler. Kadının boğazı tamamıyla kesilmişti,

Gerçek Karindeşen Jack olduğu düşünülen, ünlü mason Sir William Gull.

Karındeşen Jack cinayetlerinin gerçekleştiği Kraliçe Victoria döneminin İngilteresi'nde, masonların saraya ve aristokrasiye egemen olduğu bilinen bir gerçektir. Masonik bir amaçla işlenen cinayetler, bu nedenle kolayca örtbas edilebilmiştir. Resimde, dönemin İngilteresi'nde masonların düzenlediği ve farklı bölgelerden gelen biraderlerin katıldığı bir balo tasvir ediliyor.

midesi tamamen dışarı çıkarılmış ve mide çukuru tamamen boşaltılmıştı, göğüsleri kesilmişti, kolları parçalanmıştı, yüzü tanınmayacak hale getirilmişti, rahmi, böbrekleri ve göğüslerinden birisi başının altındaydı, diğer göğüs ise sağ ayagının oradaydı, karaciğeri ayaklarının arasında, bağırsakları sağ tarafında, dalağı sol tarafındaydı. Karın derisi sökülmüştü. Ciğerinin bir kısmı ve kalbinin tamamı kayıptı.

İşte tüm bu garip ve korkunç olaylar, konuyu inceleyen araştırmacıları olayın perde arkasındaki gerçeğe götürdü:

Eğer bunlar alelade cinayetler olsaydı, kesip parçalama olayları katili yakalanma tehlikesine sokardı. (Katledilenlerden biri olan Stride, arabaya binmeyi reddettiği için, çabucak sokak ortasında öldürülümüştü). **Bir tür ritüeli andıran bu akıl almaz kasaplığın tek açıklaması, masonik ritlere olan uygunluğuuydu.** Boğazların kesilme şekli, kalplerin çıkartılması, bağırsakların dışarıya çıkartılması, üçgen şeklinde kesikler, maktülün önlüğünün bir kısmının kesilip çıkartılması... Tüm detaylar, mason localarında okunan ve "hainlerin cezası" olarak belirtilen vahşetlerle uyuşuyordu...

Karindeşen Jack'in son kurbanı olan Eddowes; "Mitre Karesi" (Mitre Square) olarak bilinen semte bırakılmıştı. Mitre (terzilikte ve inşatta kullanılan gönye benzeri araç) ve kare masonik aletlerdir ve mitre hanı da masonların meşhur buluşma yeridir.

Peki cinayet yerindeki duvarda bulunan "**Juwes**" kelimesi ne anlama geliyordu? Bazı yorumcular bunun "Jews" (Yahudiler) kelimesinin yanlış yazılmış hali olduğunu ileri sürümüşlerdir. Oysa işlenen cinayetler ve kullanılan yöntemler, bunların failinin son derece eğitimli bir kişi olduğunu göstermektedir ve bu da böyle basit bir yazım yanlışlığı yapılması ihtimalini çok düşürmektedir. Konuyu inceleyen pek çok araştırmacı ise, "Juwes" kelimesinin, masonlukta masonluğun simgesel kurucusu olarak kabul edilen Hiram Abiff'i öldüren üç hainin, yani Jubela, Jubelo ve Juben'u ifade ettiği kanaatindedir.

Bir başka ilginç detay ise, bu yazının polisler tarafından bulunur bulunmaz silinmesidir. Ceset bulunduğuunda, polis şefi ve aynı zamanda da bir mason olan Sir Charles Warren, daha önce hiçbir cinayet mahaline gitmemesine rağmen, bu kez kendisi olay yerine gitmiş ve duvardaki yazılıyı görür görmez bunun

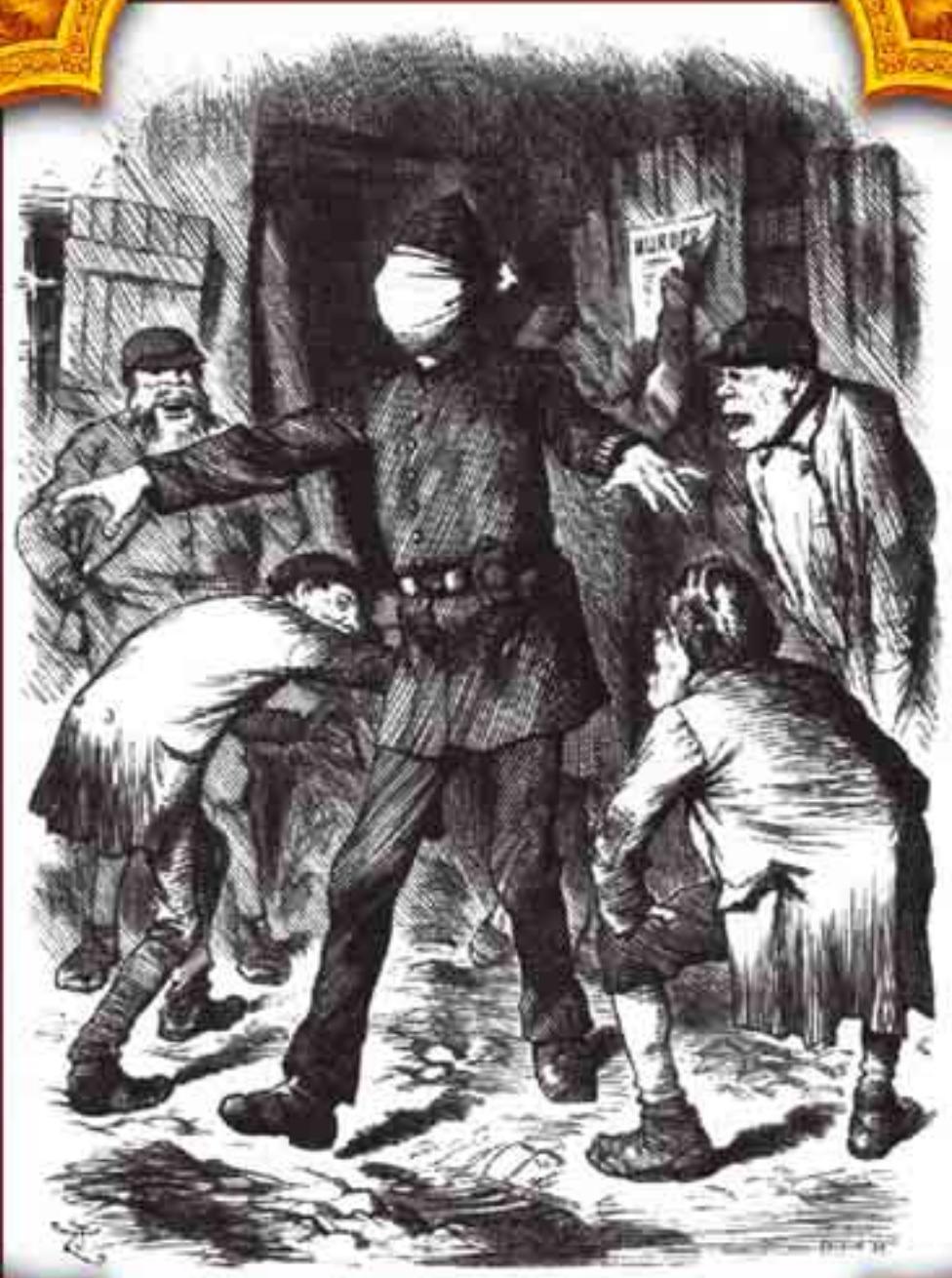

Masonluğun "ihanet" suçundan katlettiği ünlülerden birinin de Mozart olduğuna dair deliller vardır. Üstte, Mozart hakkındaki masonik bir çizim.

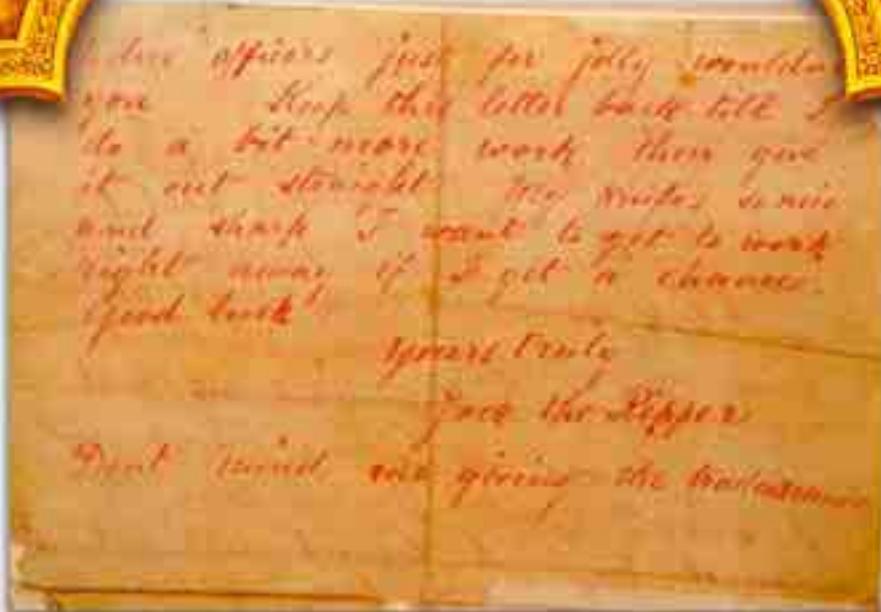
silinmesini emretmiştir.

Tüm bunlar, tarihte Karindeşen Jack cinayetleri olarak bilinen vahşetin, gerçekte siyasi amaçlar içeren masonik bir komplot olduğu işaret etmektedir. Nitekim masonların, bu tarihten önce de Mozart ve William Morgan gibi ünlüler de dahil olmak üzere, kendilerine ihanet ettiklerini düşündükleri kişileri katlettiklerine dair önemli deliller vardır. Karindeşen Jack cinayetlerinin gerçek faili olduğu sanılan yüksek derece mason Dr. Gull'un 1890'da olduğu açıklanmıştır. Oysa gerçekte bu tarihte ölmemiş, 'Thomas Mason' ismi altında bir akıl hastanesine konmuş ve uzun yıllar sonra burada ölmüştür.

Olayın iç yüzünün başından beri farkında olan ressam Sickert ise gerçek hikayeyi oğlu Joseph'e anlatmıştır. Joseph ise, aradan neredeyse 3 çeyrek asır geçtikten sonra gerçeği gazeteci Stephen Knight'a açıklamış ve masonluk konusunda derinlemesine bilgiye sahip olan Knight bu konuyu *Jack the Ripper*:

Karndeşen Jack cinayetleri hiçbir zaman çözülemedi. Üstte, dönemin İngiliz basınında polisin olay karşısındaki şaşkınlığını espiri yolu dile getiren bir karikatür yer alıyor. Bazı tarihçilere göre, polisin katili bulamamasının gerçek nedeni, hem katilin hem de üst düzey polis şeflerinin mason oluşuydı.

"Karindeşen Jack" ismi, cinayetler sürecinde polise gelen bazı mektuplardan kaynaklanmaktadır. Bu mektuplarda katil olduğunu iddia eden kişi, cinayetleri işlemenin kendisine "zevk" verdığını anlatmış ve "Karindeşen Jack" ismiyle imza atmıştır. Katilin gerçek ismi ise bilinmemektedir.

The Final Solution (Karindeşen Jack: Son Çözüm) adlı kitabında açıklanmıştır. Knight'in 1976'da yayınlanan bu kitabından beridir olay büyük bir tartışma konusudur. Masonlar Knight'in tezini ısrarla reddetseler de, pek çok delil bu tezi desteklemektedir. Bu konuyu gündeme taşıyan en son gelişme ise, 2001 yılında çevrilen bir Hollywood yapımı olan *From Hell* (Cehennemden) adlı filmdir. Karindeşen Jack cinayetlerini konu edinen ve tamamen tarihsel gerçeklerden yola çıkarak çevrilen filmde, olayların masonik bir komplolu olduğu detaylı olarak gösterilmektedir.

Tüm bu hikayenin en çarpıcı yönü ise, büyük olasılıkla "buzdağının görünen kısmı" olmasıdır. Masonluk gizli bir örgüt olduğu ve "haricilere" (mason olmayanlar) hiçbir zaman sırra vermediği için, masonik faaliyetlerin çoğu karanlık bir sis perdesinin ardındadır. Karindeşen Jack cinayetleri, bu sis perdesinden dışarı sızan bir "örnek"tir ve diğer örneklerin ne kadar korkunç olabileceği hakkında fikir vermektedir.

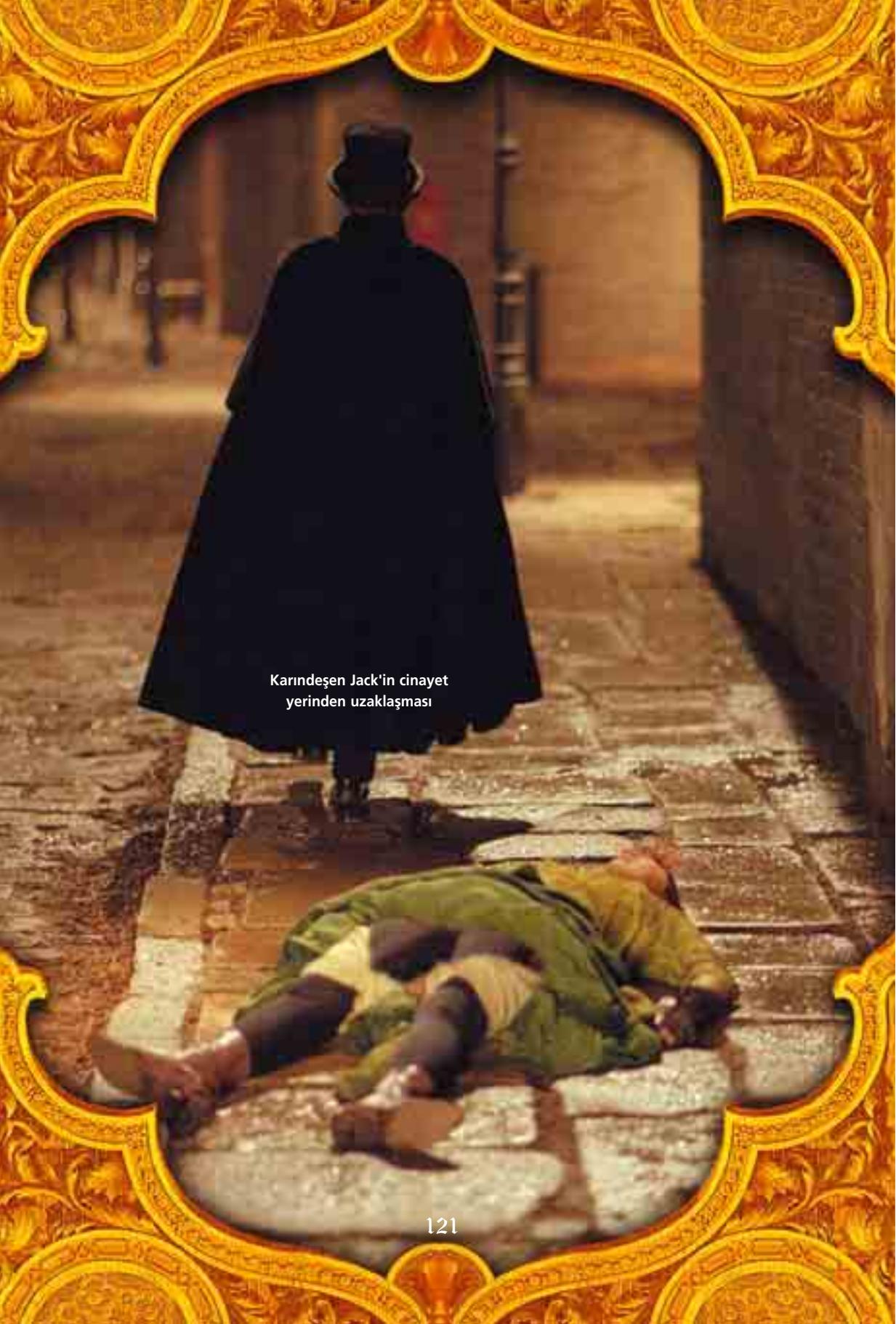
Buzdağının diğer bazı görünen kısımlarını incelemeye devam edelim. Bu sayede, buzdağının tümü hakkında fikir sahibi olabiliriz.

FROM HELL (CEHENNEMDEN)

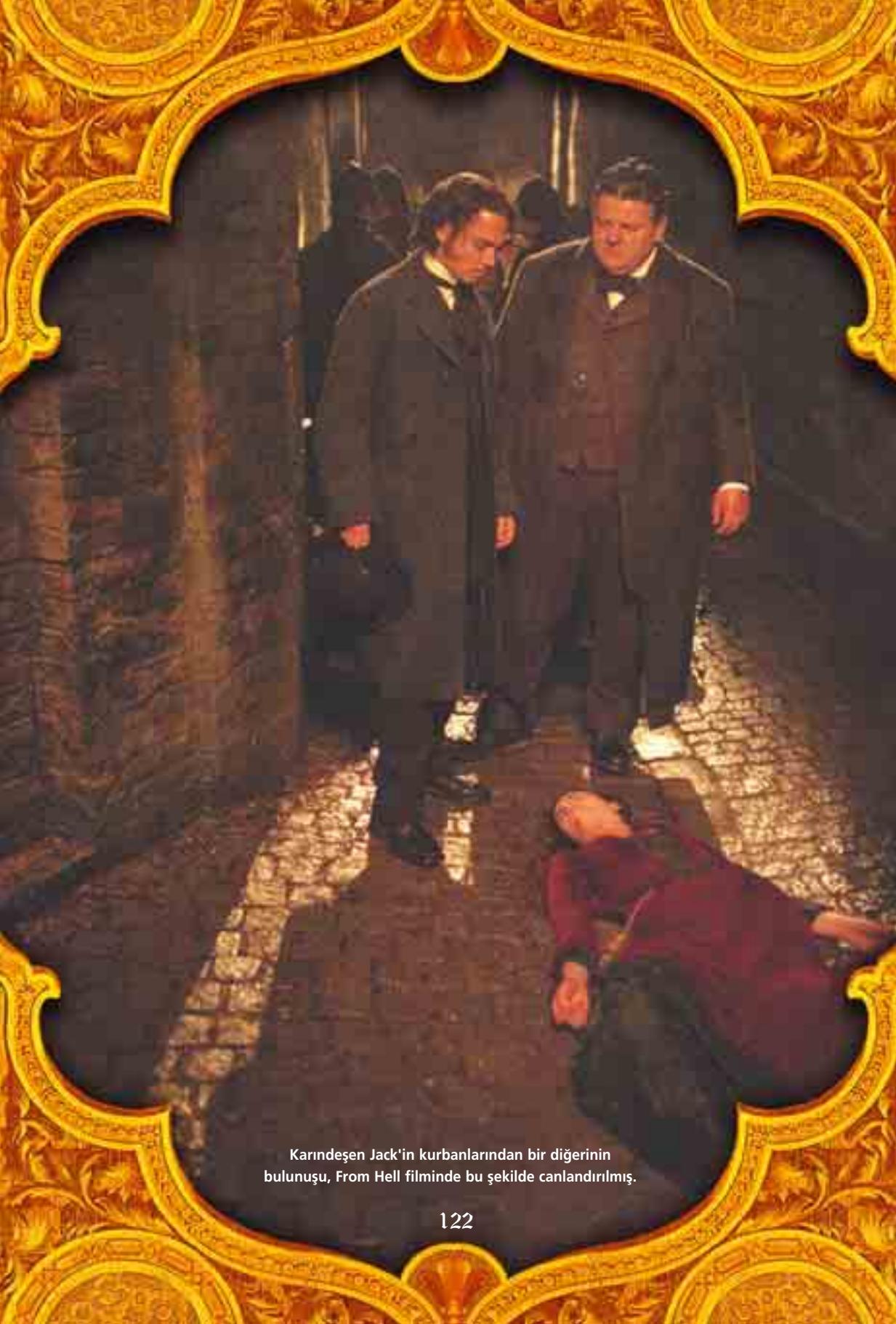
Tamamen tarihi belgelere dayanılarak hazırlanan bir Hollywood filmi olan *From Hell* (Cehennemden), Karindeşen Jack cinayetlerinin masonik bir komplolu olduğunu tüyler ürpertici perde arkasıyla gözler önüne sermektedir. Filmden alınmış olan aşağıdaki karelerde bazı önemli sahneler yer almaktadır.

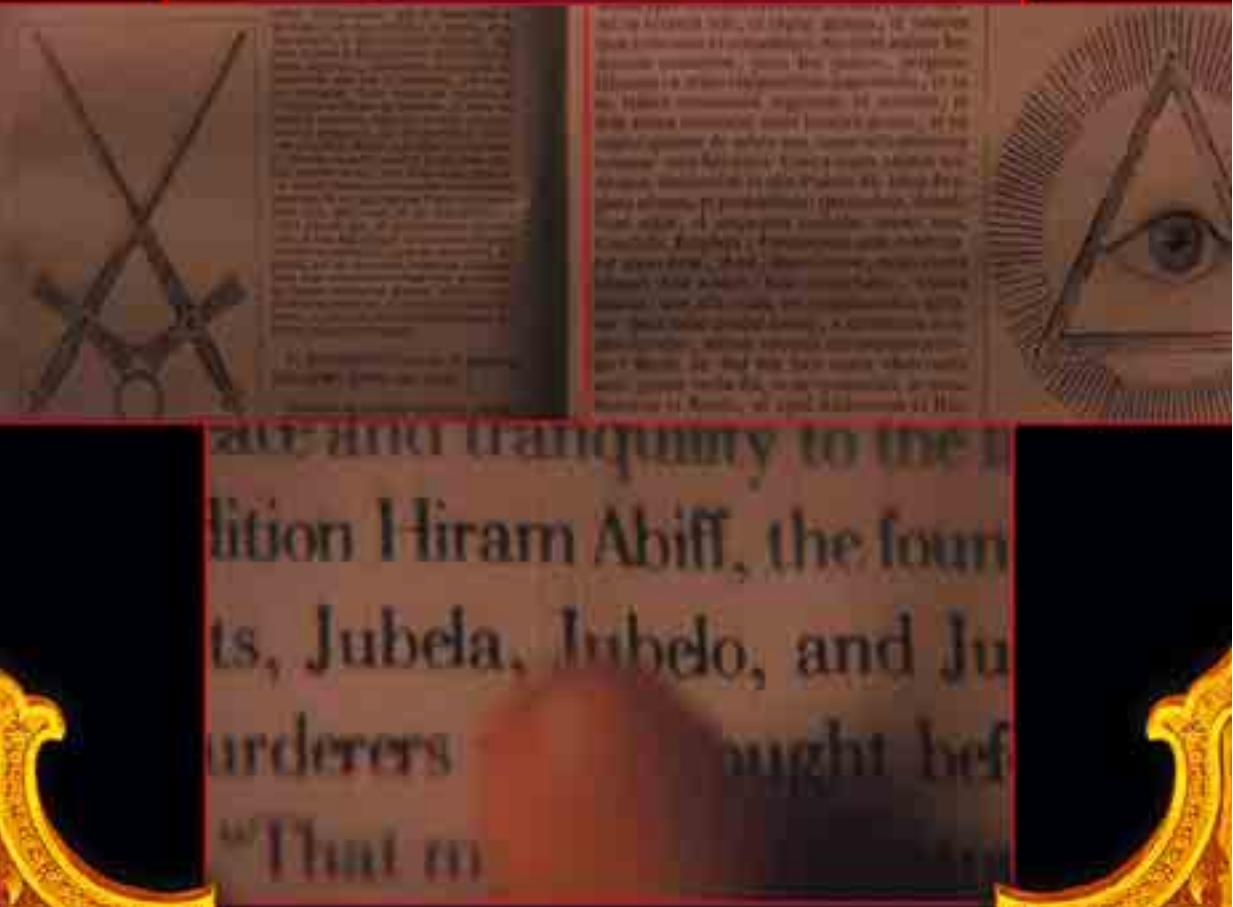
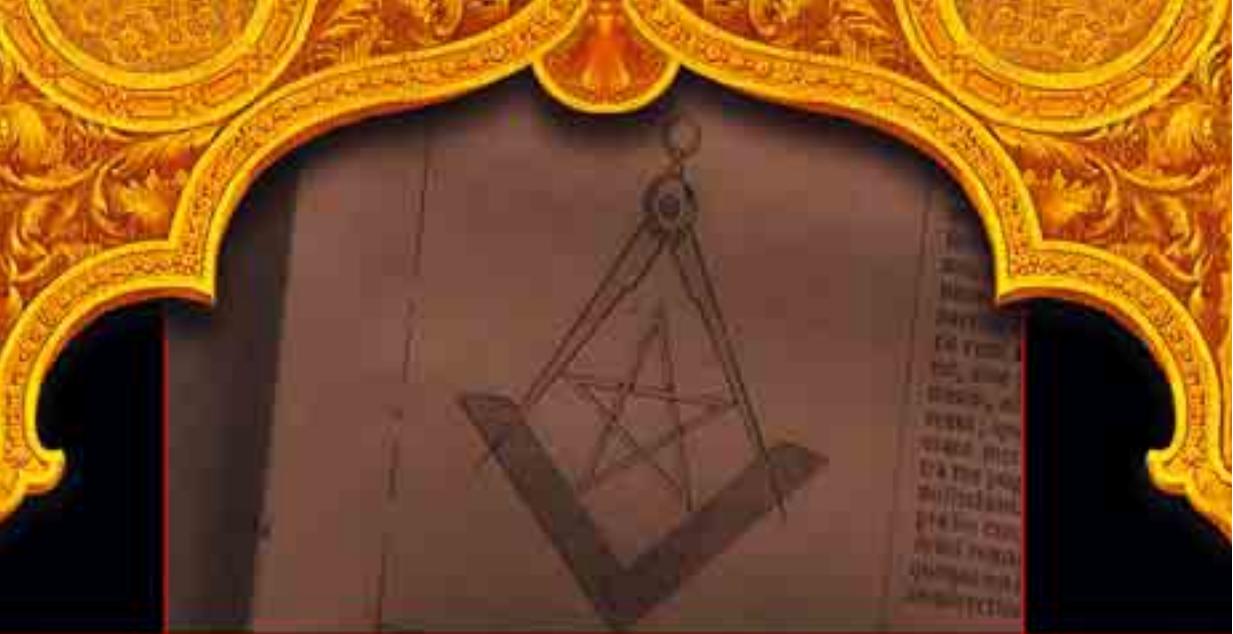
Karindeşen Jack'in kurbanlarından biri ve cesedin polis tarafından bulunduğu.

Karindeşen Jack'in cinayet
yerinden uzaklaşması

Karındeşen Jack'in kurbanlarından bir diğerinin
bulunuşu, From Hell filminde bu şekilde canlandırılmış.

Filmin bu karelerinde, olayın sırrını araştıran dedektif Abberline'nın masonik kaynakları inceleyiş ve cinayetler ile masonluk arasındaki ilişkiye keşfedisi anlatılmaktadır.

Tapınak Şövalyeleri

Karindeşen Jack olduğu tahmin edilen Dr. Gull (üste) ve mason locasındaki diğer "birader"leri.

Mason locasına girişte
yapılan kontrol ve içerdeki
ritüelden bir görünüm

Tapınak Şövalyeleri

Karindeşen Jack cinayetlerinin örtbas edildiği mason locasında düzenlenen bir teknis töreni. Törende masonluğa yeni giren bir üyeye önce "orada göreceklerini başka yerde asla anlatmayacağın" dair ölüm tehdidi altında yemin ettiriliyor.

Tekris töreninin sonu: Locaya kabul edilen yeni masonun gözbağı açılıyor ve eskiden "harici" (masonluk dışı) olan yeni üye mason locasının içini ilk kez görüyor.

Propaganda Due (P2)

1981 yılının Mart ayında, iki Milan savcısı, 1979 yılında sahte bir kaçırılma olayıyla ortadan kaybolan Sicilya doğumlu uluslararası banker Michele Sindona'nın durumunu araştırıyorlardı.

Vatikanın mali danışmanı olan Sindona'nın aynı zamandamafya ile de yakın bağlantıları olduğunu düşünüyorlardı. Araştırmaları sırasında ilginç bir şey buldular: Sindona polisten kaçarak Palermo'da saklandığı sırada tam 600 mil kuzeydeki Arezzo kentine gitmiş ve orada Licio Gelli adlı bir tekstil üreticisi ile görüşmüştü. Sindona gibi bir kişinin, "yeraltında" olduğu bir sırada, kendisiyle görüşmek için 600 mil yol teptiği bu Licio Gelli, kuşkusuz önemli birisi olmaliydi.

Bu nedenle savcılar Gelli'nin araştırılması emrini verdiler. 17 Mart günü polisler bu ilginç sanayicinin ofisinde gizli bir liste buldular. Listede tam 962 isim vardı. Ve bu liste sıradan bir liste değildi; Propaganda 2, ya da kısaca P2 adındaki bir mason lokasının üyelerinin listesi idi. Gelli ise bu locanın Büyük Üstadıydı.

Listeyi bulanları şaşkına çeviren şey ise, locanın üyelerinin İtalya'nın en önemli kişileri olmasıydı. P2 üyeleri arasında; 3 bakan, 43 Parlamento üyesi, 43 general, 8 amiral, gizli servis şefleri, yüzlerce üst düzey bürokrat ve diplomat, İtalya'nın dört büyük şehrinin polis şefleri, sanayici ve finansörler, ünlü *Corriere Della Sera* gazetesinin editör ve yayıcısı da dahil olmak üzere 24 gazeteci ve ayrıca bazı ünlü televizyon yıldızları yer alıyordu. Michele Sindona da locanın üyesiydi. Bir başka loca üyesi banker ise, daha sonra Londra'daki Blackfriars köprüsünde, ki bu köprü Ortaçağ'da Tapınakçılara ait olan bir kilisenin yalnızca birkaç yüz metre uzaklıktaki anlamlı bir köprüydü, masonik rituellere göre asılarak "infaz" edilecek olan Roberto Calvi idi.

Tüm P2 üyeleri, ele geçen belgelerden anlaşıldığı kadar Gelli'ye bağlılıklarını sunmuşlar ve her türlü çağrısına hazır olduklarını bildirmişlerdi. Toplam 962 üye, kendi aralarında her birinin ayrı bir başkanı olan 17 gruba, yani hücreye ayrılmışlardı. Gelli, P2'yi o denli dahice ve gizlice yönetiyordu ki, üyeler kendi aralarında kimlerin bulunduğu tam olarak bilemiyorlardı. Bir ölçüde daha fazla bilgi sahibi olan hücre başkanları bile ancak kendi gruplarındaki üyeleri tanıyorlardı.

Peki Gelli kimdi?

Locanın Büyük Üstadı olan Licio Gelli, militan bir faşistti. Gelli, İspanya İç Savaşı'nda faşistler safında harbe katılmış, Mussolini'nin ateşli bir destekleyicisi olmuştu. Daha sonra, İtalyan Partizanlarına yapılan işkencelere adı karıştığı için ülkesini terk etmek zorunda kalmıştı. Savaş sonunda Arjantin'e kaçmış, orada Cumhurbaşkanı Juan Peron'la yakın dostluk kurmuştu. Şimdi ise P2 mason locasının Büyük Üstadıydı.

Kuşkusuz bu gerçeğin ortaya çıkması tüm İtalya'yı şoka soktu. Araştırmalar locanın devlet yönetiminde büyük rol oynadığını, ayrıca İtalya'nın bitmek-tükenmek bilmeyen yolsuzluk olaylarında da büyük etkisi olduğunu ortaya çıkardı. Mason kardinaller sayesinde Vatikan'ı da "para aklama merkezi" haline getiren loca, efsanevi İtalyan mafyasının en güçlü koluydu. P2, suikast, bombalama gibi pek çok terör eyleminin de arkasındaydı ve ünlü kontrgerilla örgütü Gladio ile de yakın bağlantıları bulunuyordu.

P2, uzun zamandır Avrupa ve Latin Amerika'daki faşizan kuruluşlara, Vatikan ve CIA fonlarını aktararak, destek vermektedir. Loca üyelerinden Michele Sindona -ki sonradan bir İtalyan avukatı öldürme suçundan tutuklandı ve 1984 yılında hapis-

P2 mason locasının Büyük Üstadı Licio Gelli ve Gelli'nin tutuklanmasından söz eden gazete haberı.

hanede içtiği zehirli bir kahve ile öldürdü- sadece P2'nin hazinecisi olmakla kalmayıp, aynı zamanda Vatikan'ın da yatırım danışmanıydı. Sindona, Vatikan'ın İtalya'daki varlıklarını satıp, ABD'de yatırım yapmasına yardım etmişti. Hem mafya, hem de CIA için çalışan Sindona, daha önceleri, Yugoslavya'daki "dostlarına" ve Yunanistan'da 1967 yılında iktidarı ele geçiren Albaylar Cuntası'na da fon aktarılmasında görev almıştı.

Meclis araştırma komisyonu tarafından toplanan belgeler, P2'nin silah satışlarından ham petrol fiyatlarına kadar, hemen her konuda etki yaratabilen uluslararası bir örgüt olduğunu ortaya çıkardı.

Yasası ve gizli P2 locasının başı ve İtalya banka skandallarının karanlık ismi Licio Gelli, 12 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

P2'nin Gizli Locası ve Garip Ayinleri

P2 locasının siyasi faaliyetleri ve cinayete kadar varan suçlarının yanısıra, örgütlenme yapısı ve uyguladığı ayinler de oldukça dehşet vericiydi. Bu özel loca, bilinen mason localarından farklı bir yerde, büyük bir gizlilik içinde inşa edilmişti ve locaya gelenler de büyük bir gizlilik içinde hareket ediyorlardı. İtalyan gazeteci Luigi Difonzo, İtalya'daki P2, kara para ve mafya bağlantılarını konu edindiği St. Peter's Banker adlı kitabında, eski P2 üyelerinin itiraflarına dayanarak, bu locanın nasıl bir yerde konuşıldığını söyle anlatır:

İki eski P2 üyesi, locanın toplantılarında verdikleri yeminleri anlatıyorlardı. İlk olarak, **Tuscany Bölgesindeki Alp Dağları'nın eteklerinde saklı olan bir villaya** götürülmüşlerdi. 3.5 metrelük duvar, özenle işlenmiş zemini manzaradan ayıryordu.

Ana avlunun ortasında ağaç gövdesine benzeyen bir fiskiye duruyordu. Kaba rık başlığıyla kobra benzeri bir heykel, vurmaya hazırlmış gibi koruyucu bir tavırda mekanı gözlüyordu. Kobra heykelinin başı, insan kafatasının iki katı büyülüğündeydi. Gün ışığında mavi, gece vakti kırmızı olan bir gözü vardı, fiskiye davetsiz kimse hareket ettiğçe yönünü tayin ederken, kobranın başlığı içinde ve gözünün arkasında davet edilen veya beklenmeyen

İtalyan basınında P2 mason locasının gizli ayinlerine dair yayınlanan şok görüntülerden biri.

misafirleri takip eden kapalı devre bir kamera vardı. Fiskiyeye kamera, her birinde 5 istasyon olan 8 monitörün 8 misafir odasını, havuz, yemek odasını, oturma odasını ve parti odasını izliyor ve villa içindeki bir odadan kontrol ediliyordu. Aşağı yukarı 10 kamera, kobrancı içindeki de dahil, infrared lenslere sahipti. Dış kameraların hepsi doğal ortamda gizlenmişti.

Villanın içi muhteşemdi. Her oda mermer zeminliydi ve antikalarla döşenmişti. Yüksek tavanları, ince işlenmiş altın yaprak dökümleri, Mussolini, Hitler ve Peron'un portrelerini inceleyen bir ziyaretçi ruha işleyen ve korkuya, aklı hücre hücre kirleten tehlike ve gücün canlı, nefes alan bir tür kokusunu, hissini yaşıyordu.

Yıl 1964'tü.⁵¹

Bu gizli ve muhkem locada yapılan ayinler ise, tüyler ürpertici idi:

Toplantı odasında, saten seremoni kuşakları ve Ku Klux Klan üyeleri tarfindan giyilenleri andıran siyah kukuletalar giymış P2'nin 12 üyesi kırmızı mermer konferans masasından deri sandalyelere oturmuşlardı. Bunlar Gelli'nin "Kurt Takımı" olarak bilinen timinin seçkin elit

üyeleriydi, bazlarına göre bunlar vurucu tim görevi görünüyordu. Hiçbir siyah kıyafetli mürid, diğer 11 biraderinin kimliğini bilmiyordu. Büyük Üstad Licio Gelli, yüzünü gösteren tek kişiydi. İki mason ise toplantı odasının girişinde duruyorlardı. Onların da yüzleri örtülüydü... Bunlar, görevleri Büyük Üstadi korumak olan ve 'Il Memento di Passare all' (Gerçek Harekat İçin Zaman) kod adıyla tanımlanan görevde ihanet edebilecek 12 müridden herhangi birini öldürmek olan Mussolini faşistleriyydi... Her bir koruma görevlisi (faşizmin simgesi olan) balta taşıyordu; ayrıca otomatik silahları da vardı.⁵²

Tam bir mafya örgütü şeklinde örgütlenmiş olan P2 mason locasına üye olmak için yapılan törende ise, locanın acımasız yöntemleri ve siyasi amaçları açığa çıktı-yordu:

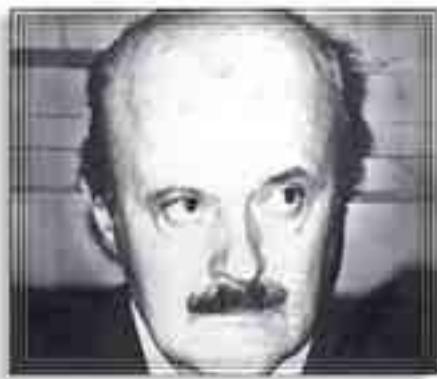
Seremoni başladı. Kapı düzensiz olarak vuruluyordu. 'Pek Muhterem' diye bir mürid anons etti 'bir harici içeri girmek istiyor'. Büyük Üstad baltasıyla masaya bir kez vurdu. Hemen büyük kapının kanatları açıldı ve iç duvara çarptı. İki muhafiz yeni gelene odanın ortasına kadar eşlik etti. Haricinin gözleri bağılıydı ve düz siyah başlık giymişti. Kimliğini Büyük Üstaddan başkası bilmiyordu. Her mason tarafından bir soru soruldu, ama harici cevap vermedi, onun yerine bir muhafiz konuştu. Amaçları, inançları ve P2'nin üyesi olmayı istemek için nedenleri hakkındaki mera sim soruları cevaplandıktan sonra, haricinin yüzü '**Harici, P2'nin sırlarını saklamak için ölmeye hazır misin?**' sorusunu soran Büyük Üstada döndürüldü. Artık soruları kendisi cevaplayabilecekti: 'Hazırım'. "Tehlikeleri küçümseyebilecek bir vasfa sahip misin?" 'Evet'. 'Gerekli cesarete sahip misin?' 'Cesaretliyim.'... "Ve harici, savaşmaya, hatta utançla ve hatta ölümle yüzleşmeye hazır musun ki, böylelikle senin biraderlerin olan bizler, bu devlet sistemini yokedip, bir başkanlık sistemi kurabilelim?" "Hazırım." Sonra göz bağları açıldı. Görüşünün netleşmesi bir süre aldı, çünkü komplekse geldiğinden beri, ilk defa ışığı görmesine izin verilmişti. Göz bağları güvenlikten çok başka bir amaca hizmet ediyordu. P2'nin gücünü temsil ediyordu: "**Üyelik olmadan bir kişi kördür, ama örgütün yardımıyla yol netleşir.**"⁵³

P2 mason locasının üyeleri, bilinen masonik merkezlerde değil, Büyük Üstad Licio Gelli'nin gözlerden uzak villasının mahzeninde toplanıyorlardı. Bu gibi özel ve gizli localar, sadece İtalya'da değil, masonluğun mafya ile içine olduğu diğer pek çok ülkede de faaliyet göstermektedir.

P2 ve Mossad

Bu denli karanlık bir örgütlenmeye sahip olan P2'nin önemli bir "İsrail bağlantısı" da vardı. *The Middle East International* dergisi, Temmuz 1981 sayısında locanın İsrail'le ve özellikle de Mossad'la çok yakın ilişkileri olduğunu ortaya koymuş, P2'nin bu "İsrail bağlantısı"nda İtalya içindeki Yahudi cemaatinin de önemli bir rolü olduğunu bildirmiştir. İtalya'nın ikinci büyük zengini olan Carlo de Beneditti'nin de P2'yle yakın ilişki içinde olduğu sonraki yıllarda ortaya çıkmıştı. Ayrıca locanın ABD ve Av-

P2 locası tarafından
"infaz" edilen Banker Roberto Calvi.

rupa'daki Yahudi çevreleri ile de çok yakın ilişkileri vardı. Henry Kissinger, Edmond de Rothschild ve David Rockefeller P2'ye son derece yakın olan isimlerin başında geliyordu. Öyle ki Baron Ellie de Rothschild'ın, P2'ye ihanet etmeye kalkan Roberto Calvi'nin "masonik" asılılığı için gereken parayı temin ettiği bile, İtalyan Panorama dergisinde yayınlanmıştı.⁵⁴ Henry Kissinger ise doğrudan P2'nin üst düzey kadrosundaydı: Uğur Mumcu, *Papa-Mafya-Ağca* adlı kitabında

"P2'nin 33. dereceye yükselen masonlardan oluşan

üst konseyi, Monte Carlo Komitesi adı ile tanınmaktadır.

dir. Monte Carlo locasına Henry Kissinger da üye" diyordu.⁵⁵

P2'nin İsrail ve özellikle de Mossad'la olan "ittifaki", eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin çok yankı uyandıran *By Way of Deception* (Hile Yoluyla) adlı kitabından sonra 1994'te yayınladığı *The Other Side of Deception* (Hilenin Öteki Yüzü) adlı kitabında da bildirildi. Ostrovsky, bir Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz ediyor. Eski ajanın yazdığını göre, Licio Gelli, yani P2 mason locasının ünlü Üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki" ydi ve Gelli'nin yönettiği P2 ile, yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan kontrgerilla örgütü Gladio da Mossad'la ittifak içindeydi. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştır.⁵⁶

P2'den Sonrası: P3 mü?

Kuşkusuz P2 skandalı İtalya için olduğu kadar başka ülkeler için de eğitici olmalıdır. Skandalla birlikte masonluğun bir ülke içinde "görünmeyen hükümet" haline gelebildiği ve bir mafya örgütü gibi devleti soyabileceği ortaya çıkmıştır.

Elbette hem İtalya'daki hem de başka ülkelerdeki masonlar açıklamalar yaparak P2'nin "istisnai" bir durum olduğunu, gerçek bir mason locası olmadığı, diğer localardan kopmuş ve kendi içinde ayrı bir yapı geliştirmiş olan bir örgüt olduğunu söylediler. Oysa bu bir aldatmacaydı. İngiliz gazeteci-yazar Martin Short, P2'nin masonik kurallara göre kurulan ve işleyen "gerçek ve düzgün" bir mason locası olduğunu, İngiltere Büyük Locası ile yakın ilişki içinde bulunduğu delilleriyle anlatır. Short'un yazdığını göre bu locanın diğer localardan tek farkı, "gizli" tutulması için alınmış olan karardır. İtalya Büyük Locası Büyük Üstadı Lino Salvini, 1977 yılında Gelli'ye P2'nin çalışmalarının sürdürülmesini emretmiş, ancak P2'nin diğer İtalyan localarından izole edilmesi ve gizli tutulması yoluna gidilmiştir.⁵⁷

Nitekim P2'nin ortaya çıkışının ardından masonluğun mafya ile ilişkilerinin sürmesi, "Baba" lakaplı Andreotti gibi efsanevi bir politikacının mason olduğunu ortaya çıkması ya da Sosyal Demokrat Başbakan Bettino Craxi'nin masonlarla olan ilişkisinin su yüzüne çıkması da, P2'nin istisnai bir durum olmadığını göstermektedir. Zaten bu nedenle İtalyan basınında bir ara bir "P3"ün var olup olmadığı konusu碌du. 1993'ün son günlerinde İtalyan polisince yakalanan ve mafyada "babaların babası" olarak tanınan Salvatore Riina'nın da mason olduğu ortaya çıktı. Riina, *La Stampa* gazetesinde yayınlanan ifadesinde, diğer pek çok mafya babasının da mason olduğunu ve birçok yargıcı da mason olmaları nedeniyle mafya babalarına yardımcı oldukları söylemi碌ti. Hatta bu nedenle daha sonra İtalyan Yüksek Hakimler Kurulu bir açıklama yaparak yargıç ve savcıların mason olmasının yasaklandığını bildirmi碌ti.

İtalya'da masonluğa bulanmış tüm bu yolsuzluk skandallarının ardından gelen "Temiz Eller" adlı tasviye hareketi de gerىekte bir şeye yaramadı: "Temiz Eller"in ardından kurduğu Forza Italia adlı partisiyle

Başbakan olan medya kralı Silvio Berlusconi de bir P2 üyesiydi.

Bunun yanısında, İsrail'le son derece ilginç bazı ilişkilere sahipti.⁵⁸

Kısacası P2, masonların skandalı örtbas edebilmek için söyledikleri gibi bir "istisna", bir "kaza" değildi. Aksine, masonluğun bir ülkedeki üst düzey kadroları içinde barındırılabilmesi için P2 tarzı "gizli ve izole" locaları tercih ettiği anlaşılmaktadır. "İstisna" ya da "kaza" olan bir şey varsa, bu da P2'nin ortaya çıkışının olmasından.

Bu yargıyı güçlendiren bir başka ilginç haber de 1995 yılı başında İngiltere'den geldi. İngiliz siyasetindeki yolsuzlukları araştırmak için Lord Nolan başkanlığında kurulan ve "İngiliz Temiz Elleri" adı verilen komisyon, olayın içinde masonların büyük bir rolü olduğunu fark etmiş ve araştırmasını bu örgüt üzerinde yoğunlaştırmaya karar vermişti. 21 Ocak tarihli *The Independent*'in manşetten verdiği habere göre, İngiltere tarihinde ilk kez masonlar hakkında böyle bir araştırma yapıliyordu. Haberde, 300 bin üyesi olan mason localarının; emniyet, hükümet, yargı, bankacılık, siyaset ve "sistemin diğer tüm alanlarında" üst düzey konumda oldukları belirtilmiş, masonların etkisinin Kraliyet ailesine, Lordlar Kamarası'na, Yüksek Mahkeme'ye (bizdeki Anayasa Mahkemesi) ve ülkenin en büyük şirketlerinin yönetim kurulu odalarına uzandığı vurgulanmıştı. Haberde ayrıca masonların örgütlenme şekliyle ilgili önemli bir bilgi daha verilmiştir: İngiltere'de, aynı İtalya'daki P2 örneğinde olduğu gibi normal localardan daha kademeli ve daha gizli "özel localar" vardı. Örneğin bu özel localardan biri, üyelerini yalnızca Savunma Bakanlığı'ndan, üst düzey subaylardan ve silah şirketleri yöneticilerinden seçiyordu.

Benzer bir skandal yakın bir tarihte Fransa'da da gündeme gelmiştir. Bir devlet adamı olan Roland Dumas'nın yaptığı yolsuzlukların, mason olması sebebiyle bazı diğer üst düzey yetkililere yıllarca örtbas edildiği ortaya çıkmıştır. Fransız haftalık *Le Point* dergisinin yayımladığı bir araştırma dosyasında, Fransa'da masonların yapmış olduğu diğer bazı kirli işler gözler önüne serilmiştir. Dosyada masonların birbirlerini bu şekilde nasıl koruyup kolladıkları ve birçok gayri kanuni işi nasıl altı etkileri açıklanmaktadır.

İtalya'da yaşanan P2 örneğinin bir rastlantı olmayışı, aksine masonların İngiltere ve Fransa gibi başka ülkelerde de benzer yöntemler kullanması, kuşkusuz üzerinde durulması gereken bir noktadır. Ve bu durumda, doğal olarak, başka ülkelerde de başka "P2"lerin var olabileceği ihtimali akla gelmektedir.

Bu masonik önlükte yer alan kuru kafa figürü, masonların kendilerine düşman olarak gördüklerini ölümle cezalandırdıklarını simgeler. Daha üstteki ünlü Satanist sembol olan ters pentagram (beş köşeli yıldız) ise, Tapınak Şövalyeleri'nin tapındığı Bafomet isimli şeytanın keçi kafası şeklindeki siluetidir.

GÜNÜMÜZDE BİR TAPINAKÇI AYİNİNDEN GÖRÜNTÜLER

7 yüzyıl önce yasaklanan ve yeraltına inen Tapınak Şövalyeleri tarikatı hala yaşıyor. Bu görüntüler, günümüzün Tapınak Şövalyeleri'nin düzenlediği bir törene ait. Farklı ülkelerden en üst dereceli masonların, Tapınak Şövalyeleri sıfatıyla ve Tapınakçı ritüellerine uygun olarak düzenledikleri toplantıda, dünya siyasetine etki eden önemli kararlar alınıyor.

Tapınak Şövalyeleri, misyonlarını koruyacaklarına dair and içiyorlar.

Ayinde, Tapınak Şövalyeliği derecesine yükselen masonların Üstadlar tarafindan tekrisi de gerçekleştiriliyor.

Tapınak Şövalyeleri

Şövalye pelerinlerini çıkaran Tapınakçılar, geleneksel masonik giysileri içindeler.

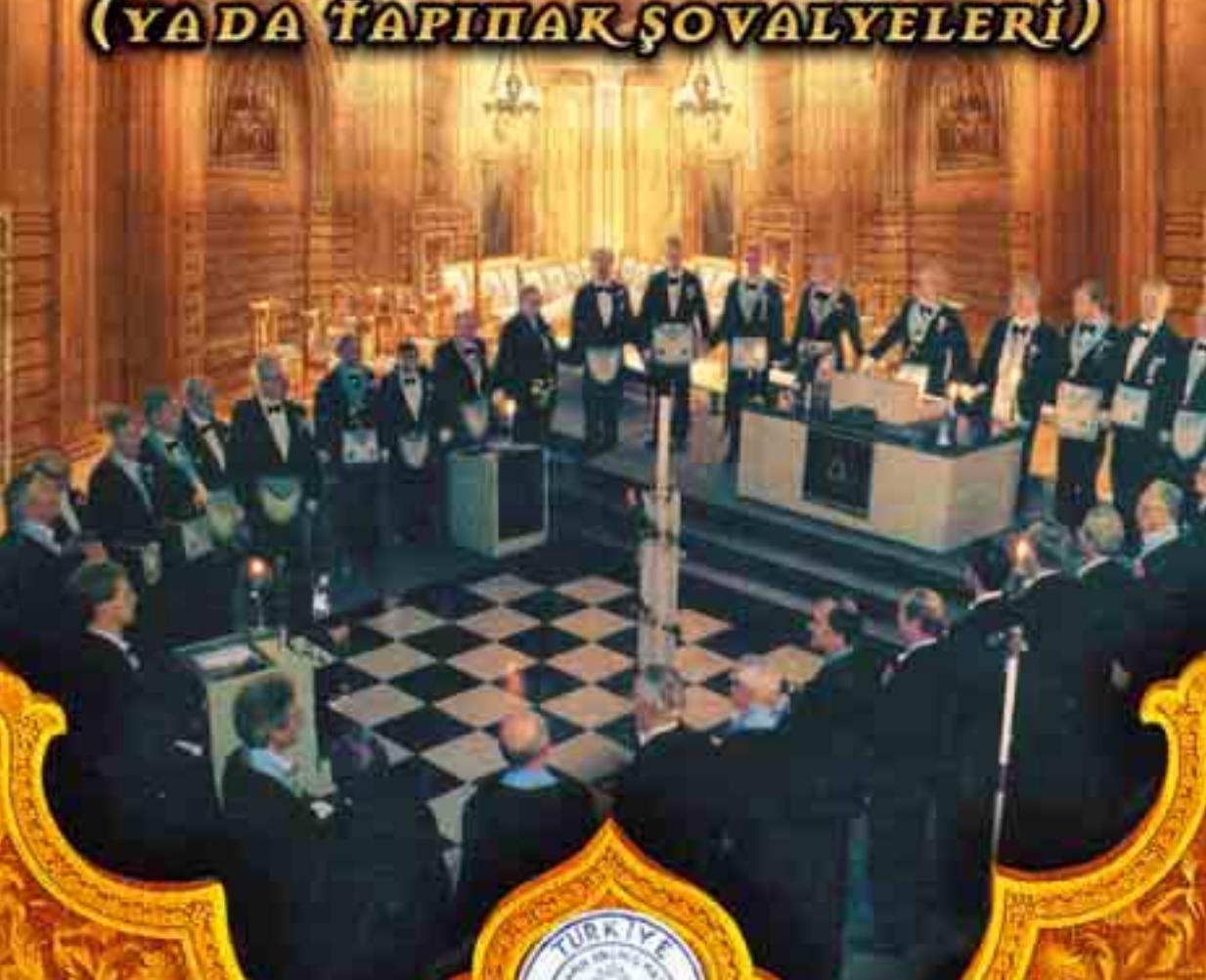
SOL ÜST: Ayının ilerleyen safhalarında
Üstadlardan biri "biraderlerine" konuşma yapıyor ve
görevlerini hatırlatıyor.

ÜST: En Büyük Üstad, ayını büyük bir dikkatle yönetiyor.

BÖLÜM IV

TÜRKİYE'DE MASONLAR

(YADA TAPINAK ŞOVALYELERİ)

Asonluğun Türkiye'de ortaya çıkış 19. yüzyılın ortalarına kadar uzanmaktadır. Türkiye'de masonluk tarihi konusunda yapılan ciddi çalışmalarla genellikle 5 dönemden söz edilmektedir. Bunların birincisi "1909 yılı öncesi" dönemdir. Bu dönemde, Osmanlı İmparatorluğu içerisinde birtakım locaların kurulduğu, ancak özellikle Sultan Abdulhamid'in sistemli çalışmaları dolayısıyla bunların bir türlü toparlanamadıkları dönemi kapsamaktadır. Mason locaları bu dönemde dışa bağımlıdır ve yönetim mekanizmaları da yabancı localar tarafından belirlenmektedir.

Türk masonluğunun ikinci dönemi "1909-1935 yılları arası" ni kapsar. 31 Mart (13 Nisan 1909) ayaklanmasından ardından Abdulhamid'in tahttan indirilmesi ile başlayan bu dönemde masonlar siyasi iktidarı ele geçirmiştir. Yurt dışından yönetilen mason locaları, halktan gelen tepkiyi hafifletmek amacıyla göstermelik olarak ilk kez milli bir kimliğe bürünmüşlerdir. Bu dönemin başlarında masonların kontrolündeki İttihat Terakki Cemiyeti ön plana çıkmıştır.

Üçüncü dönem "1935-1948 yılları arası" dönem olarak bilinir. 1935 yılında Atatürk'ün, kökü dışında ve zararlı kuruluşları olduğunu söyleyerek locaları kapatması üzerine masonluk Türkiye'de "uyku" dönemine girmiştir. Ancak bu 13 senelik uykudan önce masonlar faaliyetlerini Halkevleri'nde sürdürmüştürlerdir.

Türkiye'de masonların örgütlenmeleri "1948-1966 yılları arası"nda yeniden canlanır, ancak masonlar bu dönemde Fransız ve İskoç ritleri paralelinde ikiye bölünmüşlerdir.

Son dönem olarak kabul edilen ve "1966 yılı ve sonrası"ni kapsayan dönemde masonlar, bölünüp iki farklı çatı altına girdikten sonra, faaliyetlerini sürdürmeye devam ederler. Günümüzde de hala bu durum geçerlidir.

Tanzimat, Mustafa Reşit Paşa ve August Comte

Masonluğun Osmanlı topraklarında ilk ciddi çıkış denemesi, 1839 Tanzimat Fermanı dönemindedir. Gerçekte mason localarının ilk kuruluşları biraz daha gerilere gitmekle beraber bunlar pek etkili olamamış, ilk localar iyi bir örgütlenmeye ve ciddi bir faaliyet içine girememiştirlerdir.

Bu dönemde masonluğun parlayan yıldızının ise, Tanzimat Fermanı'nın da mimarı olarak bilinen Mustafa Reşit Paşa olduğu söylenir.

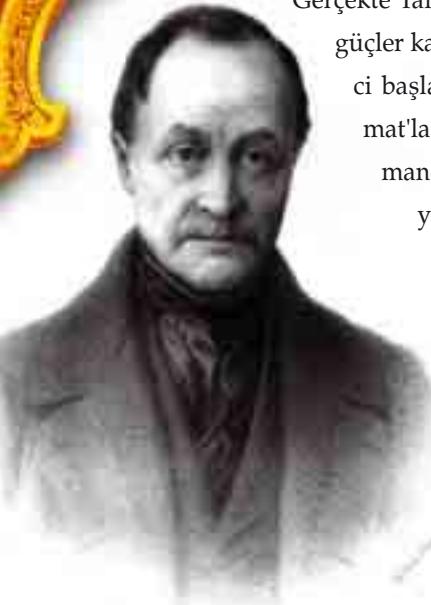
Masonik kaynakların bildirdiğine göre, Mustafa Reşit Paşa, ilk kez Londra'da masonlarla bağlantı kurmuş ve 1830'lu yıllarda teknis edilerek orgüte katılmıştır. Hangi locada teknis edildiği ise tam olarak bilinmemektedir. Türkiye'deki masonların yayın organı *Mimar Sinan* dergisi, Mustafa Reşit Paşa'dan şöyle söz eder:

"Doğru gördüğünüz yolda sizden daha kudretli olanlarla mücadele etmeniz gerekiyorsa rahat ve futur gerektirmeksizin, düşünceye karşı savaşınız. Hak bellediğimiz yolda tek başına olsanız ilerleyeceksiniz. İçtihatlarınızı hiçbir zaman gizlemeyecəksiniz." (Bu) Telkin, Mithat Paşa ve daha pek çok masonun kabul ettiği gibi Koca Reşit Paşa'nın da yaşıntısının önderi, buyruğu değil midir? Kendi idam talebini padışaha götürürken, Hattı Hümayun'u okumaya giderken, Hattı Hümayun'u okurken, dimdik, kendine güven içinde, kendini bilen, yaptığı, yapmak istediği bilen, gerkeirse başını verebilecek kararlı Koca Reşit Paşa, yukarıki ritüelik emirlerin insanı değil midir? 135 yıl önce Gülhane Meydanı'nda Hattı Hümayun'u tam bir cesaretle okuyarak insanlık ve millet yolunu aydınlatmak üzere yaktığı nurun aydınlığını哈哈a göstermektedir. Koca Reşit Paşa'nın hatırası önünde saygı ile eğiliyoruz.⁵⁹

Aynı derginin bir başka sayısında ise şöyle denir:

Koca Reşit Paşa, masonluğun yontup is'ad eylediği bir ulu yurtseverlik anıtının vefalı koynunda ölümsüzlük uykusuna dalmış bulunuyor; bu uyuyuşta, bir mabetten aldığı nur ve ziya ile vatan mabedini aydınlatmış olmanın derin huzuru var.⁶⁰

Peki Mustafa Reşit Paşa'nın mimarı olduğu Tanzimat'in anlamı ve sonucu nedir?

Tanzimat'ın hem olumlu hem de olumsuz sonuçları vardır ve bu, 150 yıllık bir tartışma konusudur. Gerçekte Tanzimat'ın çıkış noktası, yani Osmanlı'nın Batılı güçler karşısında geri kaldığı, dolayısıyla bir reform süreci başlatması gerektiği doğru bir tespittir. Ancak Tanzimat'la birlikte sadece gerekli teknik reformlar değil, aynı zamanda o dönemde Avrupa düşüncesine egemen olan materialist felsefeyi Osmanlı'ya ithali de başlamıştır.

Konu incelendiğinde, Avrupalı masonların, localar aracılığıyla, Mustafa Reşit Paşa gibi Tanzimat erkanına materializm telkini yaptıkları görülmektedir. Mustafa Reşit Paşa'nın bu anlamda çarpıcı bir bağlantısı, ünlü ateist Fransız düşünür Auguste Comte ile kurmuş olduğu yakınlıktır. Ateizmin ve din aleyhtarlığının doruk noktası olan "bilim dini" pozitivizmi ortaya atan Auguste Comte, Mustafa Reşit Paşa'yı etkisi altına almaya çalışmış, hatta bu yakınlık Padişahın, Reşit Paşa'yı ilk Sadrazamlığı döneminde görevden almasına sebep olmuştur. Sık sık Mustafa Reşit Paşa'ya mektup yazarak ona ateist ve din aleyhtarı bir felsefe aşılamaya

Koyu bir ateist olan Fransız düşünür Auguste Comte, masonluk kanalıyla Osmanlı toplumunu dinden uzaklaştıracak telkinlerde bulunmuştur.

ya çalışan Auguste Comte, bir mektubunda şunları yazmıştır:

Dirayetle başarmış olduğunuz görevinizden geçici olarak ayrılmak sureti ile elde ettiniz boş zamanlarınız bugün bana şunu ümit etmek imkanını vermiştir ki, önce kendi doktrinimin genel hatlarını size arzeden pozitivist kateşizmaya, sonra da onu değişmez bir şekilde kuran pozitif politika sistemine gereken dikkati esirgemeyeceksiniz...

Birçok yüzyıldan beri, gerek Doğu gerekse Batı, bugüne kadar bir türlü elde edilemeyen **evrensel bir din** aramaktadır... Halbuki tek dine inanış, muayyen hümanite duygularına hareket getirmektedir.

Bununla beraber tecrübe ve akıl böyle bir ümidiñ boş olduğunu ispat etmiştir.

19. yüzyıl, masonların inandıkları materyalist ve hümanist felsefeyi farklı medeniyetlere ihrac ettikleri dönemdir. Üstteki masonik çizimde bu strateji sembolize edilmiş: Farklı milletlerden insanlar, masonluğun felsefesi ile sözde "aydınlanıyor". Bu milletlerin arasında (sol alt köşede) Osmanlı'nın da yer olması dikkat çekici.

Hiçbir metafizik intikal devresine lüzum hasıl olmadan doğrudan doğruya **İslamlıktan Pozitivizme** geçenken, Müslümanlar, din inancıyla ve hümanite anlayışı ile evrensel muzafferiyeti sistemleştirecek olan büyük peygamberlerine mahsus olağanüstü değerde yüksek fikirlerinin gerçek devamlarını anlamakta gecikmeyeceklərdir.

Muslimanlar böylelikle esasen faydasız olan bir siyasi birlik fikrinden vazgeçerlerse Osmanlı İmparatorluğu'nun lüzumlu görünen dağılışından üzüntü duymayacaklar, tersine olarak, geçici hakimiyetlerinin vermiş olduğu kazançlarını sınırlayan sosyolojik kanun tatbikatını görmüş olacaklardır.

Aynı zamanda Osmanlı şefleri hala kendilerinden daha az mütecanes bir devletin müstakbel istilaları ile ilgili ve kendiliğinden bir dağılmaya tamamen boyun eğmiş olarak hayali de olsa felaketli ve korkunç endişelerden milletlerini kurtulmuş görecelerdir. Politik tesirler, ancak İslam dininin temel ruhuna göre, umumi efkarın ve örflerin beraberliğini sağlamak ve sağlamlaştırmak gayesine mutaf olduğu içindir ki, **Osmanlılar yakın bir gelecekte Tanrı yerine hümaniteyi benimsemek sureti ile** bu büyük gayenin hedefine en kısa yoldan ulaşacağını göreceklərdir.⁶¹

Comte'un Mustafa Reşit Paşa'ya yazdığı bu metindeki telkinler son derece dikkat çekicidir: Osmanlı halkının İslam'ı bırakıp din olarak pozitivizmi benimsemesi tavsiye edilmekte, böylece "faydasız olan siyasi birlik fikrinden", yani Osmanlı'nın ve dünya Müslümanlarının birliği düşüncesinden vazgeçecekleri ümidi edilmektedir. Comte, Osmanlı halkına "Allah yerine hümaniteyi" (Allah'ı tenzih ederiz) benimsemelerini de tavsiye etmektedir ki bu, masonluğun temel felsefesi olan "seküler hümanizm" adlı çarpık inanışın bir ifadesidir. (Seküler hümanizm için bzk. Harun Yahya, *Global Masonluk*, 2002)

Comte'un satırlarında geçen bu telkinlerin son derece akıl dışı olduğu ise kolaylıkla görülebilir. Tüm insanlar Allah'ın yarattığı ve dolayısıyla O'na karşı sorumlu olan kullardır. İnsanların Allah'tan yüz çevirerek "hümanite"yi, yani birbirlerini bir yaşam gayesi haline getirmeleri ise, toplu bir cehalet ve aldanıştan başka bir şey değildir. Peygamberler tarih boyunca bu cehaletle savaşımlardır. Kavmine "Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindi-

Sultan Abdülhamid, yıkılmanın eşigine gelmiş olan dev imparatorluğu 33 yıl boyunca son derece akılcı ve başarılı bir politika ile ayakta tuttu. Dahası gerçekleştirdiği reformlarla modern Türkiye'nin temellerini attı.

niz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta oldukları-nızı sarıp-kuşatandır" (Hud Suresi, 92) diyen Hz. Şuayb gibi.

Comte ve benzeri 19. yüzyıl ateistleri, (örneğin Darwin, Marx, Freud veya Durkheim) en eski çağlardan beri var olan bir yanılıgı "yenİ" gibi sunmak ve sistematize etmekten başka bir şey yapmamışlardır.

Bu yanılığının tüm Avrupa'da, sonra da diğer medeniyetlerde hızla yayılması'nın en önemli nedenlerinden biri ise, masonluk örgütüdür. Pozitivizmi ve diğer her türlü materyalist felsefeyi bir din gibi benimseyen masonluk, bunları önce elitlere sonra da onlar aracılığıyla kitlelere empoze etmek için sistemli bir mücadele yürütmüştür.

Masonluğun Osmanlı ve Türkiye içindeki misyonunu da asıl olarak bu çerçevede değerlendirmek gereklidir. Örgüt, bir tür "dine karşı propaganda ve dine karşı mücadele" birliği gibi çalışmıştır. Yerli masonların tarihinden bazı önemli kesitlere baklığımızda karşımıza anlamlı bir tablo çıkmaktadır.

Jön Türkler, İttihat Terakki ve Masonlar

Tanzimat devrinden sonra I. Meşrutiyet gelir. Bu kısa dönemin hemen ardından da, 33 yıl sürecek olan Sultan Abdülhamid devri başlar. Abdülhamid meşrutiyet yönetime kaldırmış ve ülkeyi kendi yönetimi altında tutmuştur. Bazı tarihçiler bu nedenle Abdülhamid devrinin "istibdat" (baskı) dönemi olarak kabul etmeye ve kötülemeye eğilimlidirler. Oysa gerçekler farklıdır.

Sultan Abdülhamid, dağılmadan eşiğine gelmiş olan imparatorluğu, 1876'dan 1909'a dek büyük bir diplomatik denge politikası ile ayakta tutmuş ve ölümcül savaşlara girmekten korumuştur. Dahası, yönetimi boyunca Osmanlı'nın idari sisteminde, yargısında, eğitim sisteminde, askeri düzeninde ve daha pek çok alanda çok önemli reformlar gerçekleştirmiştir. Sonradan İstanbul Üniversitesi haline gelecek olan Dar-ül Fünun (Bilim Yurdu) onun zamanında açılmıştır. Ülkedeki telgraf ve demiryollarının temeli onun zamanında atılmıştır. Cumhuriyeti

Abdülhamid
döneminin bazı önemli
icraatları: Bağdat
demiryolunun açılışı,
Dar-ul Fünun'un
(bugünkü İstanbul
Üniversitesi) açılışı ve
Haydarpaşa Garı'nın
inşası.

kuran kuşak, Büyük Önder Atatürk de dahil olmak üzere, Abdülhamid'in açtığı modern okullarda eğitim görmüş ve yetişmiştir. Abdülhamid'in rejiminin "kanlı" olduğunu iddiası ise gerçek değildir. En şiddetli muhaliflerine bile idam değil, sürgün cezası öngören bir padişah için böyle bir tanım yapmak, en hafif ifadeyle haksızlıktır.

Bütün bu gerçekleri göz ardı eden "Abdülhamid düşmanlığı"nın gerçek nedeni ise, bu büyük Sultan'ın dindar bir Müslüman oluşu ve Osmanlı'yı İslam ahlakının gereğine göre yönetmiş olmasıdır.

Abdülhamid döneminde, ona muhalefet eden aydınlar ise "Jön Türkler" (Genç Türkler) olarak bilinirler. Jön Türkler ortak bir fikriyata sahip değildirler, aralarında İslami duyarlılığa sahip olanlar da vardır. Ancak çoğu, Batılı felsefe, ideoloji ve sistemleri benimsemiş ve Osmanlı'nın kurtuluşunun bunları benimsemekten geçtiğini sanan kimselerdir. Çoğu iyi niyetli olmasına, ülkeyi kurtarma hayaliyle yola çıkışına rağmen, savundukları fikirlerin önemli bir bölümü yanlıştır ve nitekim Abdülhamid'i devirdikten sonra ülkeyi sadece bir on yıl içinde yıkmayı, bunun tarihsel bir kanıtı olmuştur. Jön Türklerin bir fraksiyonu olmasına karşın, 1910'dan itibaren bu hareketin tümüne egemen olan, 1913'ten itibaren de ülkenin tek gerçek yönetici haline gelen İttihat ve Terakki Partisi, "Abdülhamid karşılığı"nın Osmanlı'yı iyiye götürmediğinin ispatıdır.

Jön Türkleri ve İttihatçıları yukarıda sözünü ettigimiz "Batılı felsefe, ideoloji ve sistemlere" yöneltlen etkenlerin başında ise, bu hareketlerin içindeki masonik etken gelmektedir.

Paris'te yayınlanan *Le Temps* gazetesinin 20 Ağustos 1908 tarihli sayısında, Selanik'teki iki önemli İttihatçı, yani Refik Bey ve Binbaşı Niyazi ile yaptığı röportajda verilen bilgiler, masonluğun bu hareket içindeki etkisini göstermektedir:

Mülakatı yapan gazeteci İttihad-ı Terakki'nin 1905 ila 1908 tarihleri arasında masonluktan ne kadar yardım gördüğüm ve etkilendığımı sordu. Verilen cevap ilginçtir ve şu şekilde özettlenebilir. Masonluk ve bilhassa İtalyan masonluğu bize manen destek oldu. Selanik'te Müteaddit localar faliyette idi. Hakikatte İtalyan locaları İttihat Terakki'ye yardımcı oldular ve bizleri korudular.

Tapınak Şövalyeleri

Paris'te düzenlenen "I. Jön Türk Kongresi"nden bir görünüm.

Çoğumuz mason olduğumuz için genelde teşkilatlanmak için localarda toplandık. Üyelerimizi de genelde localardan seçmeye çalışırdık. Localardaki faaliyetlerimizden İstanbul şüphelenmeye başladı ve birkaç hafife localara sızmayı başardı.⁶²

2. Meşrutiyet'in ilanından sonra İstanbul'a gelen Balkan Komitesi'nin kurucusu Roden Buxton ise, İttihat Terakki Cemiyeti'ne giriş töreninin, masonluğa giriş töreninin bir kopyası olduğuna dikkat çekmiştir:

Cemiyete katılmak isteyen adaya, önce büyük bir sıra açıklanacağı bildiriliyor ve güvenilirliği araştırıldıktan sonra yemin ettiriliyordu. Bundan sonra kabul safhası geliyordu. Üye adaylarının gözleri bağlanıyor, ardından adaylar bilinmeyen bir odaya götürülmüş ve gözleri açıldığında kendilerini loş bir odada, kara maskeli üç yabancının karşısında buluyorlardı. Burada her aday yemin ediyor, kılıça elini basıyordu. Bu yeminde sırları gizleyeceği ve cemiyete ihanet edenler yakınları, sevdikleri bile olsa öldürücegi gibi hususlar vardı. Haberleşme ise kuryeler arasında sağlanıyordu.⁶³

İlhami Soysal da masonluk ile İttihatçılık arasındaki ilişkiye ayrıntılarıyla degenmiştir:

Selanik'teki Makedonya Rizorta Locası ve Veritas

Locası başlangıçta içindeki Türkler azınlıkta olmasına karşılık giderek Türklerin denetimine geçmiş ve İttihat Terakki Cemiyeti'nin bir noktada kaynakları olmuşlardı. İttihat Terakki Cemiyeti'nin önderleri Talat Paşa, Mithat Şükrü Bleda, Kazım Paşa, Manyasizade Refik, Kazım Nami Duru, sonradan Muş milletvekili olan Binbaşı Naki, Drama Jandarma Komutanı Hüseyin Muhittin, Maliye müfettişi Ferit Aseo, Makedonya Rizorta locasındandırlar. Emmanuel Karasu, sonradan Bahriye nazırı olacak Cemal Paşa, Faik Süleyman Paşa, İsmail Canbolat, Gümülcine Mebusu Hoca Fehmi Efendi, Mustafa Doğan, sonradan Babıali baskınında vurulan Mustafa Necip ise Veritas locasında uyanmışlardır. Sonradan Sadrazam olacak Talat Paşa ile Binbaşı Naki Bey hem Makedonya Rizorta Locası'nda hem de bu Veritas Locası'nda çalışmaları katıldılar.⁶⁴

Selanik'te bu gelişmeler olurken, masonlardan büyük bir tehlikeden geleceğini hisseden Abdülhamid, mason localarını denetim altına almaya çalışmıştır. Localarda neler konuşulduğu ve oradaki yapılan faaliyetlerin içeriği konusunda bir haber alma sistemi kurmuştur. Üstad mason Kemalettin Apak, o dönemleri kendi bakış açısından söyle yorumlar:

Masonluk ve masonlar aleyhindeki sistemli takibat 2. Abdülhamid zamanında çok sıkılmıştır. Sultan Abdülhamid masonlardan korkmakta idi. Şunu da ilave edeyim ki Abdülhamid'in masonlardan korkması haksız çıkmadı. Filvaki fani mason olan Beşinci Sultan Murad, 28 senelik mahbes hayatından sonra 1904 yılında ebediyet maşırına intikal etti. Böylelikle Sultan Abdülhamid bu kabustan kurtulmuş oldu. Fakat birazdan arzedeceğim veçhile, üç dört sene sonra Rumelideki masonların büyük bir rol oynadıkları yeni bir hareket hürriyet ve meşrutiyet nurunu memleket ufuklarında parlattı. **1908 yılında Abdülhamid'e zorla kabul ve ilan ettirilen İkinçi Meşrutiyet'in nurlu meşalesini tutan eller ve öncüler birer masondu...** Şunu da belirtmek lazımdır ki, Abdülhamid yalnızca İstanbul'da masonları takip edip buralara serbesti vermiş değildi. Tazyikler bu bölgeye (Rumeli'ye) de şamildi. Bilhassa Selanik'te locaların kapılarında kıyafet değiştirmiş murlar bekletilir ve kimlerin girip çıktıığı kontrol edilirdi. Fakat ne de olsa sarayın İstanbul'daki nüfuzu ve ceberrutu buralarda sökmüyordu. Çünkü Selanik, Kosova ve Manastır vilayetlerinde ecnebi kontrolü mevcut idi.⁶⁵

Kısacası masonluk, Osmanlı'nın son yarım yüzüne damga vuran Abdülhamid-Jön Türk çatışmasında Jön Türklerin yanında yer aldı ve bu hareketin içinde büyük bir güçe ulaştı. Bu, masonluğun siyasi etkisi -daha doğrusu zararı idi. Örgütün daha kalıcı olan etkisi ve zararı ise, Avrupa'daki bira-derlerinden öğrendiği materyalist felsefeyi Türk toplumuna empoze etmek oldu.

Bir "örnek" üzerinde incelemede bulunmak, masonluğun söz konusu materyalist felsefesinin ne boyutlara uzandığını gösterebilir.

Osmanlı Döneminden Din Karşımı Bir Mason: Abdullah Cevdet

İttihat ve Terakki'nin kurucuları arasında yer alan Abdullah Cevdet, dine karşı yürütülen savaşın Türkiye'deki ilk öncülerinden biriydi. Toplumu dinden koparmak için kapsamlı bir "dünya görüşü" oluşturmuştu. Ona göre, modern uygarlığın temeli din dışı bir kültüre dayanmalıydı. İslam ise, sözde "ilerlemeye engel olduğu" için toplumsal yaşamın tümüyle dışına çıkarılmalıdır.

Abdullah Cevdet, adını asıl olarak İttihat Terakki Cemiyeti'nin kuruluş aşamasında duyurdu. Kendisi gibi İttihat Terakki'nin kurucularından olan mason İbrahim Temo'nun görüşlerinden etkilendi. Temo'nun kendisine vermiş olduğu Felix Isnard'in *Ruhçuluk ve Maddecilik* ve Louis Büchner'in *Madde ve Kuvvet* adlı kitaplarını okuyarak materyalizme ilk adımı attı. "Biyolojik materyalizm" konusunda yazmış olduğu yazılarından dolayı dindar kesimden kuvvetli tepkiler aldı..⁶⁶

Cevdet, Darwin'in evrim teorisinin büyüsüne de kapılmış ve o dönemlerde Avrupalı ırkçılar arasında çok popüler olan "öjeni" (bir ırkın seçmeli çiftleşme yönetimiyle genetik olarak iyileştirilmesi) kavramından etkilenmişti. *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi* Abdullah Cevdet'in görüşlerini şu şekilde özetler:

Abdullah Cevdet'in biyolojik materyalizminin diğer bir özelliği de, toplumsal elit yaratmada elverişli bir

teorik açılığa sahip oluşudur. Ernest Haeckel'in tüm canlıların evrimleşmesi sürecindeki eşitsiz gelişim ilkesi ve Darwin'in doğal eleme teorisi, Abdullah Cevdet'e bazı insanların eğitim yoluyla diğerlerinden farklılaşarak seçkinleşebileceği ve toplumsal ilerlemenin ancak bu seçkin kadronun öncülüğünde gerçekleşebileceğini inancını vermiştir.⁶⁷

Abdullah Cevdet 1903 yılında İctihat dergisini çıkarmaya başladı. Bu dergi aracılığıyla İslam'a ve Hz. Muhammed (sav)'e sürekli sözlü saldırlılar ve iftiralar içeren yazılar yayınladı. Abdullah Cevdet Şubat 1909'da masonların desteği ile "İctihat Evi" adında bir yayinevi kurdu. Bu yayinevinde çıkarmış olduğu bir dizi kitap, halk arasında büyük reaksiyonun oluşmasına neden oldu ve önce yayinevi, ardından da İctihat dergisi kapatıldı. Abdullah Cevdet'in mahkumiyeti ve derginin kapatılması dönemin bir gazetesine şu şekilde yansımışı: "Dinimize tecavüz edenlere ibret-i miessire: Abdullah Cevdet Bey, bir makalesinde Din-i Mübin-i Muhammediye'ye tecavüz ettiğinden dolayı iki sene hapse mahkum oldu."⁶⁸

Kapatılma kararının hemen ardından İstihat, İshad, Cehd dergilerini çardı. Bir süre İkdam ve Hak gazetelerinde başyazarlık yaptı. Yapmış olduğu İslam'a saldıran yayınlar yüzünden Meşrutiyet döneminde Şeyh-ül İslam'dan birkaç kez uyarı aldı.

Abdülhâmid'in tahttan indirilmesine yardımcı oldu. Fakat kendisi açısından ortamın hala güvenli olmadığını düşünerek uzun süre ülkeye geri dönmedi. Döndüğünde ise İttihatçılar tarafından Sağlık Umum Müdürlüğü'ne getirildi. Ancak bu görevinde de aykırı fikirleri ile kısa sürede göze battı. Kadınlara ilk kez genelev vesikası verilmesi uygulamasını başlatınca, halktan gelen tepki üzerine hükümet tarafından görevinden azledildi.

Abdullah Cevdet'in telif ve tercüme 70'e yakın eseri vardır. Bunların arasında din aleyhtarı propagandanın en yoğun olduğu kitabı, Fransızca'dan tercüme ettiği *Akı Selim*'dir. 19. yüzyılın tüm köhne ateist safsatalarının ısrarla işlendiği bu kitabın önsözünde Cevdet, tapındığı "ilah"ın "hürriyet", "fazilet" gibi Hümanist kavramları olduğunu şöyle anlatır:

Akı Selim, kudsi bir isyandır ve bunu gönülle gezdirmek aşkının ateşi hiçbir zaman söndürülemeyecektir.

Promethe, Kafkas dağlarında değil, gönül dağlarında ve zincirlerini kırmıştır. Mabudumuz (İlahimiz) fazilettir. Amali fazilet ise hürriyetsiz mümkün değildir. Hürriyetlerin akdem ve akdesi fikir ve vicdan hürriyetidir. Bu tercümenin mevzuu bir ubudiyet ve ibadettir; hürriyet ilahına bir ubuduyet ve ibadettir.⁶⁹

Abdullah Cevdet Fransız materyalistlerin görüşlerini incelerken Fransız yazar Gustave Le Bon'un etkisinde kaldı. Le Bon'un fikirleri doğrultusunda gelişirdiği "Türk ırkının damızlık erkek yolu ile islah edilmesi projesi" ise onu tekrar ülkeye gündemine getirdi.

Abdullah Cevdet'in inançlı bir aileden gelmesine rağmen, ömrünü dine karşı mücadele etmekle geçirmesi son derece ilginçtir. Osmanlı'nın son devrinde masonik öğretiyle zehirlenen bir neslin en radikal temsilcisi olan Abdullah Cevdet'in cenaze namazı da kıldırılmamıştır. Şu anda hayatta olmayan tarihçi İbrahim Hakkı Konyalı, Abdullah Cevdet'in cenaze törenini şu sözler ile anlatır:

Abdullah Cevdet Allah'a inanmadığını söylüyordu. İslam harflerinin şiddetle aleyhinde bulunuyordu. Dini değerlerin çöguna karşı olduğunu yazıp söylüyordu. İşte bu adam ölünce cenazesi Ayasofya Camii'ne getirildi. Öylece musalla taşında duruyordu. Hocalar da namaz kıldirmaya yanaşmuyorlardı. Bunun üzerine cenaze, belediyenin bir arabasına konularak götürüldü.⁷⁰

Halkevleri, Köy Enstitüleri ve Masonik Öğretinin Kitlelere Empoze Edilmesi

Cumhuriyet'in kurulmasının ardından masonlar CHP kadroları içinde örgütlenmeye başladılar. Atatürk 1935 yılında bu masonik örgütlenmenin farkına vararak locaları kapattı. Ancak yine de masonik felsefe yaşamaya ve dahası dönenin Halkevleri ve Köy Enstitüleri gibi kurumlarıyla kitleselleşmeye devam etti.

Halkevleri'nin kuruluşunda tüm yetki, birçok masum insanın asılmasından sorumlu olan Ankara İstiklal Mahkemesi'nin mason reisi Dr. Reşit Galip'e verilmişti. Dr.

Galip, Halkevleri'nin açılışı ile ilgili TBMM'de yapmış olduğu konuşmada İslam dininin Türkiye için yol gösterici olamayacağını iddia etmişti. *Halkevleri* dergisinin sahibi Doç Dr. Anıl Çeçen, bu fikirleri şöyle aktarıyordu:

Dr. Reşid Galip... Türk ulusunun ulusal amacının artık değiştiğini, İslamcılık ve Osmanlıcılıkın ulusal hedef olamayacağını ancak çağdaş uygarlık yolunda Türk ulusunun hakettiği yeri alabilmesinin yeni ulusal amaç olabileceğini, Orta Asya'nın kuraklık içine girmesinden sonra Türklerin dünyanın her köşesinde uygarlığı yakalamaya çalışıklarını, Türklerin tarihinin belirli dönemlerinde bilim ve uygarlık açısından en üstün devletleri kurduklarını... (açıkladı)⁷¹

Halkevleri'nin açılmasında adı geçen bir diğer tanิดik isim, mason İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'ydı. Behçet Kemal Çağlar, 1935 *Halkevleri* adlı kitabının önsözünü Kaya'ya ayirmıştı. Şükrü Kaya, Halkevleri'ni şöyle anlatıyordu bu önsözde:

Halkevleri'nin kültürel, sosyal ve ekonomik bakımlardan az zamanda yaptıkları tenvir, irşat hizmetlerini anlamak için kitaptaki yazilar ve rakamlar sağlamca şahitdir. Halkevleri vatandaşların medeni, bedii irfan ve zevk ihtiyaçlarını tatmin edecek müesseselerdir. Her yurttaş orada bildiğini öğretir, bilmediğini öğrenir. Her Türk münevveri bilgisini istidadından ziyade bu milletin onu yetiştirmek için sarf ettiği emeği borçludur. Hiçbir makam, hiçbir memuriyet, hiçbir eser bu borcu tam ödeyemez.⁷²

1934 yılına gelindiğinde Halkevleri'nin sayısı 103'e çıktı. İlk olarak 1941'de açılan ve Halkevleri'nin köy Şubesi konumundaki Halkodaları'nın toplam sayısı 4322'yi bulmuştı. Üye sayısı 55 bini bulan Halkevleri'nde 2 milyondan fazla kişi "eğitim"den geçirilmişti bu süre zarfında.

1935 yılında Atatürk mason localarını yerinde bir kararla kapattığında ise, masonlar kendilerine ilginç bir teselli buldular. Ülkedeki en yüksek dereceli masonlardan biri olan İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, mason localarının kapatılması kararını basına açıklarken **Halkevleri'nin mason localarının işlevini yerine getirdiğini ve bu yüzden mason localarının kapatılmasında bir sakınca görmediklerini** söyledi. Üstad-ı Azam Kemalettin Apak *Türkiye'de Masonluk Tarihi* adlı kitabında Kaya'nın bu yaklaşımını şöyle anlatıyor:

Bu 33 dereceli kardeşin toplantılarında Şükrü Kaya birader, masonluğun istihdadı eylediği sosyal ve kültürel faaliyetlerin bir müddetten beri Halkevleri ve Halkodaları tarafından yapılmakta bulunduğu gözönünde bulundurularak masonluğun artık faaliyetlerini tatil etmesi lazım geldiğine particle karar verilmiş olduğunu, Hükümetin de bu kararı tatbik mevkiine koymak zorunda olduğunu bildirdi.⁷³

Dönemin mason Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel, Köy Enstitüleri'ni masonik felsefeyi topluma empoze etme aracı olarak kullanmak istiyordu.

Yani Şükrü Kaya'ya göre masonluk ile Halkevleri aynı felsefenin temsilcileriydi.

Halkevleri projesi ilerleyen yıllarda gelişmiş ve "Köy Enstitüleri" adıyla daha da geniş ve kapsamlı bir program başlatıldı. Mason Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in yönetiminde kurulan Köy Enstitüleri de aynı Halkevleri gibi, masonik felsefeyi topluma aktarma amacıyla yönelikti.

Bu felsefenin içeriği kısa sürede ortaya çıktı. 1945 yılında Ankara'daki Hasanoğlu Köy Enstitüsü bünyesinde kurulan *Köy Enstitüleri Dergisi*, İslam dinine ve islam dininin kutsal saydığı tüm değerlere gizli ve açık saldırmaya başladı. Marksist eğilimleri ile tanınan İsmail Hakkı Tonguç'un, adı geçen dergide yazmış olduğu bir makalede şu satırlar dikkat çekiyor:

Ümid edelim ki, yarının dünyası imanını göklerden gelecek görünmez kuvvetlerle ve fizik ötesi fikirlerle beslenmesin. Eğer onun kuvvetli ve mesut bir temeli olsun isti-

yorsak biz insanlar yeni dünyaya şamil, ihtişassız, yalansız, insani, rasyonel ve reel taze bir din vermeliyiz. Köy Enstitüleri'nde yetiştirilen çocukların, skolastığe köle olmaktan kurtarılmasına çalışılmıştır.⁷⁴

Bu alıntıdaki "insani, rasyonel, reel ve taze din" gibi içi boş kavramlar, da masonizmin temeli olan seküler hümanizmin terimleridir.

Köy Enstitüleri'nin yayınlarında: Nazım Hikmet'in materyalist felsefeyi savunan şirleri, öğrencileri Allah'ın varlığını inkara süreklemeye yönelik misralar, dinle ve kutsal değerlerle alay eden hikayeler de yer alıyordu. Türkiye Gizli Komünist Partisi'nin ilk Merkez Komitesi Azası Ethem Nejat'in ve Mustafa Suphi'nin fikirlerine dahi başvurulmuştu.

Dönemin güçlü kalemlerinden Peyami Safa, Köy Enstitüleri'ndeki Marksist propagandayı bir makalesinde şu şekilde yorumlamaktadır:

Çocuklara Nazım Hikmet'in şirlerini ezberleten, marksizm hakkında konferanslar verdiren, dergilerinde de marksizm hakkında makaleler neşreden **Köy Enstitüleri**'nin komünist yuvaları olduğunu bilmeyen bir tek şuurlu Türk aydını yoktur... Köy Enstitüsü mezunlarından yazı hayatına girenleri Moskova Radyosu öve öve bitiremez. Daha geçen gün bir lisede Komünist propaganda yaparken yakalanıp ağır ceza mahkemesine verilen bir öğretmen de, yazıldığı gibi filoloji mezunu değil, Köy Enstitüleri yetiştirmelerindendir. Köy Enstitüleri'nin kapanması Kara Kuvvet'in zaferi ise, 30 Ağustos Zaferine benzetilen kuruluşları Kızıl Kuvvet'in zaferi midir? Kızıl olmayan mutlaka Kara midir? Hür milletler camiası, kara milletler camiası midir?... Bu ters mantık sisteme ve Moskova iddiasına göre Köy Enstitüleri'nin yerini alan öğretmen okullarımız da kara öğretim okullarıdır. Çünkü bu okullarda Marx'a kasideler okunmaz, Moskof hademesi Nazım Hikmet'in plakları çalınmaz, şirleri okutulmaz, şehirli ile aynı hak ve imkanlara sahip köylü ayrı bir sınıf sayılır maz, milli birlik parçalanmaz, sınıf kategorilere ayrılmaz.⁷⁵

Köy Enstitüleri'ndeki bu Marksist propagandanın ortaya çıkması üzerine TBMM üzerinde büyük bir kamuoyu baskısı oluştu. CHP saflarından da Köy Enstitüleri'ne karşı eleştiri okları fırlatılmaya başladı. mason Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in yerine Milli Eğitim Bakanlığı'na getirilen R. Şemsettin Sirer'in Bakanlık müfettişleri tarafından hazırlatılmış olduğu Köy Enstitüleri raporu ise ahlaki açıdan utanç vericiydi. İşte bu rapordan bazı alıntılar:

1-12 Numaralı Belge: Enstitüsü'nün kuruluşundan 1947 senesine kadar muhtelif zamanlarda kız öğrencilerin büyük bir kısmı Enstitü öğretmenleri tarafından

rahatsız edilmiştir. Küme öğretmenlerinin, disiplin kurulu üyelerinin, bakanlık müfettişi Ziya Karamuk'un imzalarını taşıyan bu belgede, kız öğrencilerin öğretmenleri tarafından bizzat öpülp sikilmak sureti ile çırキン muamelelere zorlandığı ve ahlaksızlığa zorlandığı tesbit edilmiştir. Bu ahlaksız ilişkiler sonucunda bazı öğretmenler, kız öğrenciliği ile kanun zoru ile evlenmek durumunda kalmıştır.

2-13 Numaralı Belge: Köy Enstitüsü'nde kız ve erkek öğrenciler Enstitü civarındaki Kalayıcı civarında ve Enstitü yatakhanesinde uygunsuz vaziyette yakalanmıştır.

3-14 Numaralı Belge:.... Köy Enstitüsü mezunu bir köy öğretmeni, kendi okulu öğrencilerinden bir kızı iğfal etmiştir. Ahlaki durumları arzedilen öğretmenlerin yetişirmiş olduğu öğrencilerin mezun olduktan sonra tayin edildikleri okullarda öğretmenlerinden gördükleri gibi hareket ettiklerinin delili olmak bakımından bu belge ayrıca bir önem taşımaktadır.

Köy Enstitülerile ilgili raporda anlatılanlar bu kadar değildir. Cinsel serbestliğin yanısıra öğretmen ve öğrencilerin modernlik adına sabahlara kadar süren içki alemleri raporda yeralan diğer örnekler arasındadır. Ayrıca 47 Numaralı belgede Enstitülerde gizli ve açık olarak ahlaksız yayınlar yapıldığından ve *Köy Enstitüler* dergisinde bu ahlaksız yayılara çanak tutulduğundan, aile içi (enest) ilişkilere kadar vardırılan cinsel sapkınlıklara yer verildiğinden bahsedilmektedir.

Milli Eğitim Bakanlığı Başmüfettişi Fethi İsfendiyaroğlu, Köy Enstitülerinde yapmış olduğu incelemeler sonucu elde ettiği izlenimlerini şu sözleri ile ifade ediyor:

Umumiyetle sureti mahsusada köyden, köy çocuğunun ailesi muhitinden çok uzaklarda, adeta dağ başlarında kurulup, gerek köylülerin ve gerek şehirlilerin çevresinden ayrı bulundurarak her türlü muzir telkinlere kolayca imkan ve fırsat bulacak ıssız yerlerde işler hale getirilen ve 40 binden fazla köylümüzü milli ruhtan mahrum, muzir ve solcu fikirlerin telkinine memur birtakım köy öğretmeni yetiştirmeye çalışmışlar ve bunların vatan sevgisi ile dolu olmayanlardan birtakımını maalesef tamamıyla zehirlemiştir. Bereket versin ki bir çoğu, temiz köylülerimizin tertemiz kanlı evlatları olduğundan bu

menfi ve muzir propagandalar ve yıkıcı telkinler onların asıl ruhlarında bir iz bırakmamışlardır. Hatta bir nevi reaksiyon husule getirmiştir...⁷⁶

Halkevlerinde ve Köy Enstitüleri'nde yürütülen tüm bu ateist ve materyalist propaganda ile ahlaki dejenerasyon sürecinin, masonların Türkiye için öngördükleri stratejinin bir parçası olduğuna dikkat etmek gereklidir ki, Köy Enstitüleri'nin kapanmasından yıllar sonra bile mason yazarlar ve gazeteciler Köy Enstitüleri'ni savunmuş ve hatta bunların yeniden hayatı döndürülmesi için çaba harcamışlardır. Masonların yayın organlarından *Mason Dergisi*'nde yer alan bir makalede, Köy Enstitüleri için "Türk eğitim tarihinin en görkemli projesi" ifadesinin kullanılması, yeterince açıklayıcıdır:

Orta eğitimin başlıca nitelikleri, evrensel, insançıl, laik, pozitivist bir anlayıştan kaynaklanan, ulusal bilinc veren eğitim program ve politikalıydı. Din dersleri kaldırılmıştı. Kırsal Kesimin eğitimi T.C'nin karşılaştığı en önemli sorunlarından biriydi. Köyün her açıdan kalkınmasını sağlayacak, öğretim biçiminin geliştirilmesi ve bu ereğe ulaşmaya yönelik eğitimcilerin yetiştirilmesi hızla gerçekleştirilmeliydi. Köy Enstitüleri bu amaçla kuruldu. Kanıma göre Türk eğitim tarihinin en görkemli projesidir Köy Enstitüleri.⁷⁷

Aynı makalede mason yazar, Halkevleri için de "misyoner bir anlayışın ürünü" ifadesini kullanmaktadır. Söz konusu misyonerlik, kökeni Tapınak Şövalyeleri'ne uzanan, din düşmanlığını kendisine en büyük görev kabul etmiş bulunan masonik misyonerliktir.

Marksist şair Nazım Hikmet'in materyalist felsefeyi hararetle savunan şairleri, Köy Enstitüleri'nin yayınlarında özel bir yer tutuyordu..

Masonların Dine Karşı Savaşı

Kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz gibi, masonluk, dine ve dini kurumlara karşı cephe alan bir geleneğin temsilcisidir. Tapınak Şövalyeleri, Hıristiyanlıktan çıktıktan ve sapkin bir öğretiye kapıldıktan sonra Hıristiyanlarla tarihsel bir mücadele içine girmiştir. Avrupa'da asırlar boyunca dine karşı yürütülen mücadelede, öncülüğu Tapınakçıların mirasçısı olan masonlar yapmıştır. Türkiye'de de masonluk, pozitivist ve materyalist fikirleri kitlelere empoze eden ve dindarlara karşı düşmanlık körükleyen bir örgüt olarak işlev görmüştür.

Türk masonlarının kendi metinlerine baktığımızda, dine karşı olan bu garip humsumetlerinin ve bundan kaynaklanan eylem planlarının ifadeleri ile karşılaşırız. Örneğin Mason Mahfili'nin yayınlarındaki bir ifadede, "medreseler ve minareler yıkılmıştır, yani skolastik düşünceler, dogmatik inanışlar ortadan kalkmadıkça, fikirlerdeki esaret, vicdanlardaki ızdırap kalkmayacaktır" denmektedir.⁷⁸ Dini kurumların masonları ne kadar rahatsız ettiği ise, Üstad-ı Azam Haydar Ali Kermen'in aşağıdaki ifadelerinden anlaşılacaktır:

Nasıl ki Milli Meclis'te, hiç münasebet almadığı halde caminin sıralarından yükselen ezan sesi "ben yaşıyorum, ölmədim, ölmeyeceğim" diyen onun 'essela'sından başka bir şey midir?... Memleket aydınlarının kulaklarını tırmalayan bu ses, hepimizin ikaz ve basiret görevini ihtar eden bir hatırlatmadır.⁷⁹

Göründüğü gibi ezan sesi masonların "kulaklarını tırmalamakta" ve onlarca masonik görevlerini hatırlatan bir uyarı gibi algılanmaktadır. "Ben ölmədim, ölmeyeceğim" diyen dinin susturulmasını masonlar en büyük görev olarak kabul etmişlerdir.

Masonlar din ahlakının yaşanmasını engellemek için çeşitli yöntemler kullanırlar. Halkevleri veya Köy Enstitüleri gibi kurumlar bu yöntemlerin sadece biridir. Bir başka yöntem, masonların kontrolündeki medya kuruluşları yoluyla dine ve dini değerlere karşı yürütülen aleyhte propagandadır.

Mason yazarların kitapları bir başka önemli yöntemdir. Abdullah Cevdet ile başlayan bu gelenek, Cumhuriyet döneminde Cemil Sena Ongun veya Orhan Hançerlioğlu gibi en üst derecelere ulaşmış Üstad masonlar tarafından sürdürülmüştür. Ce-

mil Sena Ongun'un *Hız. Muhammed'in Felsefesi* adlı kitabında, İslam'ın (tenzih ederiz) güya Peygamberimiz (sav)'in bir icadı olduğu iddiası üstü kapalı ama çok ısrarlı şekilde dile getirilir. Büyük Üstad Orhan Hançerlioğlu ise, *Toplum-Bilim Sözlüğü, İslam İnançları Sözlüğü* gibi, pek çok üniversitede kaynak olarak okutulan kitaplarında yine ateist ve din-dışı bir propaganda yürütmiş, dindarlara karşı asılısız suçlama ve iftiralar dile getirmiştir. Bu gibi mason teorisyenler, ateizmi ve materyalist felsefeyi "bilimsellik" zanneden, din-dışı bir dünya görüşüne sahip olarak "ilerici" olduklarını sanan, Darwin'in evrim teorisine adeta bir din gibi inanan ve tüm bu cehaletlerin içinde yaşarken de kendisini çok akıllı ve kültürlü sanan bireyler yetiştirmiştir.

Masonluk Türk milletini bu şekilde inançlarından koparmaya çalışırken, dindarlara karşı da yoğun bir baskı politikası organize etmiştir. Bir loca kitapçığında yer alan aşağıdaki ifade, bu konuda oldukça açıklayıcıdır:

Toplumumuzda İslam medeniyetinden kalma ve onu medeniyete bağlamaya çalışan gizli kuvvetler vardır. Bunun varlığını kabul etmekten kaçınmak lazımdır. Ama onu ezecek tedbirleri düşünmek ve uygulamak şarttır.⁸⁰

Dindarları ezmeye yönelik bu "masonik tedbirler"; geçmiş yüzyıl içinde Şehbenderzade Filibeli Ahmet Hamdi, İskilipli Atif Hoca, Bediüzzaman Said Nursi, Süleyman Hilmi Tunahan gibi büyük İslam alimlerine yapılan baskıların da perde arkasını oluşturmaktadır. Bediüzzaman Said Nursi'nin eserlerinde bu gerçeğe atıfta bulunan bazı kısımlar da vardır. Bediüzzaman, Nur Risaleleri'nin değişik yerlerinde, masonluğun dine karşı olan düşmanlıklarını şöyle vurgular:

Şimdi anlaşıldı ki, millet, vatan ve İslamiyete en dehşetli zarar veren komünistlik, masonluk ve dinsizliktir.⁸¹

Çünkü masonluk, komünistlik, dinsizlik doğrudan doğruya anarsistliği doğurur. Ve bu dehşetli duruma karşı ancak ve ancak Hakikat-i Kuraniye etrafında İttihad-ı İslam dayanabilir.⁸²

Bir başka yerde Bediüzzaman, masonların din düşmanlığını şu şekilde ifade eder:

Bin yıllık Müslüman Türk'ün manevi bağlarını kopardıp onu başka bir yola sürüklemek isteyen bir

güruh şöyle diyor: "Biz artık Allah'ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık; o geye Allah değil beşeriyyettir."⁸³

Mason ritüellerini incelediğimizde Bediüzzaman'ın dikkat çektiği "biz artık Allah'ı hayat gayesi olarak tanımayacağız. Biz bir gaye yarattık; O gaye Allah değil beşeriyyettir" ifadesinin, 1923 yılında yayınlanan *Meşrik-i Azam İctimai Zabitleri* adlı masonik dergide yayınlandığı görüür. Yani, Bediüzzaman'ın "Türk'ün manevi bağlarını koparıp onu başka bir yola sürüklemek isteyen güruh" derken kasdettiği kişiler, "seküler hümanizm" dinine inanın masonlardır.

Büyük İslam alimi Bediüzzaman
Said Nursi, masonluğun
Türkiye'de hedef aldığı
dindarların başında geliyor.

Bediüzzaman, Risale-i Nur'da masonların kendisine olan özel düşmanlıklarını da ifade etmiştir. Bu büyük ali me yapılan haksız baskı ve zulümlerde masonların büyük rolü vardır:

Burada bir günde çektiğim sıkıntı ve azabı, Eskişehir'de bir ayda çekmezdim. Dehşetli masonlar, insafsız bir masonu bana musallat etmişler, ta ki hiddetimden ve işkencelerine karşı "artık yeter" demeden bir bahane bulup, zalimane tecavüzlerine bir sebep göstererek yalanlarını gizlesinler.⁸⁴

Bediüzzaman'ın hayatını anlatan *Son Şahitler* adlı kitapta, bu büyük İslam alime karşı masonların çekirdiği sıkıntı ve eziyetler anlatılmaktadır. Bediüzzaman'ın kendi ağzından masonların suçsuz yere kendisini hapse attıldığı bildirilmektedir.

Bediüzzaman kendisine ait suçlamaları cevaplandırdığı *Ondördüncü Şua*'da da masonların düşmanlığını bir kez daha ortaya koyar. Mahkemenin Bediüzzaman'ın gizli düşmanları olduğunu reddetmesine karşılık, Bediüzzaman bu iddianın yanlış olduğunu, komünistlerin ve masonların kendisine büyük düşmanlık beslediklerini ifade eder. Bununla birlikte, Bediüzzaman, Nur Risaleleri'nde kendi görevinin yalnızca Allah'ın varlığını anlatmak ve dinsizlik akımına karşı imanı korumak olduğunu bildirmiştir. Bir

mektubunda bu durumu açık şekilde anlatmaktadır.

Olaylar detaylı bir şekilde incelendiğinde, kendisine eziyet eden ve geniş ölçüde hakim olan gücün masonluk ve komünist ideoloji olduğunu şu sözleriyle ortaya koyar:

Ben de beş on gün içinde üç defa siyaset dünyasına baktım. Müdafatımda dediğim gibi masonlar ve komünistler hesabına çalışan iki yüzlü cereyan, baskı ve rüşvet kullanarak bizi böyle işkencelerle ezmeye çalışmış. Şimdi o kuvveti kıracak başka bir cereyanın bu vatanda tezahüre başladığını gördüm. Fazla bakmak mesleğimce iznim olmadığından daha bakamadım.⁸⁵

Kendi görevinin, dinsizliğe karşı yerine getirilmesi gereken üç büyük vazifeden birisi olan iman-ı tahkiki kurtarmak olduğunu ve dinsizlikle, masonlukla yapılan mücadelenin daha sonra tam olarak hedefine ulaşacağını anlatan Bediuzzaman, talebelerine şu ünlü sözünü söylemiştir: "Ümitvar olunuz, şu istikbal inkılابatı içerisinde en yüksek ve gür seda İslam'ın sedası olacaktır."⁸⁶

İslam'in "en yüksek ve gür seda" olmasından endişe eden masonlar ise, Bediuzzaman devrinden bu yana din aleyhtarı propagandayı ve dindarlara karşı baskı politikasını sürdürmektedirler. Örgüt, 14. yüzyıl Avrupası'nda Tapınak Şövalyeleri tarafından başlatılmış olan "dine karşı savaş"ı tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yürütmemektedir.

Tapınakçı-mason örgütlenmesinin bir diğer önemli yönü ise, daha önceki bölgülerde incelediğimiz gibi, siyasi ve ekonomik menfaatlere yönelik illegal faaliyetlerdir. Türkiye'deki masonluk, bu konuda da yabancı biraderleriyle uyum içindedir.

Türkiye'deki P2'ler: Gizli Localar

Masonluğun en temel prensibi kendini gizlemek, gerçek faaliyetlerini gizli tutmaktır. Bu, Tapınak Şövalyeleri'nden bu yana değişmeyen bir yöntemdir. Tapınakçular; Hıristiyanlıktan çok sapık bir inanca kapıldıklarını, Bafomet adlı bir puta taptıklarını, Hz. İsa'ya düşman olduklarını veya sapık cinsel ilişkiler kurduklarını gizlemışler ve kendilerini son derece masum bir keşş tarikatı

gibi göstermişlerdi. Masonluk ise bu gizlilik geleneğini devralmış, kendisini hiçbir siyasi amacı olmayan bir ahlak okulu ve hayır kurumu gibi göstermiştir. Oysa sahip oldukları gizlilik prensibi, bunun inandırıcı bir tablo olmadığını göstermek için tek başına yeterlidir: Masum bir "ahlak okulu", neden dünyanın en gizli örgütlenmesi için çalışmaya ihtiyaç duysun?

Türk masonlarının yayın organlarından birinde yer alan aşağıdaki ifade, "hayır kurumu" imajının bir kamuflaj olduğunu göstermektedir. *Mimar Sinan* dergisinde, mason Üner Birkan tarafından kaleme alınan bir makaledeki ifade şöyledir:

"Masonluk da, toplum hizmetlerine el atarak, kendini topluma hayırlı bir kuruluş olarak tanıtabilir."⁸⁷

Masonların bu kamuflajı kullanırken gerçek amaç ve faaliyetlerini gizlemek için başvuracakları ketumiyet ve gizlilik yöntemleri ise yine masonik yaynlarda açıklanmaktadır. Örneğin masonların bir nevi "anayasası" olan Anderson Yasası, Davranış Maddesi, dördüncü fikrasi şöyledir:

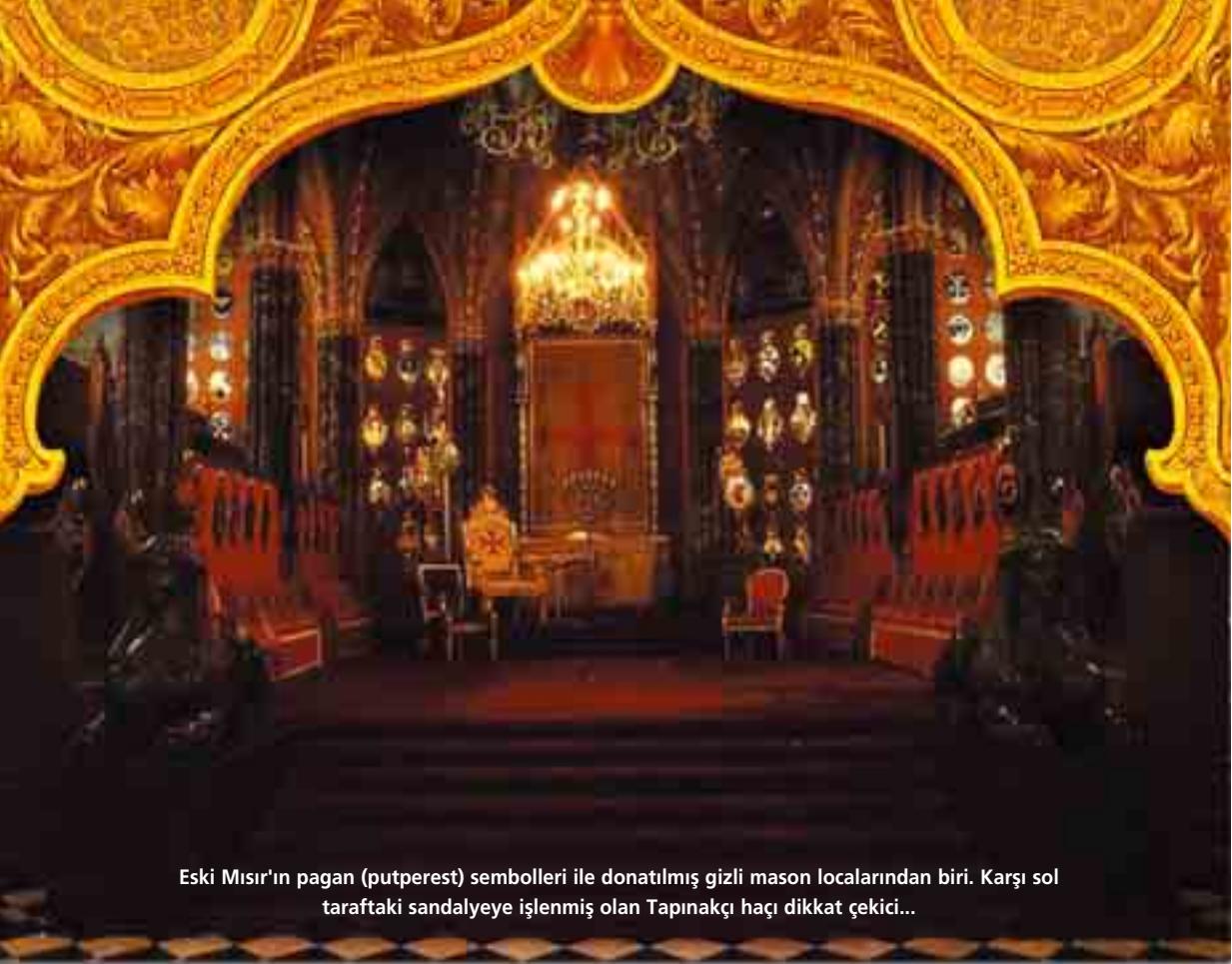
Mason olmayan yabancılar bulunduğuanda, sözleriniz ve tutumunuzla öyle ketum ve ihtiyatlı olunuz ki, en ince zekâlı yabancı bile duyulması uygun olmayan şeylerin farkına varmasın.⁸⁸

Şakiil Gibi adlı mason dergisi de örgütün bu gizlilik emrini "biraderlerine" şöyle aktarmaktadır:

Arılar karanlık olmazsa çalışmazlar... **Sol elinizin yaptığını sağ eliniz bilmesin.** Gizliliğin sayılmayacak çok etkileriyle ilgili olarak ve daha büyük şeylerle alakalı olarak sembollerin gizemli işlevleri vardır.⁸⁹

Mason Dergisi'nin 1993 yılının Mart ayında yayınlanan sayısında "**mabette yapıilan Ritüel çalışmalarının dışında konuşulmasının yasak olduğu**" açıkça söylmektedir. Yine masonların yayın organı olan *Büyük Şark Dergisi*'nin 11. sayısında "**sembollerini ve localarda geçen olayları, tartışmaları açıklamak ahlak dışı bir harekettir; davaya ve yemine ihanettir**" denmektedir.

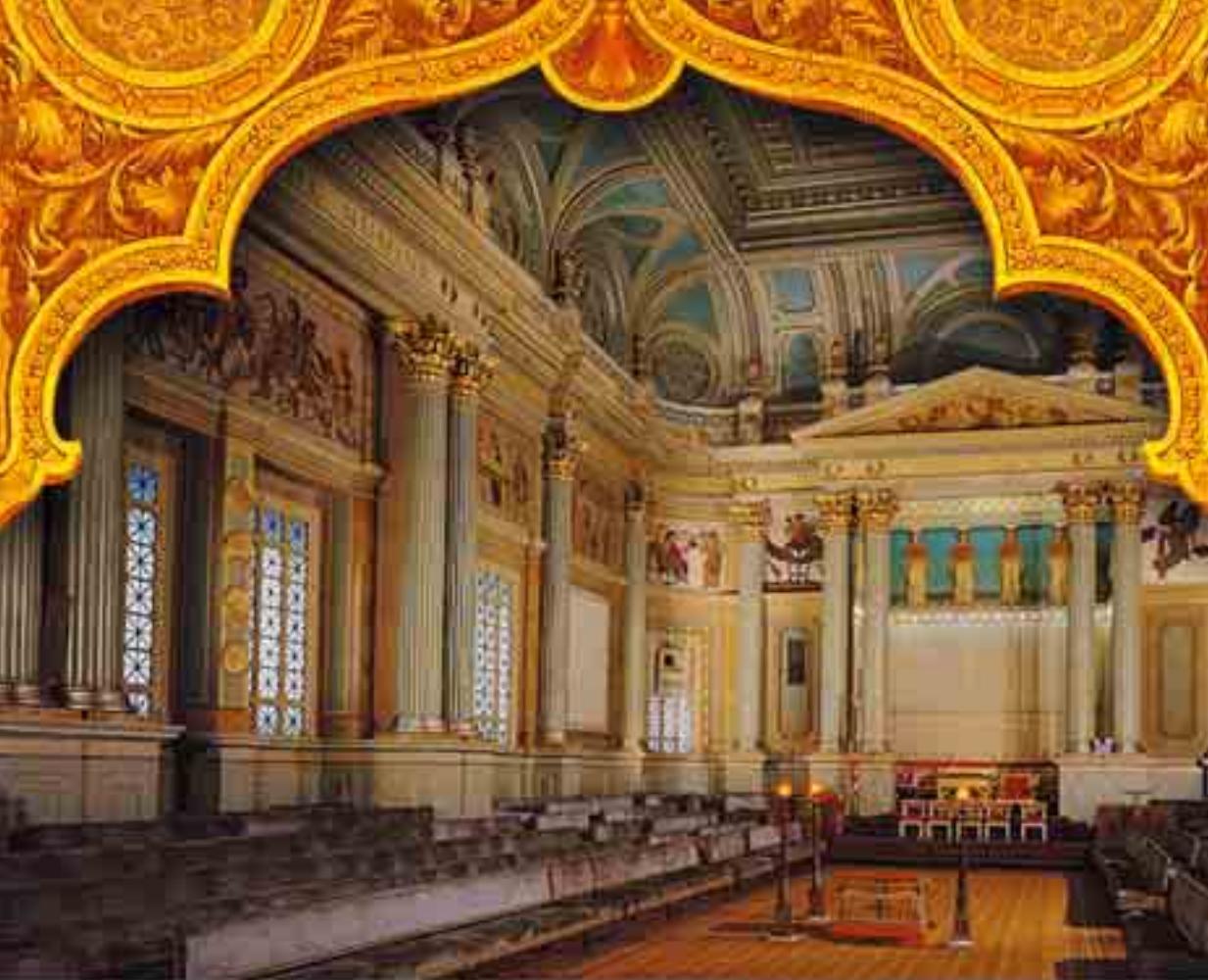
Mason örgütünün kendi üyelerine yaptırdığı "Ketumiyet Yemi" ise gizliliğin örgüt içerisinde ne denli önemli olduğunu açıkça ispatlamaktadır. "2. Derece Çırak Ritüeli"ndeki bu yemin şöyledir:

Eski Mısır'ın pagan (putperest) sembollerî ile donatılmış gizli mason localarından biri. Karşı sol taraftaki sandalyeye işlenmiş olan Tapınakçı haçı dikkat çekici...

Şimdi veya daha sonra öğretilecek Kadim Masonluk Misterleri ile bunlara ait gizli sanatları, yönleri ve noktaları, bu dereceye usulüne göre kabul edilmiş olanların dişında hiç kimseye, kim olursa olsun hiçbir surette açıklamayacağım, veya yalnız tam, kusursuz, muntazam bir locada iken ve onların da kendim gibi düzenli olduklarına tam bir kanaat getirdikten sonra usulüne göre açıklayacağım.

Yine söz veririm ve şerefim üzerine yemin ederim ki, bu sırları, hareketli veya hareketsiz hiçbir şeyin üzerine yazmayacak, basmayacak, kazımayacak, işaretlemeyecék, resmetmeyecek, kesmeyecek veya elimden gelip gücümün yettiğince de başkalarına yaptırmayacak, yapmalarına engel olacak, yapmalarına göz yummayacağım ki, bu hareketli ve hareketsiz şeyler üzerinde herhangi bir kelime, hece, harf, işaret veya şekil, yahut bunların en küçük izi biele, benim ihmal veya liyakatsızlığımından dolayı sırlarımız ile misterlerimizin usulsüz olarak başkasının okuyup anlamasına, öğrenmesine, ortaya çıkmasına sebep olmasın.⁹⁰

Eski Yunan ve Roma'nın pagan (putperest) sembollerleri ile bezenmiş bir diğer mason locası

Peki nedir masonların gizlemekte bu kadar hassas oldukları sırlar? İtalya'daki P2 locası bu sorunun cevabını ortaya çıkarmıştır: Topluma bir hayır kurumu ve ahlak okulu gibi gözüken mason localarında, gerçekte siyasi ve ekonomik menfaatlere yönelik pek çok illegal faaliyet yürütülmektedir.

Ancak bu faaliyetlerin yürütüldüğü localar göz önünde değildir. Yani masonluğun geleneksel gizliliğine ilave olarak, bir de "bilinen localar" ve "gizli localar" şeklinde ikinci bir gizlilik prensibi vardır. P2, söz konusu gizli localardan biridir. Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, bu loca diğer mason locaları gibi yeri ve adresi belli bir binada değil, Licio Gelli'nin gözlerden uzak villasının gizli bir bölümünde yer almıştır. İtalya'nın pek çok ünlü siyasetçi, bürokrat, iş adamı veya medya patronunun P2 toplantılarına katılması, bu gizlilik

sayesinde mümkün olmuştur. Aksi takdirde P2 locası faaliyetlerini yürütemez, kısa sürede deşifre olurdu.

İşte Türkiye'deki P2'lerin sırrı da burada gizlidir:

Türkiye'deki masonların faaliyetlerinin sadece çok küçük bir kısmı resmi makamların ve kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Masonlar resmi olarak bilinen bir kaç ünlü loca merkezine sahiptirler. (İstanbul Nuru Ziya Sokak ve Tepebaşı'ndaki localar.) Oysaki **Türkiye'deki masonik yapılanmanın beyni, gizli localardadır.**

Bunlar, mason locası olduğu hiçbir şekilde bilinmeyen ve anlaşılamayan adreslerde yer alan özel ve gizli mabedlerdir. Bu gizli localar, ya Büyük Mason Üstadlarının müstakil evlerinin yer seviyesinin altında kalan gizli mahzenlerinde veya fabrikalarının ve holding binalarının yine gizli olan bodrum katlarında yer almaktadır. Bu gizli salonların bazıları, ayna görüntülü duvarların veya gardrop kapağı gibi gözüken kapıların arasında gizlenmiştir. Son derece lüks ve ihtişamlı bir şekilde döşenen bu localara giden masonlar, sanki sıradan bir iş toplantısına veya dost meclisine gider gibi hareket etmekte ve böylece şüphe çekmemektedirler. Toplantılara katılanlar arasında, Türkiye'nin en üst düzey masonları olduğu gibi, Tel-Aviv, Chicago veya Paris locası gibi yabancı merkezlerden gelen ve hem uluslararası masonik kararları yerli "biraderlerine" aktaran hem de onlarla görüş alış-verişinde bulunan bazı yabancı masonlar da yer almaktadır. Eğer bu mekanlarda detaylı bir araştırma yapılrsa, örgütün illegal faaliyetlerine, yurtdışı bağlantılarına dair pek çok belge ortaya çıkacaktır.

Söz konusu gizli locaların sis perdesini biraz olsun aralayan önemli bir gelişme ise, bu localarda yapılan bazı garip ayinlerin medyaya yansması olmuştur.

Bu ayinler, bundan 6 yüzyıl önce Kilise tarafından yasaklanan "Tapanak Şövalyeleri" tarikatının, günümüz Türkiyesi'nde halen yaşadığı ve 6 yüzyıl önceki sapıkın ritüelleri hala uyguladıklarını göstermektedir.

Oryantasyonel motiflerin ağır bastığı ABD'deki bir mason locası.

Tapınakçıların Gizli Ayinleri Ekranda: Mason Locası Çekimleri

1997 yılı masonlar açısından zor bir dönemdi. İlk defa mason mabetlerinde gizli çekimler gerçekleştirildi ve bu görüntüler Kanal 7 Televizyonu'nda günlerce yayıldı. İki ayrı locada çekilmiş olan gizli kamera görüntüleri hem Türk halkını, hem de yüksek derecelere ulaşmamış masonları şok etti. Bu gizli kamera görüntülerinin birisinde, yalnızca 33. dereceden masonların katılabildiği "şeytana tapma ayını" icra edilmekteydi. Ayini yöneten Büyük Üstad, locanın ortasında kesilen bir keçinin kanını içiyor ve İbranice bazı dualar okuyarak şeytana tapma ayinini sonuçlandırıyordu. Diğer görüntülerde ise masonluğu kabul edilen iki yeni kişinin göğsüne, masonik rituellere göre kılıçlar dayanıyor, bunlar açıkça ölümle tehdit ediliyordu. Aynı locada kaydedilmiş diğer bir görüntüde ise ma-

sonlar tarafından sürekli olarak inkar edilen masonik nikah töreni vardı.

Masonlarla ilgili gizli kamera görüntülerinin yayılması ile birlikte masonluk, gündemin en üst sıralarına yükseldi. Konunun üzerine giden diğer bazı gazete ve dergiler önemli yorumlarda bulundular. Aşağıda bu yorumların bazlarını aktarıyoruz:

7 Ocak 1997 Pazartesi... Kanal 7 Haber Satırı'ne bakıyoruz. Günün önemli olayları sıralanıyor ve günün bombası patlıyor: 'Türkiye'deki 33. dereceden masonların ayin törenlerinden ilginç görüntüler.' ...Masonların ne oldukları, kime hizmet ettilerini, ne tür faaliyet gösterdikleri biliniyor. Fakat çok gizli çalışma metodu uyguladıkları için teşhir edilemiyorlardı. ... Masonlar gün ışığına çıktı. Üst düzey bürokratlar ve seçkinlerin girebildiği mason localarının ayinlerini izlerken dehşete düştük. Şeytana tapanların dinlediği müzik, baştan aşağı beyaz giysiler, kılıçlar, altı köşeli yıldız ve kesilen keçi. Kesilen keçinin kanının bir tasa doldurulması, kafasının bir çubuğa geçirilerek yakılması ve baş masonun İbranice duaları. Bütün bu garip sahneler Türkiye'nin göbeğinde ve İstanbul'da yaşandı. Törene katılanlara ettirilen yeminer ve kullanılan kelimeler içinden çıkış mayacak cinsten... 'Yüce Kadoş Şöval-

yeleri, verdiğin sözü yerine getirmessen, kalbin, vücudun vahşi atlar tarafından parçalansın. Bedenin kül haline gelsin. Bu küller dört taraftan esen rüzgarlarla dağılsın..."

Ellerine geçen, rahatlıkla "Dünyada ilk defa gerçeklesen bir gazetecilik olayı" diyebilecekleri gizli

Tapınakçıların sapık öğretisi, masonluk tarafından korunmaktadır. Tapınak Şövalyeleri'nin tapındığı Bafomet isimli put, üstte masonik sembollerle bezenmiş olarak tasvir edilmiştir.

ABD'deki merkezi mason localarından birinin giriş kapısı.

kamerayla çekilmiş bir filmi, cuma gününden bu yana ekranlara taşıyan Kanal 7 yönetimi başlarına geleni anlamakta zorlanıyor. Nasıl zorlanması; bir mason locasında gizlice çekilmiş, üç adayın örgüte girişisiyle ilgili tören ve bir başka mason nikah töreni, medyada hiç ilgi görmedi. **Ne bir başka kanal çekimden görüntüler yayınladı, ne de bir gazete ve dergi, konuyu sütunlarına taşıdı.** Tam bir sessizlik. Halbuki dini nikahın tartışılılığı bir ortamda mason nikahı ilgi çekmeliydi. Aslında sessizliğin sebebi Kanal 7'nin gizli çekimlerinde de anlaşılıyor. Mason örgütüne girerken adeta dini bir ritüel yaşıyorlar. Gizli kameranın giremediği bir düşünce odasında bir süre tutuluyor, sonra eğilmeye zorlanarak bir çantanın altından geçiyorlar. İçeride gözleri bağlıken, elle-riyle yoklamaları istenen bir kılıç göğsüne dayanyor. "Burada öğrendiklerini dışarıda açıklarsan sonucuna katlanırsın" mesajı bir kez daha sözlü olarak aktarılıyor. Gözlerini açar açmaz gördükleri 'biraderler' her hareket ve konuşmalarından önce elli-ni boğazlarına götürerek kesme işaretü yapan insanlar.⁹¹

Kanal 7 kaç gündür masonluk ile ilgili görüntüler yayınıyor. Dünya tarihinde ilk defa gerçekleşen bir gazetecilik başarısı bu. Bir masonun locaya kabulü gizli kamera ile elde edilmiş görüntüler aracılığıyla kamuoyuna aktarılıyor... **Medyamızda, ya da alanen çağrı yapılmasına rağmen masonlarda en ufak bir kırırdama yok...** Yeryüzünün bilinen en eski ve en sürekli tarikatı ile ilgili görüntüler Kanal 7 ekranlarında yer almasına rağmen, henüz bir televizyon kanalı, bu görüntülere... ilgi göstermedi... Kanal 7'nin günlerdir açıklama beklemesine, masonluk ayininden inanılmaz görüntüleri ekrana getirmesine rağmen hiç ses çıkmamasında, tepki verilmemesinde, hele medyanın olayı tamamen görmezden gelmesinde, bu dünyadan içinde var olan etkili isimlerin, localarına karşı ettikleri sadakat yemininin payı var mı dersiniz?⁹²

Bu görüntülerin televizyonlarda gösterilmesinin ardından masonluktan daha önceki yıllarda ayrılan, ancak kendilerine ayrıldıklarına dair hiçbir belge verilmeyen Mümin Kılıç ve Önder Aktaş, kameraların karşısına geçerek mason localarındaki kirli işler hakkında önemli açıklamalarda bulundular.

Konu TBMM çatısı altında da gündeme geldi. Tokat Milletvekili Ahmet Fevzi İnceöz, mason locaları konusunda İçişleri Bakanlığının soru önergesi verdi. Önergede, televizyonlara yansiyen görüntülere dayanılarak şu yorum yapıyordu:

Göründüğü gibi, Büyük Mason Mahfili Derneği adı altında faaliyet gösteren mason Derneği, devletimizin güvenliğini ve milli menfaatlerimizi tehdit eden, insanların açıkça tehdit edildiği, emniyet birimlerinin kontrol ve denetiminden kaçan, içinde yasadışı nikahların kıydıları, usulsüz paraların toplanıp harcandığı, izinsiz silahların bulunduğu bir merkez durumundadır. Gerçek yönetim merkezi yurtdışında olan, uluslararası yapısı olan, milli çıkarlarımız ve devlet güvenliğimiz açısından çok tehlikeli olan bu teşekkülün faaliyetlerinin durdurulması gerekmektedir.

Ancak başta belirttiğimiz gibi tüm bu çağrılar yanıtız kıldı. Masonlar konu hakkında hiçbir açıklama yapmayarak ve kontrolleri altındaki medyayı konudan uzak tutarak gündemin değişmesini sağladılar. Birbirlerine "Kadoş Şövalyesi" (İntikam Şövalyesi) olarak hitap eden bu günümüz Tapınakçıları, asırlardır yaptıkları gibi yine yeraltında kalmaya başladılar.

Mafya ve Tapınak Şövalyeleri

Bir ülkedeki masonik faaliyetleri anlamak için kullanılabilecek araştırma yöntemlerinden biri, diğer ülkelerde ortaya çıkan masonik faaliyetlerle kıyas yapmaktadır. Masonluk uluslararası bir örgüt olduğu ve her ülkede aynı sisteme sahip olduğu için, bir ülkede ortaya çıkan bir "masonik skandal" diğerleri için de aydınlatıcı olabilir.

İtalyan masonlarının mafya ile olan yakın ilişkileri, söz konusu "aydınlatıcı" gerçeklerden biridir. P2 mason locası skandalı ve ardından yapılan diğer bazı adli soruşturmalar, ülkedeki mason locaları ile mafyanın pek çok yönden içiçe olduğunu göstermiştir. İtalya'da 1990'lı yıllara damgasını vuran ve mafya örgütlenmesinin büyük ölçüde temizlenmesiyle sonuçlanan ünlü "Temiz Eller Operasyonu" çerçevesinde, masonluk ile mafya arasındaki önemli bağlantılar bir kez daha kanıtlanmıştır. İtalya'daki mafya örgütlenmesi hakkında soruşturma yürütüren İtalyan Parlamentosu'nun ilgili komisyonu (Commissione Parlamentare Antimafia) **masonluk ile mafya arasındaki ilişkisi** 1993 tarihli bir raporda şöyle açıklamıştır:

Türkiye'de masonlar, Tel-Aviv, Chicago veya Paris locası gibi yabancı merkezlerle bağlantı içindedir ve bu merkezlerden gelen talimatları masonların "obediyans" zinciri içinde uygulamaktadır.

Cosa Nostra (Mafya) ile bazı resmi görevliler ve özel sektördeki profesyoneller arasındaki ilişkilerin kurulduğu ve yürütüldüğü en temel kanal masonluktur. Masonluk bağı, (mafya ile resmi görevliler arasındaki ilişkinin daimi ve organik şekilde yürütülmesini sağlamaktadır. Masonların mafya mensuplarını kendi aralarına, hem de en üst derecelere kadar kabul etmeleri, tesadüfi veya istisnai bir durum değil, stratejik bir tercihtir... Masonluk örgütleri, mafyaya kendi güçlerini yaymak için çok önemli bir araç oluşturmaktı ve her alanda avantajlar ve imtiyazlar elde etmelerini sağlamaktadır.⁹³

Peki İtalya ile kültürel, tarihsel ve sosyolojik benzerlikler taşıyan Türkiye'de aoba durum nedir? Masonluk ile mafya arasındaki ilişki, Türkiye için de geçerli midir?

Bu soruya yanıt veren bazı açıklamalar son yıllarda resmi ağızlar tarafından dile getirilmiştir. Örneğin **TBMM Susurluk Komisyonu** üyelerinden milletvekili Hayrettin Dilekcan yaptıkları araştırmalar sonucunda elde ettikleri bilgiler ışığında şu açıklamayı yapmıştır:

"...İtalya'da P2 locası vardı. Türkiye'de İtalya'daki P2 locası gibi bir olayın olduğunu artık rahatlıkla söyleyebiliriz... Mevcut durumu mafya olarak tabir etmek olayı küfürsemek olur. P2 locasını basit bir mafya olarak değerlendiremezsiniz. Türkiye'de loca hakimiyeti söz konusu. Türkiye'de birileri bir yere gelmek istiyorsa bu localarda karar veriliyor. Bu locaları Türkiye aşamadığı müddetçe çözmemiz uzun zaman alacak demektir... P2 locasına baktığımız zaman Başbakanı ve başkanları belirleyen bir konuma ulaşmış... Türkiye'de parti genel başkanlarının belirlenmesi konusunda dahi etkili olmuşlar, artık gerisini siz tahmin edin."⁹⁴

Aynı şekilde, Susurluk Komisyonu'nun sözcüsü olan milletvekili Bedri İncetahacı da, yaptığı bir açıklamada "mafya" olarak tanımlanan örgütlenmenin masonlukla olan ilişkisine dikkat çekmiştir:

YAN SAYFA:

Masonik hiyerarşinin en tepesini oluşturan 30. derece ve üstündeki Üstad masonlar, "Tapınak Şövalyesi" ünvanını kazanırlar. Bu derecelerin ayrıca kendi içinde başka dalları da vardır. Bunlardan biri, İbranicede "İntikam Şövalyesi" anlamına gelen "Kadoş Şövalyesi" ünvanıdır. Bu intikam düşüncesi, Tapınak Şövalyeleri'nin ve genel olarak masonluğun, kendilerine düşman olarak gördükleri ya da kendilerini desifre eden kimselere karşı her türlü yöntemi kullanmalarını meşru görür.

Geçen sene "Gladyo" adıyla İtalya'da ortaya çıkan "Derin Devlet" adını verdiği organizasyon ile -ki arkasından mason locaları çıkmıştır, İtalya'daki Türkiye'deki şu anda adını tam olarak koyamadığımız, ama sadece yaptıklarından anladığımız ve varlığından haberدار olduğumuz organizasyon arasında çok büyük benzerlik olduğunu biliyoruz...⁹⁵

Kısacası, Türkiye'deki yolsuzluk olaylarının üzerine giden milletvekileri, bu karmaşık olayların ardından mason localarının bulunduğu dair güçlü kanıtlar elde etmiş ve bunu ifade etmiş durumdadırlar.

Gerçekten de Türkiye'deki yolsuzlukların, haksızlıkların, masum insanlara karşı yapılan baskıların yanında çağdaş Tapınak Şövalyelerinin, yani masonların büyük bir rolü vardır. Bunlar, ülkemizi kendi siyasi ve ekonomik menfaatlerine göre yönlendirmeye çalışmakta, bunun için her türlü kirli ve karanlık yöntemi kullanmaktadır. Dindarlara, özellikle de masonik felsefeye karşı çıkarak dini savunanlara karşı her türlü baskı, iftira, karalama yöntemini kullanmaktadır.

Bu nedenle Türkiye'yi seven, Türk Milleti'nin milli ve manevi değerlerine inanen, inanç sahibi her insanın "Tapınak Şövalyeleri"nin etkisine karşı tavır alması gerekmektedir. Bu din alehytarı menfaat odağına karşı hem felsefi hem de adli bir mücadele yürütülmeli, bu odağın kıskırtmalarına karşı da çok uyanık olunmalıdır.

İnanıyoruz ki bu fikri mücadele başarıya ulaşacak ve Türkiye, milli ve manevi değerlerine bağlı, çağdaş ve güçlü bir devlet olarak önumüzdeki 21. yüzyıla damgasını vuracaktır.

ΤΑΡΙΠΑΚÇILARIΝ ΤΑΡİHİNDEN...

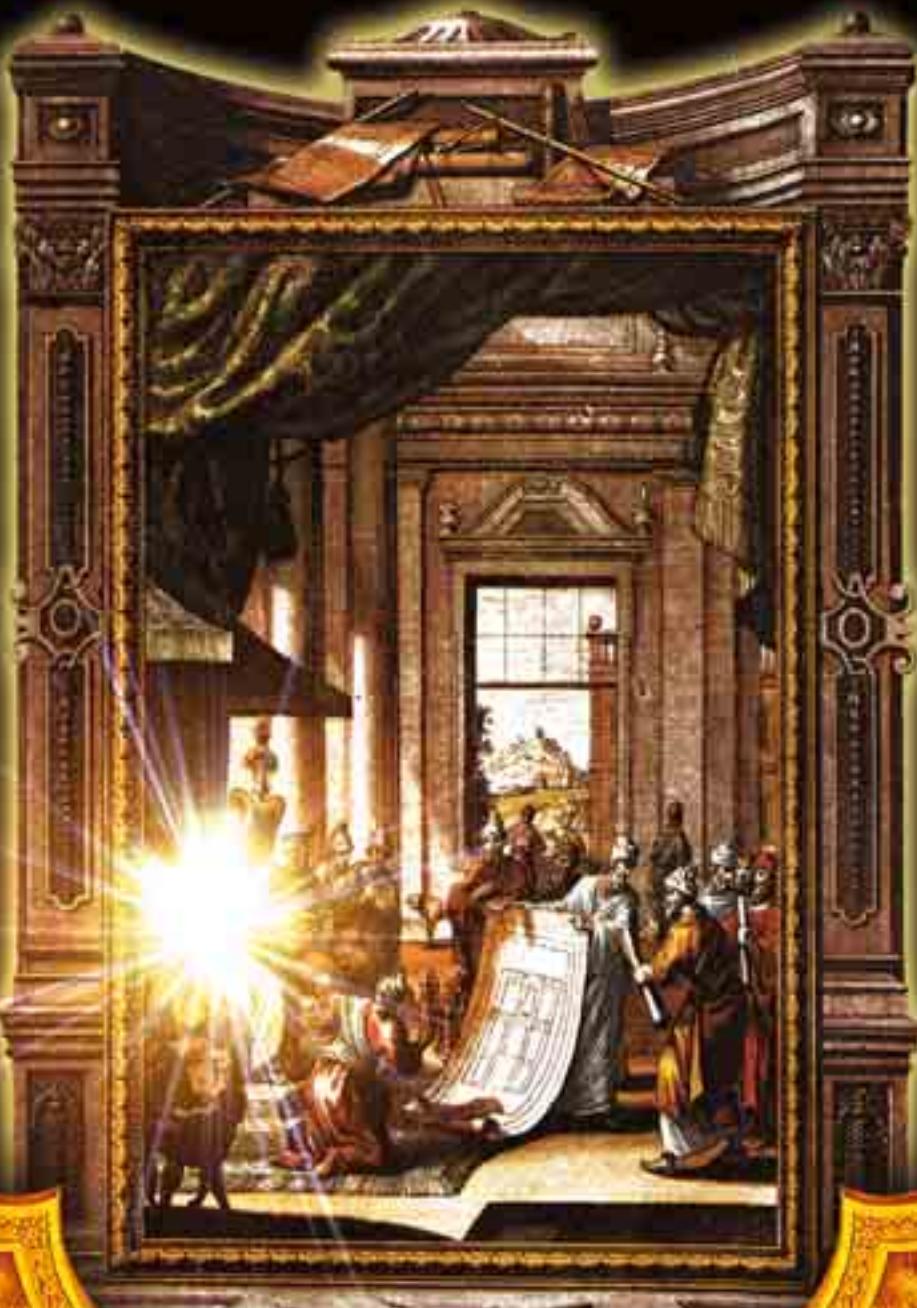
Tapınak Şövalyeleri Kudüs'te (yan sayfa).
Hz. Süleyman'ın Sarayı'nın ilk inşa edildiği dönemlerdeki Kudüs
şehrini gösteren bir maket (altta).

Hz. Süleyman'ın Sarayının inşasını resmeden bir gravür (yan sayfa).

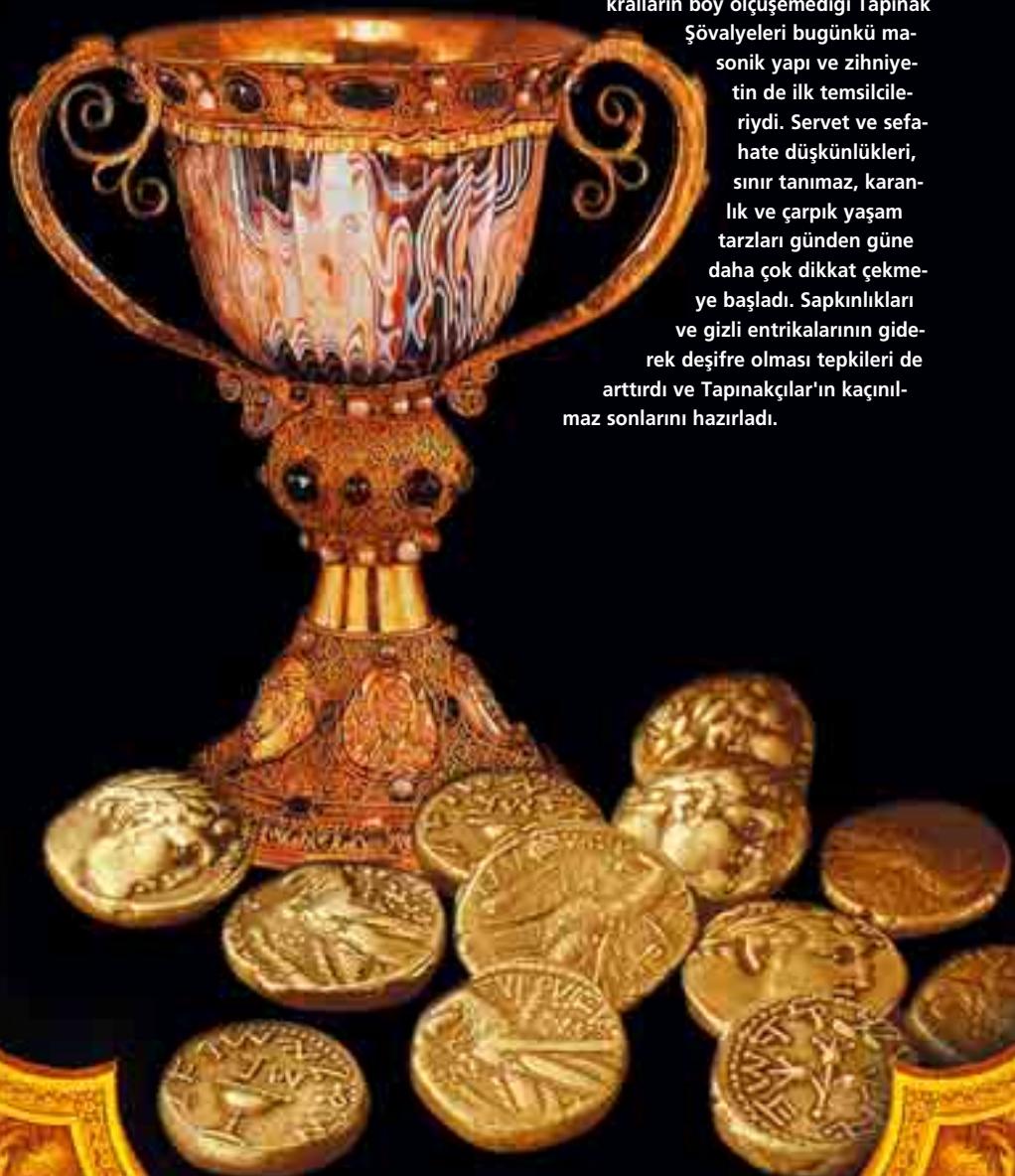
Tapınak Şövalyeleri yüzyıllar sonra bu sarayın kalıntıları üzerine yerleştiler. Altta, inşaat ustaları ve mimarlar Hz. Süleyman'a sarayın planlarını sunarken tasvir ediliyor.

Başlangıçta uhrevi bir misyonla ortaya çıkan Tapınak Şövalyeleri, Yahudi topraklarına yerlesikten sonra zamanla dünya hırsına kapıldılar. Bazı Yahudilerin altını ve gümüşü yiğip biriktirmeye dayalı geleneğini benimseyen Tapınakçılar Ortadoğu'da ve Avrupa'da tarihin ilk büyük haraç ve tefecilik ağını kurdular. Servetleri ve nüfuzlarıyla ne ülkelerin ne de

kralların boy ölçüsemendiği Tapınak

Şövalyeleri bugünkü masonik yapı ve zihniyetin de ilk temsilciliydi. Servet ve sefa-hate düşkünlükleri, sınır tanımaz, karanlık ve çarpık yaşam tarzları günden güne daha çok dikkat çekmeye başladı. Sapkınlıkları ve gizli entrikalarının giderek deşifre olması tepkileri de arttırdı ve Tapınakçılar'ın kaçınılmaz sonlarını hazırladı.

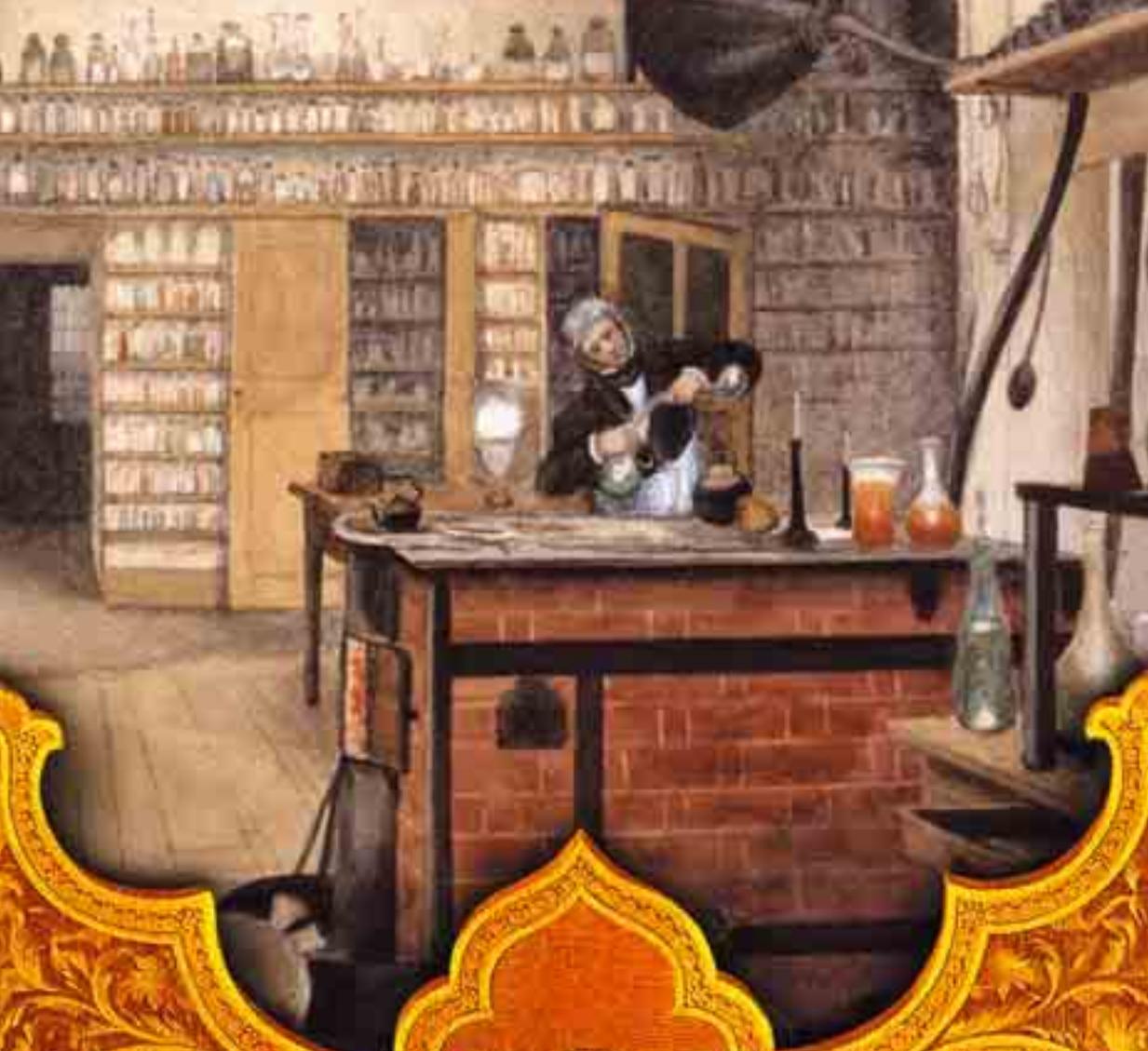

Yüzyıllar boyunca pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış ve sayısız tarihi olaya tanık olmuş mübarek belde Kudüs'ten eski bir görünüm.

**EK
BÖLÜM**

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğuunu bilim tarafından ispat edilmesiyle yürütülmüşdür. Böylece Allah'in tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanması, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılıgını olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Böylece Allah'in tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yikan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçekine karşı çıkyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardır.

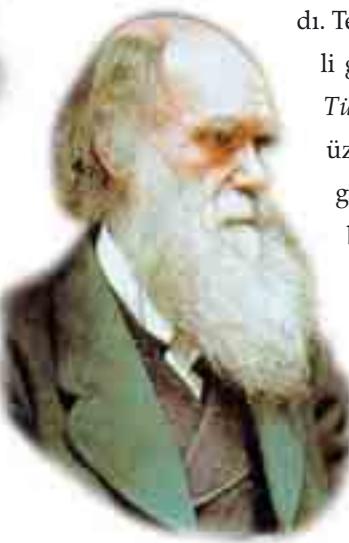
Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Charles Darwin
Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılabacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

- 1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.
- 2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.
- 3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorular dandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gereklidir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdafahayı kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadir.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemiştir. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklediğinde bu karışımından farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığını

dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabil-
dikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görü-
yordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra,
ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı
kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda
vardığı sonucu şöyle özetlemiştir: "*Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası
artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*"⁹⁶

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndi-
ler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, haya-
tin kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Püzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

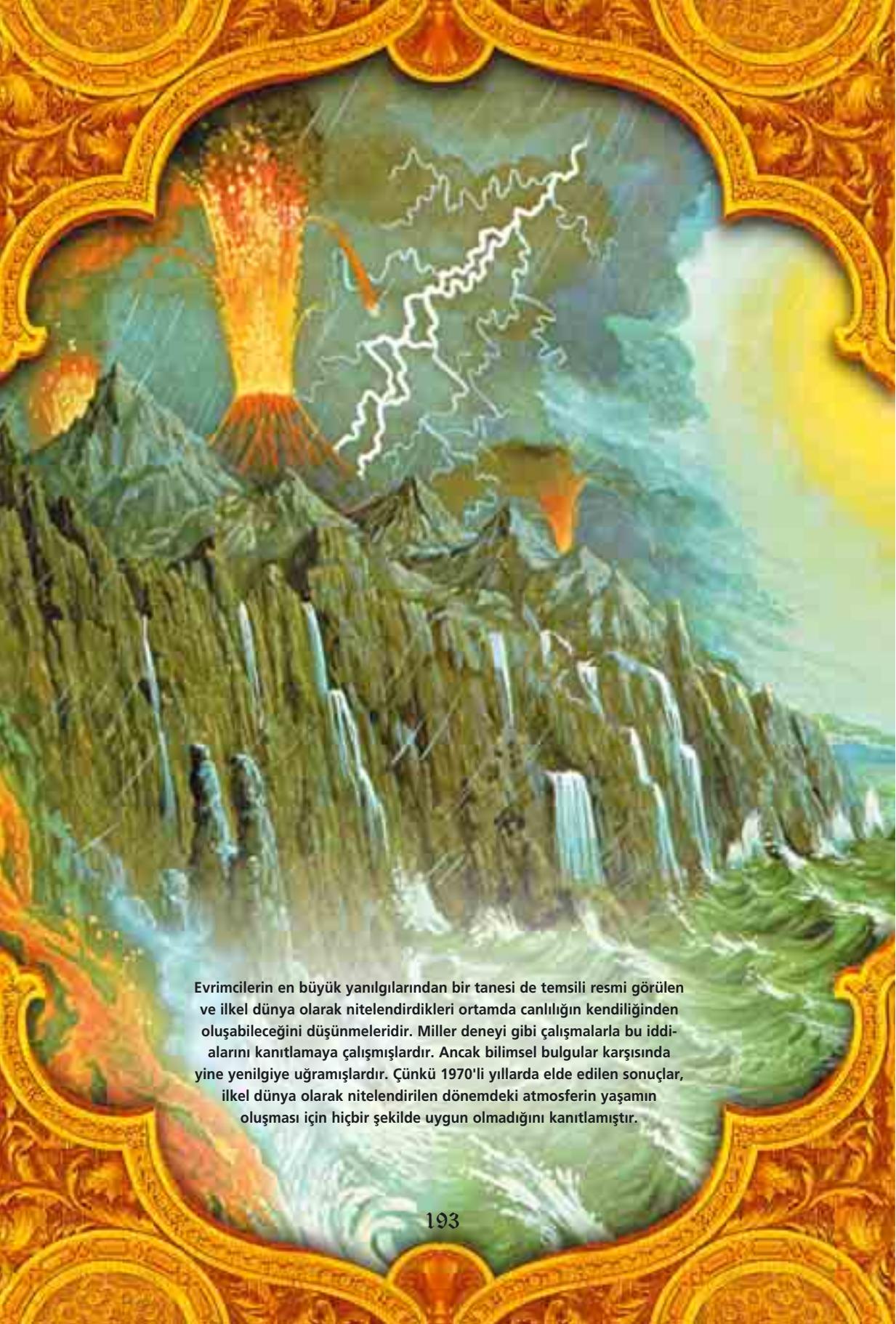

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci,
ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıl-
larda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadü-
fen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu
çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı
yapmak zorunda kalacaktı: "*Maalesef hücrenin kökeni, evrim
teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktan
dir.*"⁹⁷

Alexander Oparin

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni ko-
nusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalışılar. Bu
deneylerin en ünlü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tara-
findan 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmos-
ferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştir-
erek ve bu karışımı enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanı-
lan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan
bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan

Evrimcilerin en büyük yanıklarından bir tanesi de temsili resmi görülen ve ilkel dünya olarak nitelendirdikleri ortamda canlılığın kendiliğinden oluşabileceğini düşünmeleridir. Miller deneyi gibi çalışmalarla bu iddialarını kanıtlamaya çalışmışlardır. Ancak bilimsel bulgular karşısında yine yenilgiye uğramışlardır. Çünkü 1970'li yıllarda elde edilen sonuçlar, ilkel dünya olarak nitelendirilen dönemdeki atmosferin yaşamın olması için hiçbir şekilde uygun olmadığını kanıtlamıştır.

atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktır.⁹⁸

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.⁹⁹

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürüten tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği söyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?¹⁰⁰

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Evrime teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır.

Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır.

Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gereklidir. Bu ise, hayatın kendiliğindenoluştugu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışındadır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.¹⁰¹

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gereklidir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kıyan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürüdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güç sahip olmadığını anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücaadesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatı kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatı kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici gücü sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz*" demek zorunda kalmıştı.¹⁰²

Lamarck'in Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl olusabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile binriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.¹⁰³

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizmdir.

Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda olduğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki

Rastgele mutasyonlar insanlara ve diğer tüm canlılara her zaman için zarar verirler.

Resimde görülen Çernobil kazasının sonucu, mutasyonların etkilerini görmek açısından ibret vericidir.

ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu söyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlardır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizma meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatiniがらştırmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimale etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.¹⁰⁴

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi.

Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşılır ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar,其实可以将"gerçekte canlıları"改为"gerçek canlıları" (real living beings) sadece tahrif eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrif edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunu en açık gösteresi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gereklidir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrime geçmiş yaşamış oluklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gereklidir.

Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gereklidir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Günümüz yusufchuğu ile 135 milyon yıllık fosili birbirinin aynısıdır.

Milyonlarca yıllık yaban arısı fosili ile günümüzdeki yaban arılarının hiçbir farkı bulunmamaktadır.

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.¹⁰⁵

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimeciin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.¹⁰⁶

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında

hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gereklidir.¹⁰⁷

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktııklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

- 1) *Australopithecus***
- 2) *Homo habilis***
- 3) *Homo erectus***
- 4) *Homo sapiens***

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler.

Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve

Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dün-
yaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üz-
rinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların
sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduğunu ve in-
sanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.¹⁰⁸

Evrimeşiler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan
olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecus-*
lar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimeşiler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardi ardına di-
zerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu
farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim te-
orisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sa-
piens*'e uzanan zincir gerçekten kayiptır" diyerek bunu kabul eder.¹⁰⁹

Evrimeşiler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıra-
lamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakının atası
olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son
bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erec-*
tus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dö-
nemlerde yaşadıklarını göstermekte-
dir.¹¹⁰

Dahası *Homo erectus* sınıflama-
sına ait insanların bir bölümü çok

Evrimeşiler yanlış gazete ve dergilerde
çikan haberlerde yandakine benz-
er hayali "ilkel" insanların resim-
leri sıkılıkla kullanılır. Bu hayali res-
imlere dayanarak oluşturulan
haberlerdeki tek kaynak, yazan
kişilerin hayal gücüdür. Ancak
evrim bilim karşısında o kadar çok
yenilik almıştır ki artık bilimsel
dergilerde evrime ilgili haberlere
daha az rastlanır olmuştur.

modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.¹¹¹

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktr ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğerileyle karşılaşıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.¹¹²

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırft propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masal dan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'in bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısmda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu söyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkip da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanması- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.¹¹³

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inançsa sahip oldukları bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisinin canlılığın tesadüfen olduğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmışlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmiştir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşısı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yiğini, hangi işleminden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gereklü gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımın içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{90} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırınlar. Varillerin başına da dünyadan onde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleșe mil-yarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlıının oluşması için hangi şartların var olması gerekiğine inanılyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar.

Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri,

papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluştaramazlar. Değil burada birkaçını saydığınıza bu canlı varlıklar, bunların tek bir hücresin bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskopunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemenin ardından beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdiden düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkarandır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkarandır, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda, bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz tasarımlar olduğunu görürüz.

ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitabı, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrika-lar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitabı. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir gö-rüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspek-tifi izlemektesiniz.

Uzun yillardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabiliyorlar ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen olduğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktr. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kephesesi vasıtasiyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürecek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyinizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyininizdeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmemektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşışlamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur ve ya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir çizirti mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi çizirtili veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların civiltilarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkında en önemli gerçekte hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

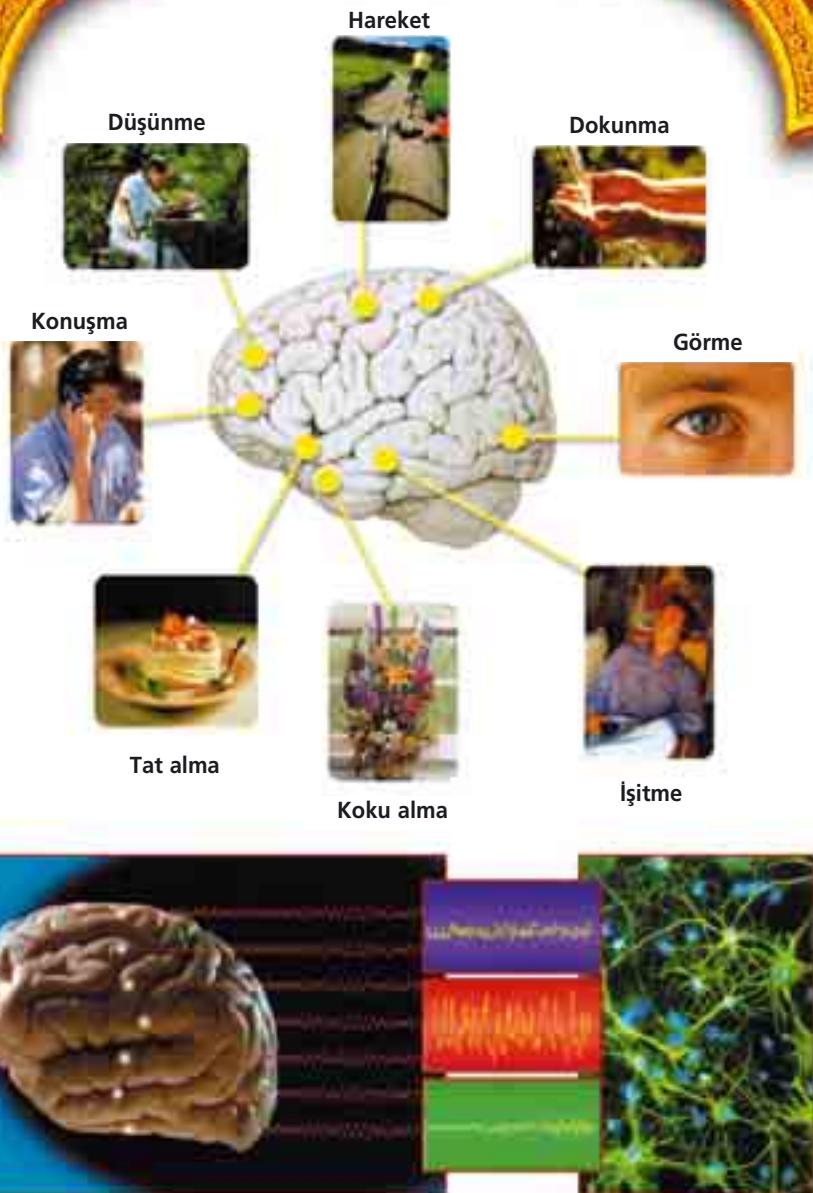
Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden

Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap veremektedirler.

Cünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz.

Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duyulmaz.

Bütün hayatını beynimizin içinde yaşıyoruz. Gördüğümüz insanlar, kokladığımız çiçekler, dinlediğimiz müzik, tattığımız meyveler, elimizde hissettiğimiz ıslaklık... Bunların hepsi beynimizde olur. Gerçekte ise beynimizde, ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beyinde bulunabilecek tek şey elektrik sinyalleridir. Kısacası biz, beynimizdeki elektrik sinyallerinin oluşturduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bu bir görüş veya varsayımdır, dünyayı nasıl algıladığımızla ilgili bilimsel bir açıklamadır.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküpüklük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sigdırın yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gereklidir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gereklidir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminde çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırısı" olarak göstermeye bile çalışmaktadır. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanç oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye köprüne bağlılardır ve Darwinizm'i de doğaya getirebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda onde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varlığını) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağılılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.¹¹⁴

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye

bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunu açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığını inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yanın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görebeklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüüsündür

Burada şunu da belirtmek gerekmek ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varılın içine birçok atomu, molekülu, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadır. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklinı başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine

imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elli ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almadır körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kur'an'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasın da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlardır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini söyle bildirmektedir:

Onların üzerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimele anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanması anlaşılır. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şurşuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks

sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kur'an'da, inkarçı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyütücüler" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyütüclerle karşılaşlığında, büyütüclere önce onların marifetlerini sereğimelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) ativerince, insanların gözlerini büyülüyorlardı, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Göründüğü gibi Firavun'un büyütücleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz klımıştir:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlativer" diye vahyettik. (O da fırlativerince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunu anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktıığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeciler, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu inanca bir dîne bağlanır gibi bağlanırlar.

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük esprî malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflikla kabul edilmesini hayretle karşılaşacaktır.¹¹⁵

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Notlar

- 1 Encyclopedia Britannica 2001 Deluxe Edition CD, "Crusade, The Council of Clermont".
- 2 World Book Encyclopedia, "Crusades", Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998.
- 3 Encyclopedia Britannica 2001 Deluxe Edition CD, "Crusade, Preparations for the Crusade".
- 4 Dr. Tom J. Rees, "The Story of the First Crusade", 1999, <http://www.brighton73.freesserve.co.uk/firstcrusade/Overview/Overview.htm>.
- 5 Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91.
- 6 Dr. E.L. Skip Knox, "Fall of Jerusalem", 2001, <http://cru-sades.boisestate.edu/1st/28.htm>.
- 7 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Princeton & London, 1921, s. 261.
- 8 Desmond Seward, The Monks of War, Penguin Books, London, 1972.
- 9 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Princeton & London, 1921, s. 262.
- 10 Albert Pike, Morals and Dogma, The Roberts Publishing Co., Washington, 1871.
- 11 Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, 1997, s. 37.
- 12 G. Delafore, The Templar Tradition in the Age of Aquarius; Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 37.
- 13 C. Wilson, The Excavation of Jerusalem, Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 38.
- 14 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 70.
- 15 Finke, Papsttum und Untergang des Tempelordens; Henry D. Funk, "The Trial Of The Knights Templar", The Builder, 1916.
- 16 Teoman Biyikoğlu, "Tamlipiyeler ve Hürmasonlar", Mimar Sinan, 1997, Sayı 106.
- 17 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 55.
- 18 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 55.
- 19 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 9.
- 20 Gmelin, Die Tempelherren; Henry D. Funk, "The Trial Of The Knights Templar", The Builder, 1916.
- 21 John J. Robinson, Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry, New York, M. Evans & Company, 1989.
- 22 Ian Wilson, The Shroud of Turin - The Burial Cloth of Jesus Christ?
- 23 Teoman Biyikoğlu, "Tamlipiyeler ve Hürmasonlar", Mimar Sinan, 1997, Sayı 106.
- 24 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 70.
- 25 Alan Butler, Stephen Dafoe, The Templar Continuum, Templar Books, Belleville-Ontario, 1999, s. 73.
- 26 Langlois, in Deux Mondes, vol. 103; Henry D. Funk, "The Trial Of The Knights Templar", The Builder, 1916.
- 27 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 78-80.
- 28 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 81.
- 29 Louis Charpentier, The Mysteries of Chartres Cathedral.
- 30 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 65.
- 31 Ferris, The Financial Relations of the Knights Templars to the English Crown, s. 10.
- 32 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London: Corgi Books, 1990, s. 69.
- 33 Henry D. Funk, "The Trial Of The Knights Templar", The Builder, 1916.
- 34 M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, "Philip IV (of France)"
- 35 The Warriors and the Bankers, Alan Butler, Stephen Dafoe, bl.10, s.84
- 36 Hikmet Murat, "Türkiye'de Masonluğun Kuruluşu", Mimar Sinan, yıl 4 (1974), sayı 14, s. 25
- 37 Mirabeau, Histoire de la Monarchie Prussienne, V. 76.
- 38 Lecouteulx, de Canteleu, Les Sectes et Sociétés Secrètes, s. 97
- 39 Eustace Mullins, The World Order: Our Secret Rulers, s. 5
- 40 Lewis Spence, The Encyclopedia of the Occult, s. 223
- 41 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 63
- 42 Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1.b., London: Rider, 1989, s. 64
- 43 Umberto Eco, Foucault Sarkacı, s. 403
- 44 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 66
- 45 Ibid., s. 67
- 46 Ibid., s. 68
- 47 Ibid., s. 69.
- 48 William T. Still, New World Order
- 49 Ibid., s. 69.
- 50 Ibid., s. 70
- 51 Luigi DiFonzo, St. Peter's Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
- 52 Luigi DiFonzo, St. Peter's Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
- 53 Luigi DiFonzo, St. Peter's Banker, Franklin Watts Ltd.,1983
- 54 Panorama, 3 Ocak 1993
- 55 Uğur Mumcu, Papa Mafya Ağça, 4.b., İstanbul: Tekin Yayınevi, 1987, s. 246
- 56 Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes

- the Mossad's Secret Agenda, New York: Harper Collins Publishers, 1994, s. 226
- 57 Martin Short, Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons, London: Grafton Books, 1989, ss. 116-118
- 58 Werner Raith, Yeni Mafya Karteli adıyla Türkçeye çevrilen kitabından (İstanbul: Sarmal Yayınevi, 1995), Berlusconi'nin bir P2 üyesi olduğunu, hatta 1994'de politikaya atıldıgında bira-derlerinden büyük destek gördüğünü yazmıştır.
- 59 Mimar Sinan Dergisi, Sayı 15 s. 105-106
- 60 Mimar Sinan Dergisi, sayı 5, s. 94
- 61 Tanzimat Edebiyatına Fransız Edebiyatı Tesiri, (Cevdet Perin) kitabındaki orjinal metninden
- 62 Mimar Sinan Dergisi, Sayı 60 s. 9 Reşat Atabek
- 63 Buxton, Turkey in Revolution, Londra 1909, Mustafa Yalçın, Jön Türklerin Serüveni, İlke Yayınları, 1994, İstanbul, s.123
- 64 İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar, Der Yayınları, İstanbul, 1980, 3. baskı, s.235-236
- 65 Kemalettin Apak, Türkiyede'ki Masonluk Tarihi, s.34-35
- 66 Şükru Hanioğlu, Dr. Abdullah Cevdet ve Dönemi, s.21
- 67 Tanzimattan Cumhuriyete Türkiye Ansiklopedisi, c.2, sf.368
- 68 Tevhid-i Efskar Gazetesi, 21 Nisan 1922
- 69 Abdullah Cevdet, Aklı Selim,
- 70 15 Kasım 1983, Yeni Nesil
- 71 Doç. Dr. Aml Çeçen, Halkevleri, s.115
- 72 Behçet Kemal Çağlar, 1935 Halkevleri, s.1
- 73 Kemalettin Apak, Türkiye'de Masonluk Tarihi
- 74 Köy Enstitüleri, Mehmet Başaran, s.32
- 75 Tercüman, 23 Nisan 1960
- 76 Havadis, 23 Temmuz 1960
- 77 Mason Dergisi, Ocak 1995, sy.93, sf.30
- 78 Ülkü Müht. Mahfili 1952-1953, seneleri çalışma Rehb. Rap., Süha Selçuk Basimevi
- 79 Büyük Üstad Haydar Ali Kermen Hatırısı Broşürü, Birlik Tek. Muh.: Mahfili Yayımlı, No.1, sf.10
- 80 Bilgi Locası Neşriyatı, No.1, Kürtüncü Matbaası, Ankara, sf.74
- 81 Beyanat ve Tenvirler, s.77
- 82 Beyanat ve Tenvirler, s. 21
- 83 Son Şahitler, s. 272
- 84 Şular, s.262
- 85 Emirdağ Lahikası, s.15
- 86 www.saidnur.com/hayat4.htm
- 87 Mimar Sinan, Üner Birkan, s: 63, no: 104, yıl: 1997
- 88 Akasya Dergisi, s.62
- 89 Şakül Gibi, 3/25, sf.20
- 90 Çırak, 2. Derece Ritüeli, Tanju Koray, sf.32-33
- 91 Fehmi Koru, Zaman, 18 Ocak 1997
- 92 Şükru Kanber, 17 Ocak 1997, Milli Gazete
- 93 Commissione Parlamentare d'inchiesta sul fenomeno della mafia e sulle altre associazioni criminali similari, Relazione sui Rapporti tra Mafia e Politica, S. 59, Roma, 1993
- 94 Selam gazetesi, Gündem "Susurlukta ikinci bölüm", Cevdet Kılıçlar, 30 Ağustos- 5 Eylül 1998
- 95 Milli gazete, Mustafa Yılmaz, 24 Eylül 1997
- 96 Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
- 97 Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
- 98 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
- 99 Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
- 100 Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
- 101 Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78
- 102 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
- 103 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184
- 104 B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
- 105 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
- 106 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
- 107 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
- 108 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389
- 109 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
- 110 Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Anthropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
- 111 Time, Kasım 1996
- 112 S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30
- 113 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
- 114 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
- 115 Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Erdmans, 1980, s.43

*Dediler ki: "Sen Yücesin,
bize öğrettiğinden başka
bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)*